

Giới thiệu Vương Gia Phúc Hắc

Trong thời cổ đại thường hôn nhân được cha mẹ sắp đặt dù có yêu nhau như thế nào cũng không được vượt qua lễ phép, thế nên nàng dù yêu hấn nhiều nhưng cha mẹ hấn không cho lấy nàng mà bắt hấn lấy người khác.

Nàng chính là Nhan Sắc Sắc tài sắc vẹn toàn nhưng lại không được chung sống với người mình yêu, khiến nàng đau lòng quyết chí tự tử nhưng được cứu sống nhưng khi tỉnh dậy nàng đã không còn là nàng của trước kia.

Đã có chuyện gì xảy ra với nàng mời các bạn đón xem Vương Gia Phúc Hắc của tác giả Sói Hấp Dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bản nhạc uyên ương xưa hỗn loạn

Chân trời dâng lên, bóng mặt trời từ từ buông xuống, ánh sáng chói mắt rơi rải khắp nơi trên mặt đất, trong ngày hôm nay màu đỏ là màu chủ đạo, vì hôm nay cũng là ngày Tịch công tử đón dâu, trong thành ngoài thành đều là những người đến mừng, nghe đồn đại tiểu thư của Nhan đại nhân vẫn chung tình với Tịch công tử, hai người còn có một đoạn giai thoại.

Chỉ tiếc thiếp có ý chàng vô tình, hôm nay cưới chính thê chặt đứt dây tình, hết thấy tình nghĩa ngày xưa hóa thành hư ảo. Có tiếc hận, có vui mừng, có ghen tuông, lại nghe nói có cả chết chóc. Tóm lại rất náo nhiệt.

Tịch công tử muốn kết hôn, đại tiểu thư Nhan Sắc Sắc của Nhan phủ tự nhiên là biết, ai ngờ nàng lại một mạch uống thuốc độc, thiếu chút nữa đi gặp Diêm Vương, có lẽ người yêu thành thân, nàng hấn là đã thành người ngây ngốc, nằm ở trên giường rơi lệ! Đại tiểu thư Nhan phủ cũng là một tiểu mỹ nhân, chỉ tiếc không chịu làm thiếp, tình yêu và sự nghiệp, bên khinh bên trọng, Tịch công tử sau khi lòng vòng suy tính, kết quả hôm nay tân nương là con gái yêu của đương kim Thừa tướng!

"Ô ô ô, tiểu thư, cho dù Tịch công tử vô tình bạc nghĩa, nhưng người cũng không nên lấy tính mạng ra đùa giỡn! Hôm nay giữa lúc người ta thề nguyện bái phỏng, người sao lại treo cây thất cô tự tử? Cây kia còn cao như vậy, đứng là dẫn dụ người ta mà, Thành Nhân thật muốn chém cái cây này, ai khiến nó đuổi phượng hoàng, để quạ đen đến sống!"

Trên giường, người vẫn không nhúc nhích, trên gương mặt tái nhợt lộ ra một giọt nước mắt, bị ánh mặt trời chiếu tới, phát ra ánh sáng trong suốt.

"Nói vậy, không chừng là do Tịch công tử đó có mắt không trông, không nhìn thấy chân tình của tiểu thư, cho nên mới bị hồ ly mê hoặc, nếu nhìn thấy tiểu thư, khẳng định mê chết đi! Hừ, sớm muộn sẽ có một ngày hấn vì lựa chọn hôm nay mà trả giá đắt!"

Người vú già vẫn chăm sóc Đại tiểu thư Nhan phủ lúc này đi tới, nhìn thấy tiểu thư vẫn không nhúc nhích, tim như dao cắt, tiểu thư là băng sơn mỹ nhân, đối xử với người lạnh như băng, nhưng lòng của nàng rất tốt, có lẽ tính cách không được người yêu thích, cho nên mới đến nỗi Nhan lão gia không yêu thương, bây giờ nam nhân hấn ái mộ cũng bỏ chạy cùng người khác, thật sự là trời xanh đổ kị hồng nhan mà!

Nhan Sắc Sắc chỉ cảm thấy đầu chóng váng mờ mịt, mờ to mắt nhìn, thấy một tiểu nha đầu và một bà vú, bộ dáng như đang vội về chịu tang thiên hạ, ngây ngẩn cả người.

"Tiểu thư?"

Nhan Sắc Sắc ngất! Kiểu xưng hô này thật đúng là cổ lắm người ta gặp xui xẻo mà, nàng mà tính tiểu thư cái gì, không biết trước khi vào cửa câu lạc bộ đêm Hongkong khai báo thể nào, cuối cùng lại thăng cấp nàng thành 'tiểu thư'?

oOo

Hon nữa loại đối xử này tuy nói rất đáng kính trọng, nhưng một lão bà còn thêm một Tiểu cô nương, hai người mặc xiêm y ngày xưa, tuy rằng nàng cũng thích trang phục cổ xưa, nhưng đứng trước mặt là người mặc cổ trang chân thật, vẫn phải tròn tròn mắt.

"Tôi là Nhan Sắc Sắc." Nhan Sắc Sắc đối với kiểu xưng hô kỳ cục này vẫn vô cùng khinh bỉ.

"Đúng vậy, Nhan Sắc Sắc chính là tiểu thư, tiểu thư người làm sao vậy? Thành Nhân tự nhiên biết đây là khuê danh của tiểu thư." Thành Nhân tuy đang nghi hoặc vì sao tiểu thư lại nói như vậy, nhưng so với dự đoán của thầy thuốc, tiểu thư tỉnh lại sớm hơn ba ngày, trong lòng thật sự vui mừng.

"Thành Nhân à? A, Bây giờ là ngày mấy tháng mấy năm mấy?" Nhan Sắc Sắc nghĩ nàng đang nằm ở bệnh viện tâm thần, cho nên còn phải nhìn xem mấy người kia đầu óc còn tỉnh táo không.

"Đại Viêm năm thứ bảy."

Nhan Sắc Sắc ngậy ngấn cả người, Đại Viên? Triều đại nào đây? Nàng đang ở đâu? Nàng không phải là đang ở trong nhà ma sao? Sau đó bị một thằng nhóc già ma dọa hôn mê, Nhan Sắc Sắc không sợ trời không sợ đất duy nhất chỉ sợ quý, là nàng cứ thế bị quý giả hiệu dọa đến xuyên qua? Ôi tía má ơi, nếu thầy dạy võ mà biết, không chừng đánh nàng té ghế!

"A, ha ha, lấy gương cho tôi!" Nhan Sắc Sắc vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười có chút cứng ngắc.

Trương thâm liếc mắt nhìn tiểu thư rồi đi lấy gương.

Trong lòng Nhan Sắc Sắc đột nhiên bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ, bắt đầu hoảng kinh, lúc trước còn cười giễu mấy ông đạo diễn viết kịch bản phim xuyên qua không có đầu óc, thế nào lại tới lượt nàng xuyên qua?

Tình hình bây giờ làm sao mà cười nổi nữa!

Gương đồng nhìn không rõ lắm, nhưng cũng coi như tạm chấp nhận được, xem này thân mình gương mặt của nàng chỉ khoảng mười sáu tuổi, ba nghìn sợi tơ mượt rơi nhẹ trên áo ngoài, đường tóc dịu dàng, mặt chưa điểm trang, nhưng lại khiến kẻ khác nhìn mà khó quên. Nhan Sắc Sắc thầm hô lên trong lòng, may mà không phải là xấu xí không chịu nổi hoặc là khuynh quốc khuynh thành. Bằng không thì chỉ tổ chuốc lấy rắc rối! Dù sao nàng thế này thì đồ kẻ nào dám nói nàng bại hoại dụ dỗ người ta.

Đang lúc Nhan Sắc Sắc sững sờ, chợt nghe tiếng kèn, tiếng pháo nổ, có thể nói là vô cùng náo nhiệt, Nhan Sắc Sắc cảm thấy tò mò, muốn đi xem, dù sao người phong kiến kết hôn, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vừa xoay người, lại va vào một người khác, muốn đi nhìn ngó cũng vô phương.

Là Thành Nhân và Trương thâm, tò mò đang muốn nói lại thôi.

"Tiểu thư, hôm nay là ngày vui của Tịch công tử và Trương tiểu thư."

Trương thâm cắn răng nhìn về mặt khoáy trái của tiểu thư, trong lòng đau xót, tiểu thư có phải đang rất khổ sở không? Nghĩ vậy chân mày không khỏi nhíu lại, không khí tung bừng như cũng trở nên uất ức, Thành Nhân nhìn Nhan Sắc Sắc, cúi đầu.

oOo

"Tiểu thư, người đang buồn lắm, phải không? Tuy nói Tịch công tử diện mạo bất phàm, nhưng thiên hạ thiếu gì đàn ông, dù rằng làm chính thê của Tịch công tử thì cũng có gì hay ho, người thấy có đúng không? Cho nên người có thể cầu lão gia giúp người tìm một hôn sự khác, lúc đó, tiểu thư cũng có thể thoải mái, vui vẻ bước ra ngoài, người đừng giận nữa, sức khoẻ tiểu thư không tốt, người nghỉ sớm đi!"

Thành Nhân nhẹ giọng khuyên nhủ, thanh âm hơi thấp thỏm, coi bộ chỉ sợ là không muốn nói, người tình giờ đã thành người cũ của Nhan Sắc Sắc và Nhan Sắc Sắc bây giờ có còn gì quan hệ? Không phải chỉ còn là người xa lạ, dù sao người không cưới ta, ta tội gì phải vì người thủ tiết?

Kiểu hoa đi ngang qua con đường đến cửa thành, hồi môn ba dặm, người chúc mừng bảy dặm, đây là cảnh tượng náo nhiệt nhất trong năm, Tịch công tử là nam nhân nổi danh nhất trong thành, gia tài bạc triệu, nhân sinh cũng tốt, là người mà phần đông nữ nhân yêu mến, hôm nay bốn phía khoa trương, phô bày tình yêu với tân nương.

Phía tây cửa thành, một nữ tử áo trắng, ánh mắt mang theo lãnh đạm lại pha chút tò mò, tóc đen dùng một sợi dây trắng buộc hờ, cầm một cây trâm ngọc, áo trắng như tuyết, dưới ánh mặt trời, vẻ mỹ mạo làm cho người ta hít thở không thông, vẻ đẹp kỳ ảo khó nói thành lời, nụ cười thần nhiên, nhưng làm cho người ta nhìn không ra vui sướng hay bi thương, theo lý thuyết nàng là bi thương, nhưng sao nàng lại có thể cười? Còn nói là vui sướng, sự lãnh đạm cũng khiến người ta có thể cảm thấy được.

"Nhìn đi nhìn đi, đó không phải Đại tiểu thư Nhan phủ sao?"

Kiểu chậm rãi tiến lại, không biết ai kêu lên một tiếng, bởi vì bên cạnh Nhan Sắc Sắc là một nữ tử cũng mặc áo trắng, dáng vẻ nhu thuận động lòng người, người khác liếc mắt một cái có thể nhận ra đây là nha hoàn luôn theo bên người Đại tiểu thư Nhan phủ, chỗ nào có nàng chỗ ấy nhất định có mặt tiểu thư nhà nàng, mỹ nhân đứng cạnh nàng nhất định là Nhan đại tiểu thư.

Nghe đồn, Đại tiểu thư Nhan phủ rất đẹp, chỉ là ít người gặp qua, hôm nay dưới ánh mặt trời, quả nhiên xinh đẹp phi phàm, giống như thiên tiên hạ xuống trần gian.

Đám người như sôi lên vì phấn khích, tiểu thư Nhan phủ hôm nay tới đây là để phá hôn lễ hay trực tiếp đấu đá với tiểu thư phủ Thừa tướng cướp chú rể? Chuyện một nữ tử xông vào đoạt tân lang thật sự là chuyện người ta không thể tưởng tượng, nhất thời, toàn bộ cảm xúc: Cảm phục, phi báng, tò mò, lạnh lùng ... Nổi lên. Tóm lại, mọi ánh nhìn dính chặt trên người Nhan Sắc Sắc.

oOo

"Thành Nhân, bọn họ người nhiều như vậy nhìn ngó tôi làm chi? Trên mặt tôi dính bẩn à?" Nhan Sắc Sắc bất giác đưa tay sờ sờ mặt.

"Tiểu thư, bọn họ nghĩ đến người muốn cướp tân lang." Thành Nhân hạ giọng.

Nhan Sắc Sắc rung mình một chút, cướp tân lang? Chế độ phong kiến thật đúng là coi mờ mịt, nữ tử có thể cướp chồng, thật ra nàng cũng muốn cướp, nhưng mà bên kia đến đây hình như không ít người, tốt nhất đừng trêu chọc vào.

Kiệu lớn tám người nâng quả nhiên là danh bất hư truyền, nhìn kiểu này, giống như đang đi bái hương cầu phật, đội ngũ đón dâu chậm rãi giống như là một đội quân đang duyệt binh, mặc toàn màu trắng, sáu người phía trước vừa bước vừa thổi kèn, nói thật, như là đang vội về chịu tang!

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy tân lang mặc hỉ phục, mà ánh mắt hắn cũng nhìn về phía Nhan Sắc Sắc, trong lúc hai viên đá đánh lửa mài vào nhau toé lửa, Nhan Sắc Sắc bĩu môi, "Tôi không thích mấy thứ nhăng nhít mà nữ sinh vẫn si mê, thật sự là làm bọn hắn thất vọng rồi!"

Tịch công tử cảm thấy kỳ quái, ánh mắt của nàng thể nhưng không hề dừng lại trên người hắn, như một người xa lạ bình thường.

Trong lòng đau xót!

Dương liễu xanh xanh, dòng nước lơ đãng, vạt áo xanh xanh, lòng ta dằng dặc.

Tân lang té!

Hỉ nương vừa thấy, kèn Xô-na không thổi, chiêng trống không gõ, đoàn người cũng không về phía trước, toàn bộ người đều hành lễ một cách chăm chú vào nữ tử áo trắng, quỳnh lên, rống lên trong họng, "Đi đi, hôm nay là ngày vui của tiểu thư phủ Thừa tướng, không nên để vị tiểu thư không biết tên kia làm hỏng, qua giờ lành không tốt."

"Đúng vậy đúng vậy, người này xem ra chưa chết tâm với Tịch công tử, cho nên mới đến phá hôn lễ, người như vậy cũng không nên nhìn đến."

"Cũng không hẳn, cho dù xinh đẹp vẫn bị người vứt bỏ, có thể làm gì nữa, còn không phải không giữ được người..."

"Đừng nói như vậy, danh tiếng của Nhan tiểu thư, không phải những kẻ dong chi tục phản các ngươi có thể bình luận."

Nhưng lời bênh vực vừa thốt ra, rất nhiều nữ tử liếc mắt nhìn Nhan Sắc Sắc đầy khinh khi.

Nhan Sắc Sắc lúc này có chút luống cuống, không phải nàng chỉ muốn đến xem hôn lễ thôi sao? Có cần khinh bỉ nàng không? Cô nãy nãy không thèm mấy ánh mắt tròng trùng của các ngươi, tròng trùng, tròng trùng, tròng mắt rơi ra ta không chịu trách nhiệm lượm lại.

"Tiện nhân, ngươi đến đây, phá hôn lễ của người ta là tính cái gì?"

"Đi xuống, đi xuống."

"."

oOo

Nhan Sắc Sắc hết chỗ nói rồi, bà chị đứng chỗ này có cản trở gì các người sao? Thật là, không phải chỉ nhìn một màn hôn lễ, bây giờ mà rồi đi chẳng khác nào nhận thua, mặt mũi không còn, nói không đi thì đám người kia có để yên không, thật sự là hoang mang mà, cái này không được, cái kia cũng không được, thần linh ơi, ban xuống đây một người cứu ta đi!

"Tiểu thư, làm sao bây giờ?"

Thành Nhân kéo tay áo Nhan Sắc Sắc.

Làm sao bây giờ? Thây kệ chứ sao!

"Tôi không có ý gì, chỉ muốn nhìn hôn lễ mà thôi, các ngươi nên cười cứ cười, nên gả cứ gả, nên chân chó[1] cứ chân chó, nên mắng cứ mắng." Nhan Sắc Sắc nhả nhận nói.

"Đừng hy vọng Tịch công tử sẽ thích ngươi."

"Đúng đúng, Tịch công tử sao có thể thích loại nữ nhân không biết tự hổ thẹn như ngươi."

Nhan Sắc Sắc bó tay, con mắt nào của nàng ta thấy mình không biết thẹn? Vu khống nói xấu người, thật sự là vô cùng đáng giận mà.

"Ta chỉ đưa Sắc Sắc đến đây nhìn một chút, học hỏi chút đỉnh khi chúng ta thành thân, để cho các vị hiểu lầm, thật sự là có lỗi." Thanh âm thản nhiên, nhẹ nhàng mà như ra lệnh tất cả mọi người không nói thêm nữa, ánh mắt chăm chú nhìn về phía tây.

Phía tây, ánh nắng chiều dần buông, soi nhẹ lên thân người hai nữ tử mặc đồ trắng, một người không nhiễm bụi trần, một người sáng trong như tuyết. Những kẻ khác nhất thời không thể dời tầm mắt. Thời gian dường như dừng lại, Nhan Sắc Sắc nghiêng đầu, một nam tử áo trắng tuấn mỹ, gương mặt lộ nét tươi cười, trong lúc nhất thời không khí như ngưng tụ. Nhan Sắc Sắc nhìn thấy nam tử kia ôm lấy nàng, nâng người, thoát chốc đã quên giây ra, cũng quên giải thích, mặc y tùy ý nói năng.

Ai cũng không ngờ công tử bí ẩn lại xuất hiện ở đây, Sở công tử nổi tiếng chính là tầng lầu cao nhất, vẫn là người tình trong mộng của mọi tiểu thư khuê các, nữ nhân sùng bái y, nam nhân ngưỡng mộ y, cuối cùng đã có đối tượng, không ngờ lại là một nữ tử từ vứt bỏ, tan nát cõi lòng, ảo tưởng tan biến, tính toán chết bởi sinh non.

Vốn tướng Tịch công tử thành thân, vẫn còn lại Sở công tử độc thân, bây giờ Sở công tử cũng đã thành hoa có chủ, có còn để cho người sống nữa không? Trong trời đất yên lặng, bắt đầu có người nức nở.

Tịch công tử ngấm ngầm đánh mặt, nhìn lướt về hướng Nhan Sắc Sắc cười ngửa phía trước. Khèn trống lại náo nhiệt, mọi thứ lại như cũ, mảnh kiệu bị xốc lên, một con gió thổi tung khăn voan, một đôi mắt phẫn nộ nhìn về đôi nam nữ áo trắng phía tây đang đi xa dần, trong lòng thâm lương.

oOo

"Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, tiểu nữ vô cùng cảm kích!" Nhan Sắc Sắc cũng lấy lại tinh thần, cúi đầu tạ ơn, có lẽ nàng hơi lễ tiết thái quá, nhưng nàng không biết lễ nghi phong kiến, tốt nhất vẫn theo lời thoại trong phim thì hơn.

"A!" Nam tử áo trắng cười khê, ánh mắt lướt qua bàn tay nhỏ bé của Nhan Sắc Sắc, không biết tự lúc nào đã nắm lấy vạt áo trắng của y.

Về mặt Nhan Sắc Sắc xấu hổ, thật ra có muốn lợi dụng cũng nên đợi thời cơ, không thể trước mặt nhiều người như vậy làm trò đùa giỡn phụ nam nhà lành, mà thật ra cũng không thể coi là đùa giỡn, có điều nam tử này cũng không thể coi là nhà lành, cũng không thể xem như phụ nam. Đợi chút... hắn nói hắn muốn thành thân với nàng ?!

Nhan Sắc Sắc chớp mắt, ngượng ngùng hỏi, "Người thật sự muốn thành thân với tôi?"

Thành Nhân đứng bên cạnh Nhan Sắc Sắc ho khan, nữ hài tử không thể tùy tiện nói những lời này, Nhan Sắc Sắc bĩu môi, nói với Thành Nhân đầy khinh thường. "Tôi hiểu, như vậy là không nên, nhưng mà đầu năm đầu tháng rớt rề cái P[2], tóm được hoàng tử bạch mã tuyệt đối không buông tay, tuy rằng tên này chưa hẳn là hoàng tử cũng không có ngựa trắng, nhưng bộ dạng không tồi, có thể cho vào mục lưu trữ."

"Giọng hơi lớn."

"Ai nói lớn, dù sao cũng không phải người ngoài."

"."

Mồ nữ đỏ mặt, mồ nam ôn nhu nở nụ cười, mồ nha đầu bó tay...

Thật ra Thành Nhân muốn nói, 'Tiểu thư, giọng người hơi lớn, hơn nữa công tử áo trắng đang nghe lén', chỉ tiếc Nhan Sắc Sắc một hơi đã cướp lời nói trước.

Trong góc tối, bốn bóng đen lác đác.

"Phong, người xem mị lực chủ nhân vẫn lớn như vậy, chỉ sợ tiểu thư kia động lòng."

"Mặc, thật ra, ta nghĩ vị tiểu thư này sẽ đúng mực thôi. Ảnh, người thấy sao?"

"Trần ca ca, người nói đi?"

"."

Khinh bỉ!

Nam tử áo trắng không đáp lại, ôn nhu cười, phẩy tay áo bỏ đi, trên mặt hờ hững, ánh mắt lạnh như băng, Nhan Sắc Sắc trong lúc khoảng khắc vô tâm vô tình bất gặp.

Nhìn thấy bóng dáng rời đi, trong lòng tự giễu, "Dung mạo như thế há lại là hạng người tục tằn? Là chính mình quá mức trầm mê thôi!"

Kêu thầm một hơi, ngửa đầu nhìn trời, hoá ra bầu trời phong kiến cũng không xanh lắm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cứ như già trước tuổi một chút

Ai cũng không nghĩ đến, sáng sớm ngày hôm sau Tịch công tử đến Nhan phủ yêu cầu được gặp Nhan Sắc Sắc.

Bên trong phủ nha hoàn và gia đình khách sáo liếc mắt Tịch công tử.

Lúc trước Đại tiểu thư vì nam nhân này đi tìm cái chết, y cư nhiên ở ngày hôm sau tân hôn còn muốn khi dễ tiểu thư sao?

"Tịch công tử, không, cô gia tướng phủ[3], tiểu thư nhà chúng tôi gần đây thân thể không tốt, đang nghỉ ngơi, cô gia tướng phủ có thời gian thì về bồi tiếp tôn phu nhân, đừng chạy tới quấy rầy tiểu thư chúng tôi nghỉ ngơi."

Cô gia tướng phủ? Qua tại Tịch Mặc Dương quả thật vô cùng châm chọc. Nhưng vẫn là dày mặt nói: "Phiền toái Thành Nhân cô nương truyền lời tới tiểu thư, tại hạ quả thật có việc gấp, muốn cùng nàng nói chuyện."

Việc gấp?

Thành Nhân cười lạnh, sợ là vẫn muốn nói với tiểu thư mấy lời nhăng nhít ‘ta vẫn yêu nàng’, ‘xin nàng tin tưởng ta’, ‘cho ta thời gian’... rầm thối thối.

"Tiểu thư nhà chúng tôi thật sự không có thời gian!"

Thành Nhân trầm nghĩ mau mau đuổi hẩn đi, lát nữa tiểu thư tỉnh giấc sợ là lại khổ sở.

"Thành Nhân."

Giọng nói lười biếng, lại mang theo ôn nhu, đủ dấu hiệu cho thấy mặt trời lên cao Nhan Sắc Sắc còn chưa tỉnh ngủ.

Thành Nhân hung hăng lườm Tịch Mặc Dương một cái.

Không còn cách nào khác, Thành Nhân đành phải mời Tịch Mặc Dương đến phòng nghỉ chờ. Lúc trước khi Tịch Mặc Dương cùng Nhan Sắc Sắc nói chuyện luôn tới khuê phòng của Nhan Sắc Sắc, còn bây giờ, một câu gọi Tịch Mặc Dương, Thành Nhân nửa ngày cũng không thềm nói.

Còn nếu nói...

Thì phải là — _ —

"Một nam tử vào khuê phòng của nữ tử vị hôn[4] làm chi? Không biết xấu hổ hay còn lý do gì khác?"

Đương nhiên Tịch Mặc Dương rất muốn nổi giận, hẩn lại bị một cái nha hoàn nói đến á khẩu không trả lời được, nhưng nhớ lại mục đích đến đây, Tịch Mặc Dương nhịn.

Chỉ chốc lát sau Nhan Sắc Sắc đã tới, trên mặt mang theo nụ cười lạnh nhạt, nụ cười mím lại làm người ta sinh ra cảm giác giả tạo khó nói nên lời!

Quả thực, ai có thể cười vui vẻ như vậy đối với một kẻ từng phản bội mình?

Lần này gặp mặt, Thần sắc Nhan Sắc Sắc tốt lên không ít, mặt cũng hồng nhuận, làn da trắng nõn bị ánh mặt trời chiếu vào có thể nói là vô cùng mịn màng, con ngươi trong trẻo cũng không bao giờ ... đặt trên người hẩn quá một giây.

"Không biết Tịch công tử lần này đến có gì chuyện quan trọng?" Nhan Sắc Sắc ngồi ở một bên, mím cười hỏi.

Nếu hỏi Nhan Sắc Sắc thay đổi ở đâu, thì phải nói là so với trước đây, nàng rất hay cười.

Cười vô hại như vậy, cười như không còn quan tâm.

Không còn quan tâm có nghĩa là không. Còn yêu!

oOo

Tịch Mặc Dương cố lấy lại tinh thần, sự xa lạ của nàng không ngoài dự kiến của hẩn, tuy nhiên hẩn vẫn không thích ứng được.

Nhan Sắc Sắc không thể không bội phục hẩn khả năng che dấu của hẩn, vừa rồi vẫn là bộ dạng cau mày thâm trầm, ngay lập tức đã trong xanh như nước.

"Lần này đến tìm, Dương ca ca là vì nhớ Sắc Sắc, muốn đến thăm muội."

Tịch Mặc Dương nói chuyện thật đúng là đã không hề cân nhắc, lời này tuy nói là rất kỳ lạ, nhưng. . . . Còn muốn quay lại, hẩn xứng sao?

Nhan Sắc Sắc cười lạnh, còn Dương ca ca? Ta là Âm gia gia[5] đây!

Thành Nhân đứng bên không nhìn được một trận ác hàn (rét run vì lạnh !), liếc thấy tiểu thư không có một chút biểu cảm dư thừa, vụng trộm thở phào một cái.

"À, đa tạ Tịch công tử, về sau xin đừng gọi ca ca muội muội, tôi và anh không quen!"

"Muội là vẫn còn ghi hận với ta?"

Ghi hận? Nhan Sắc Sắc lau mồ hôi.

Là ghi hận anh cười người khác không cười cô ấy?

Là ghi hận anh vong ân phụ nghĩa thấy người sang bắt quàng làm họ?

Là ghi hận anh vô tình vô nghĩa không nhớ tình cũ?

Đừng có đùa!

"Ghi hận? Tiểu nữ không dám! Chính là Tịch công tử không biết rõ ràng tình huống thôi, Tịch công tử đã thành gia, tội gì nhìn theo tôi, một kẻ nữ lưu mà bần khoản? Chẳng lẽ anh không biết cảnh còn người mất sao?"

"Cảnh còn người mất?" Tịch Mặc Dương nhắc lại, nhân thế cười lạnh, "A, hay cho câu cảnh còn người mất!"

"."

Được chứ?

Thành Nhân nhìn tiểu thư, trong lòng âm thầm tán thưởng, tiểu thư nhu nhược lúc trước khi nào thì trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy? Lúc trước Tịch công tử nói một, tiểu thư tuyệt đối sẽ không nói hai, mà bây giờ.

"Muội phải cùng họ Sở đoạn tuyệt quan hệ."

"Tôi không!"

Nhan Sắc Sắc không biết Sở Minh Thương là ai, nhưng biết hẳn không có tư cách dạy dỗ nàng.

"Sắc Sắc, muội đừng cố chấp nữa, được không?"

Giọng điệu của Tịch Mặc Dương đã mềm mại đi rất nhiều.

Nhan Sắc Sắc dờ khóc dờ cười.

Tôi nói này đại ca, ngươi mới đừng chấp nhất nữa thì đúng hơn?

"Đó là chuyện của tôi, không quan hệ đến anh."

"Ta đã thành thân đâu?"

"Đó là chuyện của anh, không quan hệ đến tôi."

"Muội cứ thể phủ nhận quan hệ giữa hai ta?"

Mặt Tịch Mặc Dương lại đen thêm một ít.

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy hắc tóc mai như nước, mi như tranh, mắt giống như sao sáng, anh tuấn như vậy, nhưng nàng phát hiện nàng mặt không đỏ sắc tím không rợn rợn.

oOo

"Phải thì thế nào, không phải thì thế nào?" Nhan Sắc Sắc cười hỏi lại, thái độ không gọn chút sợ hãi, nhưng khiến trái tim Tịch Mặc Dương lạnh giá.

Lần này Tịch Mặc Dương không hỏi tiếp, hẳn sợ khi nói tiếp, kết quả sẽ làm hắn thất vọng, hẳn không muốn mạo hiểm.

"Muội thật sự yêu hắn?" Giọng Tịch Mặc Dương trầm thấp đến nỗi chính hắn cũng hoảng sợ.

Yêu? Yêu ai?

"."

Nhan Sắc Sắc thật sự là không có cách nào trả lời vấn đề này, bởi vì cái người hắn gọi là ‘hắn’, nàng không biết là ai.

Nhưng chính thái độ của nàng khiến Tịch Mặc Dương trong lòng âm thầm cười khổ một tiếng.

Thật sự là một ngày nhiều chuyện mà!

Nói ví dụ, nam tử tông này còn chưa đi, đã có một nữ tử tông khác chạy tới.

"Hay cho ngươi, các ngươi. Các ngươi dám sau lưng ta. vụng trộm!" Trương tiểu thư rút hai chữ ‘vụng trộm’ giữa hai hàm răng.

Vụng trộm! Nhan Sắc Sắc toát mồ hôi lạnh.

Có ai từng thấy vụng trộm mà trước mặt còn đứng một tiểu nha đầu, giữa ban ngày còn mở toang cửa vụng trộm?

"Cái đó. Tiểu thư."

Trong chốc lát, một bóng y phục hồng nhạt chạy vào theo, một nha hoàn mình đầy mồ hôi, nhìn thấy gương mặt tức tối của tiểu thư phủ Thừa tướng, cũng chỉ cười khổ một tiếng, xem bộ dáng này, tiểu thư phủ Thừa tướng chắc hẳn là trèo tường vào.

Nhan Sắc Sắc đại khái đã hiểu được thế nào là lịch sự, phát tay kêu nha hoàn kia lui xuống.

Kêu Thành Nhân rót một chén nước.

"Tỷ tỷ, mời dùng trà!" Nhan Sắc Sắc nhẹ nhàng đưa chén trà cho tiểu thư phủ Thừa tướng.

Tiểu thư Phủ Thừa tướng hừ lạnh một tiếng, cũng trừng mắt liếc Nhan Sắc Sắc một cái.

Uống một ngụm trà, còn chưa có nuốt lập tức phun ra.

"Phì, đây là cái loại trà thôi gi! Tiểu tiện nhân ngươi không muốn mời ta uống trà phải không?" Trương tiểu thư giận dữ đập tay thật mạnh lên bàn.

Trên mặt bàn, trà cụ[6] run lên ba lần.

Ủ, tôi là tiểu tiện nhân, thì cô là lão tiện nhân!

Nhan Sắc Sắc thảm máng.

"Tỷ tỷ bớt giận, tôi lại đi pha một chén khác cho chị?" Nhan Sắc Sắc ôn nhu cười, hơi thở nhẹ như gió.

Tiện đã sắc mặt trầm xuống, phân phó Thành Nhân, "Thành Nhân còn không mau đi."

Trong lòng Thành Nhân có chút không cam, cũng không rõ tiểu thư vì cái gì lại dễ dàng tha thứ cho tiện phụ kia[7], nhưng nói không được, đành phải rầu rĩ đi pha trà.

oOo

Nhan Sắc Sắc mở rộng tầm mắt, vốn tưởng rằng nữ tử trong phủ Thừa tướng phải chịu dạy dỗ cẩn thận, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành, không nghĩ tới lại là một con cọp mẹ, trong lòng âm thầm đau thương.

Hoá ra được cưng chiều quá cũng dim chết người nha!

Trương tiểu thư mắng không biết mệt, Nhan Sắc Sắc nhắm mắt lại, không nói lời nào, không biểu tình tựa vào ghế. Thái độ như đang ‘cô đang nói ai đó’?.

"Nhan Sắc Sắc!" Rốt cục thiên kim Đại tiểu thư phủ Thừa tướng cũng không còn há mồm ‘tiểu tiện nhân’ ngậm miệng ‘tiểu tiện nhân’ nữa.

"Ồ!" Nhan Sắc Sắc lười biếng nói.

"Ngươi có nghe bốn tiểu thư nói chuyện không?" Trương tiểu thư nghiêng răng.

Có ! Đang nghe, bắt quá là vào một lỗ tai ra một lỗ tai thôi.

"Có!" Nhan Sắc Sắc nghiêm trang đáp. Tiếp theo, vẻ mặt vô hại hỏi lại, "Vừa rồi cô nói cái gì?"

Trương tiểu thư lên máu, "Ngươi. Ngươi. Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi!"

"Cô nói lấp sao? Ai da, nhìn một cái - nhìn một cái, thiên kim Đại tiểu thư phủ Thừa tướng như hoa như ngọc cư nhiên là kẻ cà lăm? Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi... nửa ngày chưa ra nguyên cớ, cô bắt tôi chờ à!"

Nhan Sắc Sắc cũng bắt chước lễ nghi phong phạm.

Đây gọi là tiền lễ hậu binh.

Tôi lễ phép với cô, cô lên mặt kiêu ngạo, không phải là lỗi của tôi nha! Là cô nể tôi trước, tôi là tự bảo vệ.

Nhan Sắc Sắc tự nhiên buồn cười.

"Nhan Sắc Sắc!"

Lần này Trương tiểu thư rộng lớn hơn, so với lúc này càng thêm gắng sức!

"Tỷ tỷ ở đây!" Nhan Sắc Sắc không uất không giận.

Kỳ thật nàng muốn nói: Ông nội ở đây! nhưng là lo lắng tới lui, thôi cứ gọi ‘ tỷ tỷ ’ cho yên.

Kỳ thật tuổi tác Trương tiểu thư phủ Thừa tướng không cách biệt lắm so với nàng, vừa rồi kêu tỷ tỷ là muốn giữ mặt mũi cho cô ta, lần này tự xưng tỷ tỷ chẳng qua là chiếm tiện nghi của cô ta mà thôi.

"Người ——"

Kết thúc cà lăm.

"Nữ nhân thấp hèn, câu dẫn tướng công của ta chưa nói, còn dám chửi ta!"

"Đủ rồi, Đình nhi, về nhà rồi nói." Tịch Mặc Dương cuối cùng cũng lên tiếng.

Hắn vốn định nhìn xem Nhan Sắc Sắc có còn như xưa hay không, mỗi khi có nguy hiểm, người nàng nghĩ đến đầu tiên chính là hắn. Mà bây giờ.

Nàng đã biết cách tự bảo vệ!

oOo

Thành Nhân nổi giận, "Con mắt nào của cô thấy tiểu thư nhà chúng ta câu dẫn tướng công của cô? Sao cô không nhìn thử coi đây là đâu? Nơi này là chỗ để cho cô tùy tiện giương oai? Nào có ai đứng ngay cửa lớn cho người khác câu dẫn?"

Sắc mặt Tịch Mặc Dương trầm lặng, không nói lời nào.

Trương Đình nhìn thoáng qua Tịch Mặc Dương - sắc mặt đã biến thành màu đen, lại nhìn về mặt tức giận của Thành Nhân, cộng thêm cái mặt không giận không phiền của Nhan Sắc Sắc, lửa giận lại tạch tạch nổ bùng.

"Các người cùng nhau khi dễ ta phải không?"

Ngón trỏ run rẩy chỉ vào Nhan Sắc Sắc, môi cũng trắng bệch.

Không phải!

Tịch Mặc Dương cùng các nàng không phải là cùng một người. Đây là suy nghĩ của Nhan Sắc Sắc.

"Đình nhi, đừng náo loạn, mau theo ta về nhà!"

Tịch Mặc Dương ôm vai Trương Đình, cô ta gạt tay hắn, cau mày nửa oán hận, nửa tức giận nói: "Không! ~"

Phải ở lại mắng tiếp?

+ _ +!

"Thành Nhân, nhanh đi lấy cho Trương tiểu thư một cái ghế dựa. Mang trà ngon, để Trương tiểu thư nghỉ cho thoải mái!" Nhan Sắc Sắc vênh đuôi, nhàn nhã nhìn mỡ nữ tức xanh cả mặt. Tâm tình vô cùng tốt.

Thành Nhân thật sự đưa ghế dựa cho Trương Đình, tuy nhiên không bưng trà.

Nhan Sắc Sắc cẩn thận quan sát dung mạo cô ta, mi dài như liễu, khi mỉm cười hay nói chuyện hơi động khoe miệng, bên phải má sẽ hiện ra một cái lúm đồng tiền nhỏ xinh đẹp. Ánh mắt lúc này hùng lực lửa giận, một thân trang phục hồng rực không che đậy được vóc dáng mê người.

Hôm nay Tịch Mặc Dương một thân màu lục đậm, hơi ngả màu đen, nhưng vẫn nhìn ra được đó là màu xanh biếc, lúc này Nhan Sắc Sắc nghĩ đến một câu ——

Hồng phối lục, cuộc thi đấu chó má!

"Đi ngay lập tức!"

Tịch Mặc Dương nhượng mảy, bắt lấy cổ tay Trương Đình, xoay người nhìn Nhan Sắc Sắc, nói: "Quấy rầy đã lâu, thật có lỗi!"

Dứt lời cũng không quay đầu lại, bỏ đi.

Mặc cho Trương Đình khóc rồi la hét thế nào, đám y đá y, vẫn không buông tay, vẫn đi về phía trước.

Nhan Sắc Sắc nhìn Thành Nhân, nhẹ nhàng cười.

"Tiểu thư, người nếu muốn khóc, thì cứ khóc đi? ! Khóc rồi sẽ dễ chịu hơn!" Giọng Thành Nhân run rẩy, nhìn Nhan Sắc Sắc, vẻ mặt đau lòng.

Khóc?

Nhan Sắc Sắc sững sốt.

Thất tình là phải khóc?

Chính là lưu luyến còn chưa thì nói gì đến thất?

"Nha đầu, đem sự thông minh của cô bỏ vào chỗ khác đi!" Nhan Sắc Sắc trở mình, liếc mắt nhìn cô nàng một cái, quở trách.

Thành Nhân thè lưỡi, không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Người chỉ có thể là người của ta

Còn chưa đợi Thành Nhân nói hết câu, một nha đầu đã vội vàng chạy tới, như đang bị trộm đuổi hồn hên nói với Nhan Sắc Sắc, "Tiểu thư, Nhanh đi Nhanh đến tiền phòng, lão gia muốn tiểu thư lập tức có mặt."

Nhan Sắc Sắc nhú mày, chẳng lẽ cha biết nàng mắng con gái Tể tướng, muốn phạt nàng?

Lại nhú mày không hồn giận.

Miệng còn lẩm bẩm một câu: "Tin tức sao mà truyền đi nhanh dữ vậy ta!"

Khi Nhan Sắc Sắc đến nơi, muội muội nàng, Nhan Ngọc đã nghiêm chỉnh ngồi đó, cô ta cúi đầu nên không thấy rõ dung mạo, ước chừng ở mười bốn mười năm tuổi, so với nàng chỉ nhỏ hơn một chút. Trên mặt, vẻ ngượng ngùng vô cùng khả nghi.

"Cha." Cái chữ này đúng là không dễ kêu!

Nuốt nước miếng, kêu tiếp, "Cha, không biết cha gọi con gái đến có chuyện gì quan trọng?"

Kêu mấy lần cũng đỡ ngượng miệng.

Chính giữa phòng là một vị nam tử trung niên, lưng hùm vai gấu, rất uy phong.

Một bên mày kiếm nam tử đứng thẳng, "Còn chưa gặp qua Vương gia?"

Vương gia?

Nhan Sắc Sắc quay đầu, nhìn thấy nam tử áo trắng vừa mỉm cười, trong lòng không biết nên vui hay buồn.

"Tiểu nữ gặp qua. Vương gia ư?"

Bình thường phía trước chữ Vương gia hoặc là thêm một con số, hoặc là thêm tên cửa hiệu, hoặc là tước phong, chẳng lẽ lần này lại chỉ một chữ Vương gia nhạt nhẽo?

Nhan đại nhân rõ ràng cảm thấy xấu hổ, bèn ho khan vài tiếng, ngay cả Dự Vương gia danh tiếng lẫy lừng con gái ông cũng không thèm biết, đúng là đề người ta xấu hổ mà.

Nam tử áo trắng nhẹ nhàng cười, "Không cần tỏ ra xa lạ, hôm qua chúng ta đã gặp qua một lần."

Hắn ở trong chỗ tối nói linh tinh cái gì?

Là nói hẳn phải thực hiện lời hứa hẹn, đến cưới nàng? Trong lòng Nhan Sắc Sắc không khỏi hoan hỷ, nhịp tim cũng tăng tốc, lại có chút ngượng ngùng của một tiểu cô nương.

Cái này gọi là người chưa nói đã thấy xấu hổ?

"Nhìn thấy Vương gia còn không hành lễ?" Nhan lão gia tựa hồ không thấy được thái độ thiếu tự nhiên của Nhan Sắc Sắc, nghiêm giọng dạy dỗ con gái.

"Vương gia cát tường!" Nhan Sắc Sắc cúi kính nói, đầu gối cũng không thêm khụy dù chỉ một chút.

Bên cạnh, gương mặt Nhan Ngọc rõ ràng có vẻ ghen tị, vì Dự Vương gia và Nhan Sắc Sắc hoá ra đã gặp mặt từ trước, ánh mắt nhìn Nhan Sắc Sắc cũng không chút ôn hoà.

Nhan lão gia nhìn thấy con gái lớn không chút lễ độ, cũng thầm lo lắng. Dự Vương gia này trước một giây có thể khiến người cười, sau một giây cũng có thể cho người khóc, thật lo lắng nha đầu này không biết có xúc phạm đến Vương gia không.

oOo

Áo trắng tóc đen, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng, khóe miệng cong lên nửa cười nửa không, đủ khí chất để khiến người khác sợ hãi, đáy mắt sâu thẳm, như không thể xuyên suốt, tựa như một con đường xa tít tắp, nhìn không thấy cuối. Nhan Sắc Sắc quan sát hẳn, dường như chỉ có hắn mới có thể mặc một thân áo trắng mà như không nhiễm một hạt bụi nhỏ. Loại nam nhân « siêu việt » này, dáng vẻ thoát tục này, đúng là đã đạt tới cảnh giới không thể dùng ngôn từ để hình dung.

Dự Vương gia rõ ràng có ý không nhìn thấy sự vô lễ của nàng, mỉm cười hỏi Nhan Ngọc, "Không biết ý cô nương như thế nào?"

Ánh mắt Nhan lão gia cũng lộ ra vẻ vui sướng, nếu con gái có thể gả vào nhà hoàng thất, ắt sẽ có một ngày không tước hoá phượng hoàng, mẫu nghi thiên hạ.

Nhan Sắc Sắc như lọt vào sương mù, cái này có nghĩa là gì?

Thành Nhân đứng bên ngoài, lặng im như hòa thượng, sờ không được suy nghĩ hay biểu lộ.

Nhan Ngọc đã sớm then thùng khó nhìn, không biết là cam tâm tình nguyện hay là bị ma quỷ ám ảnh, nói, "Thiếp gả!"

Nhan lão gia thiếu chút nữa đã vỗ tay trầm trồ khen ngợi, có thể có được đoạn nhân duyên này, sợ là ba kiếp tu hành cũng không có phúc.

Dự Vương gia mỉm cười gật đầu, lần này hẳn đến chính là vì cầu hôn.

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy sinh lễ bày đầy đặn sau nam tử áo trắng, vui sướng trong lòng chậm rãi tan biến, thất vọng cũng càng lúc càng dâng cao, mắt cũng cảm giác hơi mờ nhạt, nhìn gã nam nhân đang cười như mây bay gió nhẹ bên kia, giờ khắc này, Nhan Sắc Sắc muốn bóp chết hắn!

"Tôi không đồng ý!"

Thực rõ ràng, Nhan Sắc Sắc cho rằng Dự Vương gia lần này đến cầu hôn Nhan Ngọc, nàng đột nhiên có cảm giác bị người đeo nón xanh[8].

Nhan lão gia cau mày, vẻ mặt tức giận. Nhan Sắc Sắc, không đồng ý cũng làm được gì? Cũng không phải cầu hôn nó!

"Chớ có nói bậy, Như Ngọc còn không có phản đối, con phản đối cái gì? Đây chính là trời ban thưởng lương duyên. Hoàng thất cùng Nhan gia kết thân, đối với Nhan gia mà nói là vinh dự vô hạn, vui mừng còn không kịp, thế nào lại còn không đồng ý?"

Nhan lão gia trách cứ.

Nam tử phía sau Dự Vương gia, mặt vốn lạnh như băng cũng phải ghen cười.

Ý cười trên mặt Dự Vương gia lại càng dày đặc.

Nháy mắt trêu tức, "Hay là Nhan tiểu thư cảm thấy tại hạ đưa sinh lễ còn hơi ít? Vậy ngày mai sẽ thêm năm xe châu báu, được chưa?"

Sắc mặt Nhan lão gia trầm xuống, tức giận mắng, "Đừng phá quấy nữa!"

Thành Nhân nhìn tiểu thư, trong lòng vừa sốt ruột lại vừa bất đắc dĩ, e ngại tiểu thư vất vả lắm mới nảy sinh được chút cảm tình với Dự Vương gia, nhưng đã sớm phải chết non.

oOo

Mặt Nhan Ngọc vàng như màu đất, tức giận đầy mình, nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ nụ cười, không dễ dàng mới có thể nói vài câu với Dự Vương gia, nửa đường lại sinh ra một "à Trình Giáo Kình", có thể nào không tức?

"Thiếp nguyện ý!" Nhan Ngọc lặp lại.

Nhan Sắc Sắc nhìn vẻ mặt tức giận của Nhan lão gia, rồi nhìn nụ cười đến “hoa nhường nguyệt thẹn” của Dự Vương gia. Cắn răng, sắc mặt cũng chậm rãi ứng đỏ, giọng nói phát ra cũng rất khê, "Tôi tên là Nhan Sắc Sắc."

"."

Hắn biết!

Nhan lão gia đột nhiên có cảm giác bất an.

"Tôi muốn thích anh!"

Mấy người đang ngồi lặng ngắt như tờ, ngay cả kẻ một mực im lặng bên đường xem diễn - Thành Nhân cũng sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất.

Ông trời ơi! Tiểu thư, rụt rè chút được không!

Trong mắt Dự Vương gia đầy sự kinh ngạc, vẫn tiện đà mỉm cười nói: "Cố gắng lên!"

Tiểu sai bỏ đi, trước khi chạy còn vói lại một câu, "Mùng bảy tháng sau là ngày tốt, mời Nhan nhị tiểu thư xuất giá."

Nhan Sắc Sắc nghe xong, trong lòng dường như bị thứ gì đó châm vào, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên trong đời nàng thổ lộ đó! Vậy mà lại bị hắn vô tình phẩy tay, lúc trước còn cảm thấy không tệ, bây giờ thì nhìn đi, trời cũng chưa, còn xanh cái gì mà xanh![9]

Nhìn thấy Dự Vương gia bỏ đi, Nhan Sắc Sắc cũng trốn ra ngoài, không để ý Nhan lão gia gọi vói theo sau.

Chuyện ồn ào huyên náo này lập tức từ trong phủ truyền ra, nói đại tiểu thư ở trước mặt Dự Vương gia thổ lộ, còn tự giới thiệu, điều đó khiến không ít người mừng rỡ. Việc này trở thành lời xôn xao trong dân gian.

"Nhan phủ Đại tiểu thư thật đúng là không biết xấu hổ, cũng không nhìn xem mình thế nào, ngang nhiên cố gây chú ý cho Sở công tử."

Dự vương gia tên là Sở Dạ, là vị công tử nổi tiếng nhất trong Tứ công tử ở kinh thành. Cho nên vẫn được xưng tụng là Vi công tử.

"Cũng không thể nói như vậy, ta cảm thấy Dự Vương gia cùng Nhan tiểu thư thật sự xứng đôi."

"Hừ, đường đường là một tiểu thư khuê các, rụt rè cũng không biết, thật sự là hù chết người ta!"

Nhan Sắc Sắc vừa nghe Thành Nhân hóng hớt bên ngoài báo cáo, mặt tối sầm rộng to, "Tôi không rụt rè thì thế nào? Hù chết người? Tôi lại chẳng phải người nhà hắn, hắn quản chuyện người ta làm gì?"

Trương thẩm cũng nhanh chóng biết tin tức, nhìn ánh mắt sưng đỏ của Nhan Sắc Sắc, trong lòng càng thêm đau xót.

Nhan Sắc Sắc từ nhỏ đã không còn mẹ, cho nên người ngoài thường xuyên khi dễ nàng, con vợ cả nhà đãi ngộ còn không bằng con thứ, thật sự đáng thương. Trương thẩm là bà vú của Nhan Sắc Sắc, nhìn thấy đứa nhỏ này lớn lên, đã sớm coi nàng như chính bản thân bà.

oOo

"Tiểu thư, đừng làm tổn thương bản thân, đây, người ăn chút cháo cho ấm." Trương thẩm thân thiết bưng bát cháo tới, trong lòng cũng thầm than, mệnh của nha đầu kia như thế nào lại khổ như vậy.

Vừa sinh ra, Nhan phu nhân đã chết vì bệnh, Nhan lão gia gọi nàng vào tiểu viện ở, rất ít khi cho bước vào nhà lớn, khó khăn lắm mới kết bạn được với Tịch công tử, nhìn bộ dáng cũng thật anh tuấn trời sinh, lại cố tình phản bội tiểu thư, bây giờ tiểu thư hợp ý Dự Vương gia, không ngờ lại quá không may, hắn cũng không thể mang hạnh phúc đến cho nàng.

"Tiểu thư."

Thành Nhân nhìn Nhan Sắc Sắc.

"Tôi không sao, hai người đừng lo lắng, tôi đã sớm xem thầy tướng số, người ta nói cả đời này tôi phải cô độc vì số sát mệnh, từ nhỏ khắc mẫu, mẫu tử khắc phu, phu tử khắc tử!"

Nhan Sắc Sắc không nói sai, nàng vừa sinh ra mẫu thân quả thật đã chết, là chết vì khó sanh. Sau cha nàng đem nàng đổi thành tiền cưới nữ nhân khác, lại bị người thu dưỡng, cuối cùng không tránh nổi số phận khắc phu.

"Phi phi phi, nói bậy bạ gì đâu không! Ngày Tiểu thư sinh có đạo sĩ đích thân tới cửa kẻ ra, tiểu thư được trời chiếu cố, tương lai chắc chắn được sẽ có được một nhân duyên thuộc chính người."

Trương thẩm nghiêm trang nói, đúng là có việc này, nhưng Nhan Sắc Sắc cảm thấy buồn cười, căn bản trước giờ không cho đó là chuyện lớn.

o0o

"Vương gia, hôm nay người khiến cho Nhan tiểu thư hiểu lầm."

Bóng gió nhẹ nhàng lay động cánh hoa, một vị nam tử áo trắng ngồi ở bờ sông, lặng lẽ cùng một nam tử áo đen đánh cờ.

Chính là Dự vương Sở Dạ.

"Vương gia, nói thật, về mặt của Nhan tiểu thư thật là sinh động! Người không sợ đến lúc đó không thể cứu vãn được nữa?" Mạc nhìn chủ tử, trong lòng hơi sốt ruột.

Thật lâu sau, vệt đen trên mặt hắn tan đi, mỉm cười.

"Sẽ không! Người thua rồi."

Mạc nhìn thoáng qua ván cờ, quân của hắn đã sớm tan rã, kỳ thật Vương gia ngay từ đầu đã có thể sớm cho hắn một chiêu trí mạng, nhưng người lại chờ cả nửa ngày mới bắt hắn thua, tra tấn người đã chết.

"Vương gia, người sẽ không thắng vĩnh viễn mãi được!"

Mạc tức giận nói, ban đầu là nói ván cờ, nhưng còn nói về sau.

Hắn lại không tức không giận, vừa thu cờ, vừa cười nói: "Ít nhất bây giờ mọi thứ vẫn bình yên."

Mạc thờ dãi.

"Đúng rồi, đừng tiết lộ chứ đừng phải ta, mà là Tứ Vương gia." Dứt lời, Sở Dạ lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Một khóc hai nháo ba thất cổ

Từ sau lần cầu hôn đó, Sở Dạ không bước vào Nhan phủ một bước.

Nhan Ngọc vẫn phải hối hận! Bởi vì cô ta không phải gả cho Dự Vương gia, hai ngày sau Nhan lão gia mới nói cho Nhan Ngọc người lấy cô ta là Tứ Vương gia Sở Dương, nghe nói Tứ Vương gia rất hoa tâm, tuy rằng cô có danh hiệu tiểu mỹ nhân đệ nhất của Đại viêm, nhưng khuôn mặt cũng có thời điểm già đi vì chán ghét.

Có vị cô nương nào tình nguyện gả cho Tứ Vương gia? !

"Cha! Con không muốn gả cho Tứ Vương gia, người cũng biết phẩm hạnh của Tứ Vương gia? Người lẽ nào muốn quăng con vào nước sôi lửa bỏng sao! Người sao có thể bỏ con được chứ?" Thời điểm Nhan Ngọc biết tin, còn hơn năm tia sét đánh vào núi, khóc lóc kêu gào Nhan lão gia thay đổi chủ ý.

"Con ngốc ơi! Không phải cha muốn nhắc con, nhưng ngày đó con cũng đồng ý, cha nghĩ con đã nguyện ý, hơn nữa lại là hoàng đế hạ chỉ, cha có thêm mấy vạn cái mặt nữa, cũng không dám cãi lời thánh chỉ đâu!" Nhan lão gia bắt đầu khuyên bảo.

Mặt mũi Nhan Ngọc đẹp như hoa nở, có tiếng là 'danh hiệu tiểu mỹ nhân đệ nhất của Đại viêm', số người cầu hôn sắp hàng, có thể dài đến Hán Thành[10], không ngờ cuối cùng vẫn không thoát được trời buộc của hoàng gia.

Nhan Sắc Sắc là một người rất bình thường, nói tài không tài, nói sắc không sắc, vài ngày trước nhìn thấy nàng, Nhan lão gia vẫn giật mình, nếu nói Nhan Ngọc là mẫu đơn, vậy Nhan Sắc Sắc sẽ là hoa sen. Một kẻ ung dung đẹp để quý giá, một kẻ xuất trần bất nhiễm.

Nhưng về tính cách, Nhan Sắc Sắc quá mức vô lễ.

"Con mặc kệ, lúc trước, nữ nhân kia không phải gả sao? Cha kêu cô ta đi đi!" Về mặt Nhan Ngọc bắt mắt, chu môi đỏ mọng, nằm trong lòng Nhan lão gia, làm nũng.

"Nhưng mà Đây là thánh chỉ! Không được nào loạn nữa!" Nhan lão gia cuối cùng vẫn nghiêm mặt trách cứ Nhan Ngọc.

Nhan Ngọc cắn môi, về mặt bị thương, trong mắt đầy sương mù.

"Cha, người hung dữ với con!"

Dứt lời lập tức bỏ chạy.

Nếu đi tìm cha không được, phải đi tìm nữ nhân kia.

Nhan Sắc Sắc từ sau lần đó càng lạnh nhạt hơn, cả ngày ở sân trồng hoa, mỗi ngày nhàn nhã thoải mái, nếu lang hữu tình thiệp cố ý, không bằng biết thời biết thế tặng muội muội hạnh phúc.

"Tiểu thư, tiểu thư, người mau nhìn, nó nở hoa rồi, nở hoa rồi." Thành Nhân hi hả đi tìm Nhan Sắc Sắc.

Nhan Sắc Sắc liếc liếc mắt một cái, bĩu môi, "Sớm nên nở hoa rồi, "

oOo

"Tỷ tỷ."

Nhan Sắc Sắc ngẩng đầu nhìn người đang đi về phía nàng. Quần áo tơ tằm màu đỏ thẫm, cổ áo mở rất thấp, lộ ra bộ ngực đầy đặn, mặt như phù dung, mi như liễu, so với hoa đào ánh mắt còn mị hoặc thập phần câu dẫn lòng người hơn, da thịt như tuyết, một đầu tóc đen vấn cao đúng kiểu mỹ nhân búi tóc, đầu đầy châu ngọc, dưới ánh mặt trời xuất ra những luồng sáng chói mắt, môi đỏ tươi hơi hơi giương lên.

Một nữ tử xinh đẹp, hoa trong vườn cũng không thể so bằng.

Có điều trong lòng Nhan Sắc Sắc đang không vui!

"Con gió nào thổi tới đây vậy nhỉ?" Nhan Sắc Sắc còn chăm chú nhìn gió.

"A? Gió? Không có gió mà?" Nhan Ngọc ngờ ngạc, tỷ tỷ sao bỗng dừng lại hỏi chuyện gió mây?

"Không có gió? Không có gió vậy cái gì thổi thiên hạ siêu áp mĩ lệ tới đây vậy?" Nhan Sắc Sắc nói một cách hào phóng, bộ dáng đầy lưu manh, khỏe môi nhếch lên không biết là cười lạnh chỉ đơn thuần là mỉm cười.

Nhan Ngọc nghe Nhan Sắc Sắc ca ngợi, thẹn thùng cúi đầu.

"Tỷ tỷ lại giễu cợt muội!"

Nhan Sắc Sắc không nói tiếp, nhìn vườn hoa bên cạnh, thở dài: "Muội muội, không phải tỷ tỷ khen – khu vườn này, thứ tỷ thích nhất là những bông hoa này, bây giờ muội đứng đây, tỷ lại cảm thấy chúng bỗng nhiên vô vị quá. Thành Nhân, nhân lúc trời sáng, bỏ những cây hoa này đi, trồng loại hoa khác thế vào."

Thành Nhân kinh hãi, đây là tâm huyết mấy ngày qua của tiểu thư, bây giờ phải nhờ bỏ?

"Tiểu thư.Cái này."

"Không được không được, lần này muội muội đến tìm tỷ là vì có một số việc cần thương lượng, chuyện này và hoa trong vườn không có gì quan hệ, cùng lắm thì về sau muội không tới nữa." Nhan Ngọc chợt hiểu ra người này đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Hoá ra Nhan Sắc Sắc không phải khen cô ta đẹp, mà là kêu cô ta đừng tới!

Thành Nhân cũng hiểu được cái gì gọi là ý tứ.

"Ha ha, muội muội lo lắng quá nhiều, tỷ tỷ không có ý đó." Thâm tâm Nhan Sắc Sắc lặng lẽ bỏ sung hai chữ, "Mới là lạ!"

"Tỷ tỷ, muội muội còn ba ngày nữa sẽ xuất giá." Nhan Ngọc nói xong cúi đầu.

Nhan Sắc Sắc chỉ biết kẻ đã đến thì không thiện.

Là chạy tới khoe sao?

"Tốt lắm, chúc mừng muội muội sắp có đại hôn! Đến lúc đó nhất định phải chừa chút bánh kẹo cưới." Nhan Sắc Sắc nửa thật nửa giả nói.

"Không đúng không đúng, muội không phải có ý đó, muội hy vọng tỷ tỷ thay thế muội đó." Nhan Ngọc nhanh chóng « làm sáng tỏ » ý đồ.

oOo

Thay thế người đó? Trong bụng Nhan Sắc Sắc nói thầm.

Mặc kệ?

Nhan Ngọc thông minh nhìn ra Nhan Sắc Sắc đang khó xử, Nhan Ngọc thờ dài êm tai nói tới, "Kỳ thật muội cũng muốn gả cho Vương gia, nếu chưa từng gặp huynh ấy, muội tất nhiên sẽ gả cho Vương gia, chỉ tiếc. Trái tim muội đã sớm hứa hẹn với một người."

Nói đến người này, Nhan Ngọc hơi nghèo đầu, mặt đỏ bừng.

"Muội cũng biết, được gả vào hoàng thất là giấc mộng của nhiều nữ nhân, nhưng muội không thể rời xa huynh ấy, tỷ tỷ. Hy vọng tỷ giúp muội muội một lần đi!" Nhan Ngọc khóc quỳ trên mặt đất, Thành Nhân ngậm ngẫn cả người. Đây là nhị tiểu thư vẫn thường ngày kiêu ngạo sao?

Nhan Sắc Sắc đối với người khác quỳ lạy mình vẫn chưa quen, vội chạy tới đỡ cô ta đứng lên.

Nếu phải gả cho một kẻ không yêu mình, sẽ hạnh phúc sao?

Nhan Sắc Sắc cười khổ lắc đầu.

"Muội đứng lên trước đi!"

Nhan Ngọc nghĩ Nhan Sắc Sắc không nhận lời, dỗi: "Nếu tỷ tỷ không đáp ứng, muội sẽ quỳ mãi không đứng dậy."

Ngữ khí thật sự cương quyết không từ, bộ dáng thấy chết không sờn.

"Nhị tiểu thư, người đứng lên trước đi, mặt đất lạnh lắm." Thành Nhân nói, nhưng vẫn cảm thấy nhị tiểu thư làm vậy hình như là đang ép Đại tiểu thư.

"Tỷ tỷ."

Thâm tâm Nhan Sắc Sắc cũng rất mâu thuẫn. Dự vương đã gặp qua nàng và Nhan Ngọc, ai sẽ buông tha một nữ nhân then thừng xinh đẹp đệ nhất thiên hạ, mà cưới nàng - không có chút gì như một nữ nhân?

Nhan Sắc Sắc ngậm người vài giây, sau đó thờ dài, "Muội đây là phải tội gì vậy?"

Nhan Ngọc khóc như hoa lê ướt mưa, nhưng Nhan Sắc Sắc nhìn thấy mắt cô ta loé lên một tia đắc ý.

Nhan Sắc Sắc nhẹ nhàng cười với Thành Nhân: "Thành Nhân, chúng ta đi, nếu nhị tiểu thư muốn quỳ như vậy, chúng ta cũng đừng trở ngại người ta."

Thành Nhân nhìn tiểu thư, nếu là lúc trước, Đại tiểu thư đã sớm đồng ý rồi. Một, Đại tiểu thư tâm địa hiền lành. Hai, đó vốn là người mình thích, vì sao lại không lấy chồng?

"Phải" Thành Nhân cũng không quay đầu lại, theo Nhan Sắc Sắc rời đi.

Nhan Ngọc nhìn bóng dáng hai người, hận tới nghiến răng.

Giỏi cho Nhan Sắc Sắc, chờ xem! Lần này người muốn hay không muốn lấy chồng thì cũng phải gả!

Vỗ vỗ đầu gối đầy bùn đất, quay người đã lại là đang khóc như hoa lê ướt mưa, khắp khiêng đi ra tiểu viện của Nhan Sắc Sắc.

oOo

"Loạn rồi, quả thực là loạn rồi! Mày thế nào lại có thể bắt muội muội quỳ gối trong viện?" Nhan lão gia tức giận đầy mình, nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Nhan Sắc Sắc, trong lòng vừa áy náy lại vừa phẫn nộ.

Là Nhan Sắc Sắc kêu Nhan Ngọc quỳ sao?

Hiện giờ Nhan Ngọc nằm liệt trên giường, nói đầu gối sinh đau nhức, sợ là cả đời không đứng lên nổi, ánh mắt Nhan nhị phu nhân nhìn Nhan Sắc Sắc thật sự chỉ hận không thể một ngụm nuốt Nhan Sắc Sắc.

"Lão gia, thánh chỉ nói phải gả một nữ nhi Nhan phủ cho Tứ Vương gia, nhưng không nói rõ cuộc là Nhan Sắc Sắc hay là Như Ngọc mà!? Như Ngọc từ nhỏ thân mình không khỏe, bây giờ còn bệnh, còn không phải vì Sắc Sắc không hiểu chuyện, chỉ còn cách cho nó thay thế."

Nhị phu nhân cười - quấy - rũ.

"Nếu tôi có thể chữa cho Nhị muội thì sao?" Nhan Sắc Sắc đột nhiên lên tiếng.

"Chữa khỏi? Nếu chữa không khỏi?"

"Chữa không khỏi tôi đồng ý gả!" Nhan Sắc Sắc nghiêm túc nhìn thấy Nhị phu nhân cùng Nhan lão gia.

Chữa không hết? Hừ, vậy cũng phải dọa cô ta cho đã.

Nhị phu nhân cười như toả nắng, bà ta tự nhiên biết Như Ngọc đang làm bộ, nếu Như Ngọc dứt khoát không chịu đứng dậy, vậy dù uống thuốc tiên cũng không ăn thua.

Nhan Sắc Sắc đến giường Nhan Ngọc, sắc mặt Nhan Ngọc trắng bệch, còn không ngừng rên rỉ. Ánh mắt Nhan Sắc Sắc trầm xuống,

Có cần tô mặt giống quỷ vậy không? Đưa ra trời sáng đúng là có thể dọa người.

Nhan Sắc Sắc không nhanh không chậm lấy ra một cái gói nặng, mở ra trước mắt ngọc, ngoài vài cái kim còn có mấy cái dùi.

Nhan lão gia và Nhan nhị phu nhân mở to mắt nhìn, chữa bệnh hay là dụng hình đây?

Nhan Ngọc cũng giật mình, càng không ngừng rên rỉ.

"Đây là liệu pháp châm cứu, có thể chữa khỏi bệnh tê liệt tứ chi, dưới chân không có cảm giác, hôm nay tỷ để muội thử xem!" Nhan Sắc Sắc lấy ra một cái kim nhỏ.

Bên dưới cây kim là một lớp vải bố, xếp đầy những cây kim, theo thứ tự lớn dần, càng về bên phải càng lớn.

"À, cái châm này hơi nhỏ, nhưng khi châm vào tuyệt đối sẽ không xuất huyết, (o()o) coi bộ bệnh Nhị muội hơi nặng, vậy thay cái này", Nhan Sắc Sắc nhìn thoáng qua thấy mặt Nhan Ngọc tái mét, cười thầm.

Giỡn với tôi sao? Dọa chết cô!

"Cái này đi!" Nhan Sắc Sắc lấy ra một chiếc kim khác, giống như một cái kim may loại lớn, đầu thật dài, đặc biệt sử dụng để hù dọa con nít, so với loại kim Dung ma ma dùng để tra tấn Tử Vy[11] coi mò không sai biệt lắm.

oOo

Nhan Ngọc nuốt nước miếng. Được ! Cùng lắm thì bị kim đâm một chút, có thể đổi lấy hạnh phúc, cũng đáng, Nhan Ngọc cắn răng, chuẩn bị nhận đau đớn. Nhưng Nhan Sắc Sắc đột nhiên đổi ý:

"Không nên không nên, sắc mặt Nhị muội lại trắng thêm rồi, bệnh nặng quá, phải đổi cái này." Nhan Sắc Sắc cười hắc hắc, sờ qua sờ lại ‘dụng cụ’. "Cái này đi! Bả chủ kim châm!"

Ngẩng đầu nhìn, Nhan Ngọc thiếu chút nữa bị hù chết, đây là kim châm cứu? Dùi cui còn phải thua!

"Không được đầu tỷ tỷ! Thứ này không thể chữa bệnh!" Nhan Ngọc sợ tới mức muốn ngừng giả bệnh ngay lập tức, thứ này nếu chui vào chỗ nào đó trên người còn không trét ra một cái động lớn?

"Nhị tiểu thư, người yên tâm. Y thuật của Đại tiểu thư người phải tin tưởng, lúc trước tiểu thư nói Trương thẩm có bệnh phong thấp, tiểu thư dùng châm trị khỏi, người không tin nô tài gọi Trương thẩm tới hỏi một chút, nói không chừng hôm nay châm một cái ngày mai người có thể vui vẻ !" Thành Nhân ‘hảo tâm’ nói ‘sự thật’ cho Nhan Ngọc.

Thật ra Nhan Sắc Sắc làm gì có tài năng gọi là y thuật, chỉ là nói bừa, chủ yếu là hù dọa cô ta. Liệu pháp châm cứu cố gắng thì cũng dùng được, nhưng là năng 7 lố[12] trên mặt thì 6 lố thông ra ngoài, cô tình dốt đặc cán mai.

"Con yên tâm, đau chút ít thôi!" Nhan lão gia nghe Thành Nhân nói như vậy, cũng buông tay ra ý để Nhan Sắc Sắc thử xem.

Ông hơi hoài nghi liệu có thật sự thần kỳ như vậy không.

"Được rồi, chúng ta bắt đầu đi! Nhắm mắt lại, sẽ có chút máu!" Nhan Sắc Sắc dịu dàng an ủi, nhưng nụ cười có chút âm trầm.

Con nhóc kia, muốn đùa giỡn tâm cơ với ta, bây giờ ép người đau tim mà chết ta mới ngừng!

Nhan Sắc Sắc đi qua, còn nghi hoặc hỏi một câu, "Phải châm vào chân hay lưng đây? Hay là thần kinh trung ương? A, nếu thần kinh trung ương có vấn đề vậy phải châm vào ót !"

Nhan Ngọc tuy không biết thần kinh trung ương là cái gì, nhưng nghĩ đến cái dùi cui châm vào đầu, sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên. Hết to: "Ta khỏe lắm."

"Đừng nói vậy, phải để Sắc Sắc xem cho con, không phải lúc về chân không cử động nổi sao? Nói không chừng nó có thể chữa khỏi cho con!" Nhan lão gia nghiêm mặt, nhìn hai cô gái nằm trên giường đang toát mồ hôi.

Nhan Sắc Sắc lau mồ hôi, cha ngoan, người thật đúng là tin tưởng con, nếu cái dùi này đâm xuống, con gái bảo bối của cha chắc phải xuống « đó » làm vợ Diêm Vương.

"Nhị muội lo tỷ không làm được?" Nhan Sắc Sắc giận dữ nói, trong mắt loé lên vẻ tà ác dị thường.

oOo

"Không phải Không phải, muối Muối thật sự khoẻ rồi!" Nhan Ngọc cắn răng, so với chịu bị châm không bằng leo xuống giường, bèn đi xuống bước vài bước.

Nhan lão gia thấy Nhan Ngọc không có gì đáng ngại, trong lòng cũng nhẹ nhõm, lớn tiếng hỏi, "Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

"A, cha, bệnh này mau tới mau đi, không biết là Nhị muối cát nhân thiên tướng hay là trên trời đã định một đoạn." Nhan Sắc Sắc muốn quở trách mỗ nữ một chút, nhưng vừa định nói « là lên trời đã định một đoạn nhân duyên », trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt, ngưng ngưng nói: "Nếu không có việc gì, con đi trước."

Nhan Sắc Sắc đôi khi cho rằng bản thân nàng đặc biệt vĩ đại, ban đầu ông trời trước mặt mình thông một đoạn nhân duyên, nhưng nàng mặt mũi ngang ngạnh đẩy ra. Nếu ông trời cho nàng một cơ hội nữa, nàng nhất định sẽ hô một tiếng, "Cầu xin người, ban cho con thật nhiều nữ nam đi!"

Nhan Sắc Sắc cảm thấy vận mệnh của nàng ở cổ đại cực kỳ bi thảm, gặp được hai kẻ dễ nhìn, chẳng có một kẻ nào thành! Người ta không phải gặp nhau để có một kết cục tốt đẹp chính là nhân duyên sao? Chẳng lẽ trời xanh bảo nàng xuyên qua để nhìn người khác hạnh phúc, còn bản thân thì trộm khóc?

"Cha ơi! Mẹ ơi! Con gái có lỗi với cha mẹ, con gái bất hiếu, đi trước một bước, kiếp sau, kiếp sau nữ nhân sẽ làm trâu ngựa báo đáp công ơn dưỡng dục của cha mẹ."

"Tiểu thư. Tiểu thư, mau xuống!"

"Con ơi!"

Thời gian: Sáng sớm

Địa điểm: Khuê phòng Nhan Sắc Sắc.

Nhân vật: Nhan Ngọc, thị tì bên người Nhan Ngọc, và Nhan nhị phu nhân tới sau xem tuồng.

Nhan Sắc Sắc ngồi trong viện, người ta diễn trò, nàng không còn cách nào khác đành phải tận tình dâng phòng ở cho người ta diễn, Nhan Sắc Sắc đáng thương chỉ có thể tắm nắng, uống trà thượng đẳng, bình luận tài nghệ ‘con hát’.

"Nói nhỏ, nếu là ta, nhất định sẽ tìm sợi dây thừng nào to hơn một chút."

Thành Nhân không thể tin nổi, trừng to hai mắt.

"Không phải muốn chết sao?"

Nhan Sắc Sắc liếc Thành Nhân một cái, "Ngốc quá! Trước tiên dây thừng to sẽ tiện hơn, nói ví dụ. Ủ, lấy dao cắt, lúc cắt gần đứt thì thu tay lại, tránh tự mình tổn thương mình."

Thành Nhân hoàn toàn ăn xong!

"Con gái không lấy chồng! Con gái không lấy chồng!"

Nhan Sắc Sắc nghe khóc tiếng la bên trong, quay đầu lại nói với Thành Nhân: "Nếu là tôi nói, tôi nhất định sẽ nói ‘nếu phải gả thì không bằng để chết yên ổn!’."

oOo

Thành Nhân nhìn Nhan Sắc Sắc, đột nhiên cảm thấy tiểu thư không còn như tiểu thư ngày xưa nữa. So với trước đây, nàng càng thêm xinh đẹp, cũng càng thông minh, trong lòng tuy có nghi hoặc nhưng không dám nói.

Đang lúc Thành Nhân nghi hoặc, Nhị phu nhân lao vào Nhan Sắc Sắc, mắng, "Đưa con gái thấp hèn này, phải bức tử con gái ta mới cam tâm sao? Trái tim của mày cuối cùng được làm bằng thứ gì?"

Nhan Sắc Sắc mặt vô cảm, trong lòng lạnh tanh. Từ nhỏ, nàng đã nghe không biết bao nhiêu người mắng nàng như vậy, bản thân cũng hy vọng sẽ có một người mẹ che chở cho nàng, nhưng. Nghĩ đến bất giác cười khổ mấy tiếng.

Thành Nhân đứng một bên lo lắng suông, việc này là Nhị tiểu thư đồng ý, can gì đến Đại tiểu thư? Nhưng ngại bà ta vu cô là nha hoàn phạm thượng, không dám nhiều lời.

"Mẹ, đừng trách tỷ tỷ ."

Thanh âm khàn khàn, sắc mặt cũng vàng khè. Gương mặt tinh xảo cũng lộ nước mắt, nhìn qua, ngay cả Nhan Sắc Sắc tim cũng mềm đi ba phần.

"Không trách nó thì trách ai? Nếu không phải nó không chịu đồng ý thì làm gì xảy ra nhiều ... nhiều chuyện thế này? Nếu con gái ta có gì không hay, xem mày trả lời làm sao!" Trùng mắt, trong mắt mang theo ba phần ác độc, ba phần oán hận.

Hỏi tôi? Nhan Sắc Sắc hừ lạnh một tiếng.

Nhìn thấy Nhan Sắc Sắc không nói một lời cũng không tỏ vẻ gì là kính trọng, Nhị phu nhân dẫn theo Nhan Ngọc, xoay người bước đi.

"Đứng lại!"

Bởi vì tâm tình không tốt, giọng cũng lạnh bảy phần, như đang dọa người.

Nhị phu nhân xoay người, nhú mày.

"Đem cái dây thừng trói người đi, lần sau thất cố nhớ tìm chỗ khác, đừng làm ô uế chỗ ngồi của tôi. Còn nữa, lần sau nhớ chọn loại dây thừng to một chút, cái này không được, mảnh quá, không chết được đâu! Nếu lần sau mất tôi nhìn thấp một chút[13], nếu không chết được, tôi sẽ giúp cô!"

Nhan Sắc Sắc tự mình đưa dây thừng cho Nhị phu nhân.

"Không dám!"

Sắc mặt Nhị phu nhân trở nên âm trầm đáng sợ, ngay cả sắc mặt Nhan Ngọc cũng tái nhợt hẳn đi.

"Tôi có dám hay không thử xem sẽ biết!"

Nhan Sắc Sắc phì một cái, trước mặt nha hoàn, rất không nể tình mà nói.

Còn chưa chờ Nhị phu nhân và Nhan Ngọc nói, nàng quay sang Thành Nhân.

"Tiễn khách."

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng khiến Thành Nhân giật nảy mình.

Ở trong mắt Thành Nhân, tiểu thư vẫn nhã nhặn lịch sự thực đức, là một cô nương thiện lương dễ thân, nhưng hiện giờ cô có chút sợ hãi.

Còn Nhan Sắc Sắc thay đổi nét mặt, bởi vì hai người kia trong lúc vô tình đã xúc phạm đến điều cấm kỵ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tôi đồng ý gả, được chưa?!

"Lão gia. . . . Ô ô ô, người phải vì người ta làm chủ nha!" Nhị phu nhân khóc lóc chạy đi tìm Nhan lão gia.

Nhan Sắc Sắc thật sự là khinh người quá đáng, bỏ lại một câu "Tiễn khách", ngay cả nói bà ta cũng chưa kịp nói, đã nâng mông uốn éo quay về phòng nghỉ ngơi, để lại bọn họ giương mắt nhìn, nghĩ mà tức, nhưng nhân vật chính không phải là nàng, còn làm náo loạn gì nữa. Kết quả là, tìm Nhan lão gia dạy dỗ nàng.

Nhan lão gia đang viết tấu chương, nhìn thấy bóng hồng nhạt nhẹ nhàng tiến lại, chưa kịp phản ứng đã nhào vào lòng ông, khóc lớn. Tiếng khóc giống như sắp chết cha chết mẹ, tê tâm liệt phế[14].

Ngay cả Ngọc Hoàng phòng chừng cũng chịu không nổi công lực của tiếng khóc, hướng chỉ phạm phu tục tử như Nhan lão gia.

"Ôi, nàng thế nào lại khóc? Không sao không sao, ta còn vừa nói bảy ngày nữa là sinh nhật phu nhân ba mươi tuổi, đang muốn mở tiệc ăn mừng thì nàng đã khóc, khóc nhiều quá khó coi, nào, lau mặt đi!" Nhan lão gia dịu dàng vỗ lưng Nhị phu nhân - Viên Trân Châu.

Không khuyên thì thôi, càng khuyên khóc càng hăng say.

"Ôi, đều tại đứa con gái bảo bối của người, sáng sớm hôm nay cứ nhiên đi tìm Như Ngọc, còn bắt Như Ngọc vào phòng nó thất cố, còn trước mặt mọi người si nhục thiếp, ô ô ô, thiếp không muốn sống! Một kẻ tiểu bối lại không để trưởng bối vào mắt, trèo cả lên đầu, ô ô, tức chết thiếp đi!"

Nhan lão gia mắt húng, gần đây Nhan Sắc Sắc càng ngày càng kiêu ngạo, cứ nhiên dám bức tử muội muội? Nhưng dù sao đây cũng chỉ là lời nói của một bên, không thể tin tưởng hoàn toàn, cũng không thể không tin.

"Đừng khóc, nàng là nói Sắc Sắc muốn giết Như Ngọc?" ánh mắt Nhan lão gia nhíu lại, có thể thấy được ông ta tức giận!

"A! Thiếp không nói, lão gia. Người nghe lầm !" Nhị phu nhân cố ý làm ra vẻ 'trong lúc vô tình nói ra', liên tiếp phủ nhận, lại khiến Nhan lão gia càng ngày càng tin tưởng chuyện này là thật.

"Cuối cùng xảy ra chuyện gì?" Nhan lão gia nhíu mày.

"Lão gia. Thiếp xem Sắc Sắc tám phần là thích Tứ Vương gia, nếu không thích thì sao lại ở trước mặt Như Ngọc ra điều kiện nó phải thay thế Như Ngọc gả vào phủ Tứ Vương gia?"

Nhị phu nhân ngừng khóc, êm tai nói tới, "Người xem, Như Ngọc không muốn gả cho Tứ Vương gia, nhưng Sắc Sắc thà chết. Con thiếp không nên gả cho Tứ Vương gia, dù sao thánh chỉ nói chỉ cần Nhan gia gả một đứa con vào phủ Tứ Vương gia, cũng không đề danh điểm họ Như Ngọc, nếu gả thì không phải đưa con gái vào hố lửa sao?"

oOo

Nói đến đây, Viên Trân Châu trong lòng không ngừng thầm mắng Dự Vương gia, vì sao lại cố tình tìm Nhan Ngọc mà không tìm Nhan Sắc Sắc? Chẳng lẽ hẳn không biết nói Nhan Ngọc từ lúc sáu tuổi đã lập lời thề phi quân không lấy chồng ? !

Nhan lão gia sờ sờ râu, nghiêm sắc mặt, "Sắc Sắc thích là Dự Vương gia, mà thánh chỉ là làm vợ Tứ Vương gia Sở Dương. Ngày đó nó đã nói rất rõ." Nhan lão gia nghĩ vậy nhưng vẫn là không khỏi bội phục lòng can đảm của con gái, dám ở trước mặt mọi người ngỏ lời yêu với một người đàn ông, tuy không thành công, nhưng sự dũng cảm này ông vẫn thực thương thức.

Viên Trân Châu nhìn thấy con người Nhan lão gia ánh lên vẻ khen ngợi, giả khóc: "Lão gia, người còn chưa tin thiếp sao? Đây là chính miệng Nhan Sắc Sắc nói, không tin người có thể hỏi Như Ngọc, Như Ngọc bị dọa đủ rồi! Người nghĩ xem, nếu không phải Nhan Sắc Sắc thích Tứ Vương gia, vì sao nó khó dễ Như Ngọc?"

Nhan lão gia không đáp. Đối với sự thay đổi thất thường của nữ nhân, đứng núi này trông núi nọ, ông rất chán ghét.

Sau khi Nhị phu nhân trần quý tẩy não và hấp dẫn, một giờ sau, Nhan lão gia đến tiền phòng gọi Nhan Sắc Sắc.

Nhan Sắc Sắc cho rằng chủ rêu là Dự vương Sở gia. Nếu Nhan lão gia hỏi lại, xác thật là Tứ Vương gia Sở Dương, hậu quả không nói cũng có thể tưởng tượng.

Nhan lão gia giận đập tay lên bàn gỗ, quát to: "Đề cam đoan sau này mày sẽ không hại Như Ngọc nữa, và vì mày thắm ngưỡng mộ Tứ Vương gia, ngày mai là ngày đại hôn của mày!"

Nhan Sắc Sắc tròn tròn mắt. Quyết định xong rồi?

"Nếu không có tình cảm, lần hôn nhân này, cha, thật có lỗi, con gái không thể nhận!" Nhan Sắc Sắc ngửa đầu, sự kiêu hãnh từ tận xương cốt không thể nào che lấp.

Nhan lão gia đang nổi nóng, nghe nói thế, lại càng giận dữ, nó đang coi hôn nhân là trò đùa sao? Nói thành thân thì thành thân, nói không thành thân là không thành thân!

"Sợ rằng. Quyết định không phải do mày!" Nhan lão gia rống lên, gọi hai người tiến vào.

"Dẫn Đại tiểu thư đi, không có lệnh của ta không cho kẻ nào đến gần, cũng không cho người mang đồ ăn vào, cho đến khi nào nó đồng ý thì thôi, dẫn đi!"

Nhan Sắc Sắc khóc không ra nước mắt, nhìn người cha trở mặt, hận không thể lập tức ký giấy cùng người đàn ông lỗ mũi trâu này nhát dao lưỡng đoạn[15].

Quả thực là khinh người quá đáng, cư nhiên còn tồn tại bạo lực gia đình, trời xanh không có mắt sao!

Nhan Ngọc diễn trò, "Tỷ tỷ, mau đồng ý đi, đừng để cha phải làm thật, cha, người tha tỷ tỷ đi!"

Ngoại trừ Nhan Sắc Sắc, không ai nhìn thấy vẻ đắc ý đằng sau gương mặt nức nở của cô ta.

oOo

Nhan lão gia quan sát Nhan Sắc Sắc, nàng một câu không nói, lạnh lùng nhìn Nhan Ngọc, loại cảm giác lạnh như băng này ngay cả ông ta cũng cảm thấy lạnh lẽo, không khỏi càng tin tưởng lời gièm pha của Viên Trân Châu, tuy trong lòng không muốn thừa nhận Nhan Sắc Sắc bức từ muội muội, nhưng lúc này không thể không tin.

"Còn thất thân làm gì? Kéo xuống!"

Gia đình cũng nhìn ra Nhan lão gia muốn làm thật, vội vàng kéo Đại tiểu thư xuống.

"Tự tôi có thể đi." Giọng Nhan Sắc Sắc bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm thăm hỏi ân cần tám đời tổ tông nhà Nhan lão gia. Lúc gần đi nhìn thấy "cục trân châu", lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại, rời đi.

Ánh trắng như nước, lẳng lặng chiếu vào một chỗ hẻo lánh thành một mảnh tối đen trong phòng, Nhan Sắc Sắc ngồi xổm trên mặt đất – đang đặt một bức tranh, không biết than thở cái gì, tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt nàng thế nào, nhưng có thể cảm giác được bụng nàng rất đói.

Trong lòng thầm nghĩ mình: Mày là đầu heo sao? Bày đặt dễ thương không làm, còn tỏ vẻ kiên cường cái gì? Gả thì gả, chứ đừng mắt thì hừ[16], tội gì uy khuất bụng dạ? Người là sắt com là thép, một chút không ăn đói muốn hoảng, đúng là từ mình chịu tội! Nhan Sắc Sắc ơi Nhan Sắc Sắc, từ lúc nào mày lại có khuynh hướng tự ngược thế này?

Người ta là Dự Vương gia anh tuấn nhiều tiền, gả cho hắn còn uy khuất mày?

Nhưng trong lòng một cái mặt khác nhảy ra, cần nhắc: Không được! Nhìn yêu nghiệt Vương gia, phòng chừng hồng nhan khắp thiên hạ, chẳng lẽ về sau hắn đi... xong cũng phải giúp hắn chui đít? Cả ngày tìm cách thoát khỏi hồng nhan tri kỷ của hắn, một cũng một chết, hơn nữa không thể thuận theo ý họ, cái thứ chó má 'lệnh cha là mệnh, mai mối nói như vậy' chỉ để lừa kẻ ngốc mà thôi! Tình yêu chân chính phải tự mình đi tìm!

"A a a a a a! Bà cô này đói bụng!"

Lúc này cánh cửa đột nhiên có động tĩnh, Nhan Sắc Sắc mừng như điên, coi mời là Thành Nhân đưa cơm đến. Đứng lên, mặt mỉm cười thật tươi, chỉ là cửa vừa mở nụ cười đông cứng trên mặt. Thân sắc cũng lạnh đi nhiều.

"Thật ngoài ý muốn!"

Người tới chính là "tiểu tam"[17] của Nhan lão gia, có điều "tiểu tam" này giả bộ rất tốt, bởi vì mẹ Nhan Sắc Sắc đã sớm cười hặc đi Tây thiên, cho nên trong phủ này bà ta là lớn nhất! Bi ai nhất chính là, nàng là con vợ cả còn thua con gái vợ thứ, ghê tởm hơn chính là Viên Trân Châu này đã từng học qua khoa kịch, bà ta vốn dĩ hoa khôi của Xuân Vịnh lâu[18] được cha Nhan Sắc Sắc mua về, hiện tại đã sớm không biết họ cũ bà ta là gì.

oOo

Nhan Sắc Sắc không lên tiếng, lẳng lặng đứng ở cửa nhìn không chuyển mắt vào bà ta. Nhưng dù Viên Trân Châu cảm thấy nàng đang trừng mình, vẫn không chút do dự trừng lại, hơn nữa không quên thêm vài lời giết người.

"Đưa con gái thấp hèn này, mày dựa vào cái gì mà đòi cự hôn? Chẳng lẽ mày muốn nhìn cả Nhan phủ bị chôn theo mày? Tội kháng chi tru di chín tộc, không biết sao!" Viên Trân Châu nhìn ra, hù dọa nàng không có tác dụng, dù sao chín tộc cũng là nhà nàng, cho nên lấy đó làm phương tiện nói luôn.

"Gả cho hoàng gia áo com không lo, bao nhiêu cô nương thêm muốn, chỉ tiếc hận thân phận không đủ tư cách, mày có biết mày may mắn bao nhiêu không? Hắn là mày nên lên núi đốt hương cảm ơn Bồ Tát cho mày cơ hội!"

Nhan Sắc Sắc cười lạnh: "Tôi không tin phật! Tôi chỉ tin tôi!"

Đến làm thuyết khách? Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không cho bà!

Thâm tâm, Nhan Sắc Sắc chờ một ngày nào đó, nàng sẽ khiến Dự Vương gia cam tâm tình nguyện cưới nàng vào cửa, hoàn toàn là dựa vào chính mình cố gắng mà không cần Nhan phủ hỗ trợ! Nàng tin tưởng nàng có thể làm được! Loại thủ đoạn ép duyên này nàng chịu đủ rồi!

Nhan Sắc Sắc thấy Nhị phu nhân vừa muốn nói, lập tức chặt đứt lời "khuyên bảo" của bà ta: "Nếu tốt như vậy, vậy phu nhân nên nói với khuê nữ bảo bối của người chứ không phải ở chỗ này khua môi múa mép với tôi!"

Mẫu thân nhà ai không vì con gái ruột của mình suy nghĩ, tặng chuyện tốt cho người khác? Ngốc à!

"Mày. Mày đừng không biết tốt xấu!" Lời Nhan Sắc Sắc quả thật khiến Nhị phu nhân một câu dễ nghe cũng không nói nên lời.

Khóe miệng Nhan Sắc Sắc nhếch lên, như cười như không, "Sợ rằng phu nhân mới là không biết tốt xấu!"

Nhị phu nhân đột nhiên nghĩ đến cái gì, bật người cười rộ lên nói: "Không lấy chồng cũng có thể, Thành Nhân và bà vú của ngươi."

Không nói hết, mà là nói một nửa dừng một nửa xem phản ứng của nàng.

Lời nói quả thực khiến Nhan Sắc Sắc nhũn mày, giọng nói cũng không che dấu được sự lo lắng, "Bà đã làm gì họ?"

"Yêu cầu của ta không cao, nếu mày đồng ý gả, ta cam đoan họ sẽ bình an vô sự!" Nhị phu nhân cười như nắng, rốt cục đã tìm thấy nhược điểm của nàng.

"Bà cho là chỉ hai người đó, có thể chế trụ tôi sao?" Mắt Nhan Sắc Sắc nhũn lại, chậm rãi đi về phía Nhị phu nhân, "Bây giờ phòng này chỉ có tôi và bà, nếu là." Nói xong một hơi thối tới cổ bà ta, Nhị phu nhân không khỏi rung mình một trận.

"Bà nói xem, cha tôi có đưa tôi vào quan phủ không?" Nhan Sắc Sắc cười đến kinh tâm động phách, ánh trắng lạnh như băng chiếu trên gương mặt trắng nõn của nàng càng lộ rõ cảm giác âm trầm.

oOo

Biến bị động thành chủ động, biến bất lợi thành có lợi. Nhan Sắc Sắc không có ý nghĩ muốn giết « trăn châu », đối với việc giết người nàng chưa từng trải qua, tự nhiên sẽ có chút chột dạ, trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh túa ra, nhưng ngoài mặt trấn tĩnh nhìn Viên Trân Châu, có điều dư quang loé lên trong mắt dọa « trăn châu » sợ tới mức hai chân phát run.

"Mây dầm"

Giọng nói run rẩy.

Mặt Nhan Sắc Sắc âm nghiêm, trả lời: "Bà thử thương tổn họ xem tôi có dám không!" Đột nhiên cười, cười sáng lạn, cười bất lực, "Phương pháp các người bức người tôi lập gia đình thật sự thối rữa, có điều." Nhan Sắc Sắc cảm thấy mắt đắng chát, ngẩng đầu nhìn trắng, một vầng tròn, thật lớn.

"Có điều cái gì?" Nghe được Nhan Sắc Sắc không làm gì bà ta, trái tim cũng nhẹ bằng, cau mày hỏi.

"Có điều không phải là lập gia đình sao? Tôi gả, được chưa?" Nhan Sắc Sắc cười thoải mái, nhưng trong lòng không hề cảm thấy vui mừng.

Viên Trân Châu thiếu chút nữa nhảy dựng lên vỗ tay trầm trồ khen ngợi, lại cố gắng che dấu cử chỉ thất thố nên làm bộ khụ một tiếng, ý cười trên mặt vẫn không cách nào che dấu.

"Con có lo lắng không?"

Giấu đầu lòi đuôi.

Nhan Sắc Sắc lườm trắng mắt bà ta một cái, "Đạt được mục tiêu rồi còn làm bộ thanh cao cái gì?"

Sắc mặt Viên Trân Châu trầm xuống, gương mặt nói đầy vẻ xem thường: "Cũng chẳng phải ta bức mày."

Nhan Sắc Sắc thiếu chút nữa thì hít khí qua đằng lưng, còn không phải là bà cô này bị nước vào đầu nên buộc bà bắt tôi lấy chồng?

"Tôi tự nguyện." Khép mắt lại, không hề nhìn bà ta nữa.

Gió lạnh phơ phất.

Về việc Nhan Sắc Sắc thay Nhan Ngọc gả cho Tứ Vương gia Sở Dương, chỉ có người ở Nhan phủ và Tứ Vương gia biết, Tứ Vương gia kia không bận tâm, cho dù tặng xấu nữ y cũng không bận tâm, dù sao y cũng đã chuẩn bị tâm lý lãnh đạm với tân nương tử, dù là cô dâu nào cũng không quan được y hoa tâm bên ngoài.

"Tứ Vương gia ngày mai đại hôn, người sớm ngủ đi!" Thanh âm nhão nhọt, nghe qua khó có thể ngăn nổi buồn nôn.

Sở Dương nắm chiếc cằm trơn bóng của cô ta, ở tai cô ta thổi khí, "Sao lại làm bốn vương đau lòng nữa?"

"Đáng ghét!" Người con gái hờn dỗi nói. Nhưng gương mặt đột nhiên trở nên ưu thương, "Đại danh của Nhan Ngọc cô nương chúng thiếp nghe như sấm bên tai, tuổi trẻ mỹ mạo, đa tài đa nghệ, sợ. Vương gia người có lẽ sẽ quên Kiều Kiều?"

Sở Dương khẽ hừ một tiếng, "Con cáo già kia đã sớm đem mỹ nữ đổi thành xấu nữ." Tiếp tục mỉm cười ôm eo nhỏ của cô ta, dịu dàng nói: "Đề cập đến chuyện đó làm chi, sáng nay có rượu sáng nay tụi, Minh triều không uống rượu lạnh, ngày tốt rượu ngon, chúng ta vẫn nên nghỉ tạm đi!"

Thình không lờ mờ đã có một loại ma lực, nữ tử chậm rãi say, cúi đầu rên rỉ một tiếng lại bị bờ môi ôn hoà chặn lại.

Bên trong một bức tranh kiều diễm.

oOo

Lời tác giả : Ha ha, hôm nay bắt đầu hăm hại, đa tạ mọi người theo dõi! Đêm nay sẽ xuất hiện một nhân vật, thời gian không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi! A, có một bạn đọc hỏi tôi một ngày có bao nhiêu canh, tôi nghĩ. Ước chừng, đại khái, có lẽ, có thể, không dưới vạn chữ các canh mỗi ngày! Cảm ơn mọi người đã đọc! Đừng quên sưu tầm, đề cử, đặt, nhấn lại!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phong ba lập gia đình thẳng cấp chiến

Một sáng sớm, Nhan Sắc Sắc mơ mơ màng màng đã bị người tha đi ra ngoài, mí mắt cũng lười nâng tùy ý để nha hoàn đồ vẽ loạn trên mặt, không biết là vì vui mừng nàng cười hay là ăn mừng Nhan Sắc Sắc bị ‘đuổi ra khỏi nhà’, đương không còn có người ở cửa thét to một tiếng, hơn nữa còn phóng hân một quả đại pháo.

Thành Nhân biết tiểu thư đồng ý xuất giá thay, không biết nên vì nàng cao hứng hay khổ sở, Trương thẩm cũng đứng ở cửa nhìn thấy Nhan Sắc Sắc nhắm mắt lại, vẻ mặt cam chịu, lại cảm thán lấy tay áo gạt lệ.

Thành Nhân liền đứng trước mặt Nhan Sắc Sắc, một câu cũng không nói, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

"Tôi lại không chết, hai người khóc gì mà khóc?" Trong giọng nói đúng là trách cứ, người của nàng không được khóc. Nhưng vì cái gì nàng cũng muốn khóc? Quên đi, nhắm mắt lại, cứ nghĩ mình là cây.

Nói xong, Thành Nhân khóc lợi hại hơn, hi nương nương ngạc không hiểu người nhà này có chuyện gì, thành thân là ngày vui, lúc này hẳn là nên vô cùng cao hứng, vì sao lại cảm thấy nhà này như đang có tang sự?

"Tân nương tử không thể khóc!" Hi nương luống cuống tay chân, trong ngày thành thân, để rước may mắn, không thể rơi nước mắt, nếu hôm nay rơi nước mắt, đoạn hôn nhân kia sẽ không mỹ mãn.

Nhan Sắc Sắc không để ý đến, bà ta tiếp tục nói: "Hôm nay là ngày vui của Nhan tiểu thư, tiểu thư hẳn là nên vui vẻ, đừng để tiểu nha đầu ảnh hưởng, lập gia đình là đại sự cả đời của nữ nhân, đừng khóc lóc mà."

Nhan Sắc Sắc không kiên nhẫn nổi, mở to mắt hỏi, "Con mắt nào của bà thấy tôi khóc?"

Hi nương trầm mặc...

Cả trong phòng đột ngột tĩnh lặng một cách thần kỳ, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, Nhan Ngọc một thân áo trắng, hơn nữa không hề thêu hoa, rất giống tang phục. Đôi mắt đẹp trông chờ, tươi rói sự trông chờ.

"Như Ngọc hôm nay đến chúc mừng tỷ tỷ hôn nhân mỹ mãn hạnh phúc. Mong ước tỷ tỷ sớm sinh quý tử." Hơi hơi khom người, đáy mắt có vẻ nhu nhược, nhưng ngữ khí không hề khách khí như vậy.

Nhan Sắc Sắc hừ nhẹ, quay mặt qua chỗ khác, không để ý tới.

Cầm của hi nương hạ xuống nhanh gọn, ông trời à, người nhà này đều có bệnh hết rồi sao? Ngày kết hôn thì khóc suốt mướt, còn một muội muội mặc áo trắng chạy đến lác lư trong phòng, là cầu may mắn hay nguyên rủa tân nương tử nhanh nhanh đi tìm chết?

Nhan Sắc Sắc thật ra không thấy quan trọng, ở thế kỷ hai mốt, con gái rời nhà đều phải khóc, nhưng lại mặc áo cưới trắng, ai ai ai, Nhan Sắc Sắc cảm giác lúc này không giống như nàng sắp lập gia đình.

oOo

Thành Nhân nhìn đến Nhan Ngọc một thân trắng toát, ánh mắt chỉ hận không thể lôi cô ta đứng lên thoát hết quần áo xuống, cuối cùng cố gắng không chế nổi xúc động, vì thấy tiểu thư không nói lời nào.

Hi nương căn bản không biết tình huống cũng không biết người đến vì sao đến, nhưng xuất phát từ bản chất chuyên nghiệp bèn trách cứ Nhan Ngọc, "Hôm nay là ngày vui của Nhan Đại tiểu thư, người mặc một thân trắng toát còn đứng đó lác lư cái gì? Không hiểu quy củ? Nhanh đi thay đổi quần áo!"

Nhan nhị tiểu thư bị răn dạy, sừng sốt cả người, cô ta là mỹ nữ đệ nhất Đại Viêm, bà điên này có mắt không vậy? Muốn khoe vẻ xinh đẹp với Nhan Sắc Sắc không xong còn hạ thấp chính mình, nhưng vì rõ ràng đuối lý, cũng đành tùy tiện bịa ra một câu dối trá, "Ta. Ta. Ta chỉ là mặc quần áo mới. Cho nên."

Thật ra Nhan Ngọc muốn nói cô ta mặc quần áo mới không có gì gọi là phá hỏng quy củ. Nhưng là lời này để anh nói, anh tin không?

Hi nương lê người lách qua cô ta, cũng không nhìn xem cô ta làm gì, chăm chú nhìn cô ta.

Mặc quần áo mới đã cao hứng thành như vậy? Không có quần áo, sợ là không phải con gái nhà kẻ có tiền, hi nương quan sát bộ dạng cô ta một lúc, không khỏi tán thưởng vận mệnh an bài, Nhan phủ Đại tiểu thư xinh đẹp động lòng người vẫn là mệnh của tiểu thư, nữ tử này cũng xinh đẹp nhưng quả thật là mệnh nhà hoàn!

"Còn thất thân làm chi? Nhanh lên đi ra ngoài, không khí vui vẻ đều bị sự thể lương của người xưa tan rồi."

Nhan Ngọc lớn như vậy, chưa có người nào dám đối xử với cô ta như vậy, lập tức ủy khuất, oà khóc.

Nhan Sắc Sắc nhắm mắt như không thấy, một câu cũng không nói, nhưng trong lòng vô cùng cao hứng, hôm nay Nhan Ngọc đúng là đã thực hiện toàn bộ lễ nghi của cô dâu mới thế kỷ hai mốt: Khóc - áo cưới màu trắng.

Quần áo cô ta đúng là áo cưới, bên ngoài tầng tầng lớp lớp sa mỏng, vừa đúng làm nổi bật dáng người cô ta, cũng không khỏi tự nhủ hỷ nường có phải mất mớ hay không? Tiểu thư chân chính đứng trước mặt mà bà ta không hay, còn nàng lại bị làm là Đại tiểu thư Nhan phủ - người có địa vị cao nhất.

o()o

Ha, Nhan Sắc Sắc gãi đầu, Nhan Sắc Sắc cũ, Nhan Sắc Sắc thế kỷ hai mốt gọi cô này, không biết cô ở đâu, nhưng chỉ cầu mong cô luôn vui vẻ, phần còn lại. Trước kia ai khi dễ cô, tôi thách họ dám khi dễ tôi nữa!

o0o

Nhan Ngọc thấy Nhan Sắc Sắc không nói gì, nha đầu Thành Nhân cũng không liếc mắt nhìn cô ta, hừ lạnh một cái, bỏ chạy.

Hỉ nường cả kinh, đầu năm đầu tháng, người hầu coi bộ còn ra vẻ hơn chủ từ!

Có lẽ bởi vì Nhan Ngọc lãng phí thời gian, nàng vừa mới bước ra ngoài, đã nghe tiếng pháo đình tai nhức óc, Nhan Sắc Sắc cảm thấy buồn cười, hoá ra tục lệ kết hôn của người xưa là như vậy, trong tay cầm một trái táo, trên đầu đội một tấm vải đỏ, à, cái này gọi là khăn voan, trên mặt cũng không biết vẽ thành cái gì, người luôn để mặt thật như nàng thật sự không quen.

Trên người mang theo trang sức châu báu, trên đầu đội mũ phượng, trên người có cái áo choàng - gọi là khăn quàng vai. Nếu mang bộ trang phục và đạo cụ này bán đi không biết có thể đổi được một tòa nhà không?

"Giờ lành đến!"

Nghe được giờ lành đến, Thành Nhân càng khóc lợi hại hơn, Nhan Sắc Sắc an ủi hai câu liền cảm miệng.

Khăn voan bị kín, hỉ nường nâng nàng dậy đưa ra ngoài.

"Giờ lành đã đến, thỉnh tân nường nhập kiệu!"

Tiếp theo là bị nâng vào trong kiệu, vừa vào kiệu lập tức xốc khăn voan lên, ôm tảo găm.

Miệng còn huyền thuyên, "Đói chết ta, kết hôn hay là lấy mạng vậy? Buổi tối không cho ăn, đến giờ còn chưa cho ăn!"

Bên ngoài khua chiêng gõ trống, có pháo, có vui sướng, trong kiệu đã ăn xong táo, xốc khăn voan, ào ào ngủ.

Nếu có thêm một bức hoành phi là thành của đồng!

Thành Nhân giữ cạnh kiệu hoa, lau khô nước mắt, chậm rãi bước.

"Là nhị tiểu thư Nhan phủ kết hôn, thế nào bên kiệu lại là nha hoàn bên người Đại tiểu thư? Nha đầu đi theo phải là người của Nhan Ngọc tiểu thư mới đúng chứ?"

Trong đám đông, không biết ai đặt ra nghi vấn.

Bỗng chốc, đám người nổ tung.

"Ôi, coi bộ là Sở công tử lại không cần nàng, nàng bèn gả cho Tứ Vương gia!"

"Nói vậy, Sở công tử mới không phải loại người đó, nhất định là tiện nữ này lẳng lơ như liễu, ôi, đáng thương cho Sở công tử!"

"Các ngươi đừng cả ngày đàn đúm sau lưng người ta hồ ngôn loạn ngữ, lập gia đình cũng không phải các ngươi, an tâm cái gì?"

"Ngươi còn nói, nếu cô ả này gả cho Tứ Vương gia, vậy Sở công tử không phải lại là của chúng ta?"

Đám người lại vui mừng nhón nháo.

Thành Nhân nghe không sai một chữ, Tứ Vương gia, Sở công tử? Chẳng lẽ bọn họ không phải là một người? Như vậy là tiểu thư bị lừa? Tứ Vương gia, Tứ Vương gia. Còn nhớ có ai nói Tứ Vương gia phải là Sở Dương?! Như vậy.

Xốc rèm kiệu, miệng Thành Nhân há ra thật to

o0o

Mở mắt, lọt vào đáy mắt là một gian phòng cổ, giường lớn chạm hoa, bên cạnh có làn khói bay lượn lờ, cả phòng tản ra hương thơm dịu nhẹ.

Ban đêm, ghẹo người?

Giương mắt nhìn, cách đó không xa là một người mặc quần áo hồng nhạt, áo bông thêu từng đám hạt lựu, thân hình đầy đặn, hai vai trắng nõn lộ ra ngoài, nửa thân để trần, dù đêm khuya tối cũng không ngăn được xuân sắc hấp dẫn. Vẻ mặt trơ trẽn, hơi đánh giá người ngồi trên giường, thân mình tựa vào nam tử trên người, nửa cười nửa không nhìn hắn, trong mắt không chút dấu giếm tình cảm.

Quả thật là một tuyệt sắc giai nhân, Nhan Sắc Sắc than thầm.

Bên cạnh tiểu mỹ nhân tuyệt sắc là một nam nhân ước chừng hai mươi, trên ngực để lộ dấu tích hoan ái, trông có vẻ tao nhã, vẻ mặt ôn nhu nhìn nàng, lãnh đạm nhưng lại có vài phần trào phúng, một tay ôm mỹ nữ, một tay cầm chén rượu, mười ngón tay dài, trắng nõn, khóe miệng đột nhiên nói một câu, lại có chút thâm ý.

"Nhan tiểu thư, mấy ngày không thấy, biệt lai vô dạng!" Ánh mắt nam tử quyền rũ liếc qua, Nhan Sắc Sắc chỉ cảm thấy thân mình run lên, không thể tự chủ.

"Xin chào, tôi biết tôi là ai!"

Đầu óc Nhan Sắc Sắc quay vòng vòng vài giây, không biết trả lời thế nào, dù sao nàng đang ở trong tay người ta, trong lòng không biết là nên cười khổ, hay cảm thấy hài hước? Nàng ngay lúc kết hôn lại mơ hồ bị mời đến làm khách.

Được rồi, đừng tự an ủi chính mình, rõ ràng là bị bắt cóc cũng không chừng.

Có điều nhìn thấy người bắt cóc mình cũng khá thú vị, ít nhất không lấy dây thừng hoặc gậy sắt gỗ nàng, coi như còn chút nhân tính.

Nam tử gật gù đầu, "Ta biết nàng tên họ là gì!"

Nhan Sắc Sắc bĩu môi, trên người nàng không có tiền bắt cóc làm gì? Muốn cái gì cứ tùy tiện đoạt đi.

"Chú thích một chút, tài vật trên người tôi anh tùy ý lấy, chỉ cần để tôi bình an là được!" Nhan Sắc Sắc ra vẻ trấn tĩnh nói.

Dù sao muốn tiền của nàng, tiền không có, muốn sắc, sắc cũng không.

Nói xong Nhan Sắc Sắc có cảm giác không đúng, lông mi nhú lại, "Quần áo nhớ để lại cho tôi!"

Nữ tử bên người nam tử nghe xong, cười cười, hờn dỗi liếc nhìn tên kia một cái, thoải mái nói: "Chúng ta cần tài vật quần áo của tiểu thư làm chi?"

Nhan Sắc Sắc sững sốt, không cần tài vật mấy người buộc tôi làm gì đây? Không khỏi hai mắt tròn trăng.

oOo

Nam tử nhẹ nhàng cười, sợ Nhan Sắc Sắc hiểu lầm vội vàng giảng hòa, "Tại hạ cũng không có ác ý, lần này khiến Nhan Đại tiểu thư hoảng hốt, thật sự là vì có người nhờ cậy, mong rằng tiểu thư bao dung! ~"

Có người nhờ cậy?

Nhan Sắc Sắc sững sốt, ai không có chuyện gì lấy tiền gọi người bắt nàng đến đây? Chẳng lẽ là ăn no ăn đủ ngại tiền nhiều quá? Bình thường cũng được thôi, cư nhiên lại đúng lúc nàng đại hôn, hay là ở thời đại này còn có người thăm mền nàng?

Nghĩ cái gì đây? Nhan Sắc Sắc lắc đầu, đem tư tưởng đáng sợ này quăng gấp ra ngoài.

"Là ai nhờ cậy?" Đây mới là vấn đề Nhan Sắc Sắc quan tâm nhất.

"Cái này. . . ." Nam tử có chút khó xử, dù sao cũng là có người nhờ vả, đương nhiên không thể nói tên, "Cũng không quan trọng, nhưng nàng có thể yên tâm, chờ Nhan nhị tiểu thư bái đường xong, thành thân xong, tiểu thư có thể trở về."

Trong một giây Nhan Sắc Sắc tưởng mình nằm mộng.

Nhan Ngọc gả xong?

Chiều này gọi là 'li miêu tráo thái tử'. Nhưng nàng trở về rồi, Nhan lão gia còn không giết nàng mới giải được hận nha?

"Người giữa ban ngày bắt cóc người tôi, chẳng lẽ không ai nhìn thấy sao?" Nhan Sắc Sắc âm thầm lú lười, nàng lớn như vậy, trời sáng người đông, trước mặt nhiều người như vậy bị hắn bắt đi, có thể nào không có ai thấy?

Nàng kia nhẹ nhàng nháy mắt một cái mỉa mai, an ủi: "Yên tâm, công phu của Trần là Vương gia truyền thụ, tuyệt đối là xuất thần nhập hóa, bảo đảm vạn vô nhất thất[19]."

Wương gia?

Nhan Sắc Sắc ngẩng ngẩng cả người, nàng còn biết Vương gia nào nữa? Trừ

Ảnh vừa thấy mình nói lộ chuyện, bĩu môi : "Được rồi được rồi, không gạt người nữa, là Dự Vương gia bảo chúng tôi mang người tới!"

Nhan Sắc Sắc cười khổ một tiếng, trong lòng như bị cái gì cào xé, quả nhiên, Sở Dạ không thích nàng, chỉ thích muội muội nàng —— Nhan Ngọc.

Hôm nay là ngày vui của hắn, cư nhiên vì nàng mà thiếu chút nữa thất bại.

Ảnh cảm thấy kỳ lạ, lúc này, nàng ấy làm sao vậy? Trong mắt không che giấu được nỗi cô đơn.

Trần tự nhiên là biết Nhan Sắc Sắc vì sao lại phản ứng như vậy. Lúc trước hắn còn khen một nữ tử nhỏ yếu như vậy dám làm trò cho mọi người thất vọng với Vương gia, nay nhìn thấy nàng ngay trước mắt, đành không tiếng động thờ dài.

"Nhan tiểu thư, người cứ nghỉ ngơi trước!"

Đúng vậy, thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi !

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy bên ngoài tối đen, đột nhiên cảm thấy tối nay thật lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mồ nữ ghen rất nghiêm trọng

"Có lẽ bây giờ nháo tân phòng cũng nháo xong rồi, tôi cũng nên trở về rồi?" Nhan Sắc Sắc chỉ muốn khóc, nhưng trước mặt hai người bọn họ cũng không thể không biết xấu hổ oà khóc, đành phải chịu đựng. Giọng nói khàn đi không ít, nhưng nàng nghĩ có thể giải thích - hôm nay vội vã cả ngày, không uống nước cho nên giọng tắc nghẹn, chỉ là nụ cười vẫn không thể làm như thật tươi tắn.

"Không được." Ảnh không đồng ý trước.

"Vương gia còn chưa trở về." Sau đó lại nói thêm một câu.

Nhan Sắc Sắc giờ khắc này thật sự muốn đâm đầu vào đậu hũ, hay là cô ta còn muốn họ động phòng xong rồi mới cho nàng đi? Trong lòng trầm xuống.

"Chờ anh ta động phòng trở về đây, đồ ăn cũng lạnh hết." Nhan Sắc Sắc cau mày, nói một cách chán ghét. Người ta động phòng nàng còn tại nơi này làm chò, không phải tiện cho hắn quá sao? Chút nữa gặp lại phải gọi hắn là Sở công tử hay là em rể?

"Tiểu thư, người kiên nhẫn chờ một chút, đợi Vương gia xử lý xong việc sẽ về." Trần nhìn ra được Nhan sắc sắc rất không thoải mái, nhưng công việc của Vương gia không đến phiên y giải thích, đành để mồ nữ tiếp tục ăn dấm chua đi!

"Tôi mới không phải chờ anh tôi, tôi phải về, cả đời này cũng không muốn gặp lại anh ta!" Nhan Sắc Sắc kêu lên.

"Sợ là đã trễ! Tại hạ bắt tài, đã tới mất rồi!"

Thanh âm mang theo vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn nhẹ nhàng ôn nhu. Nhưng nghe giọng hắn Nhan Sắc Sắc chỉ muốn khóc.

"Vương gia!"

Trần, Ảnh vội nhóm dậy quỳ rạp xuống đất.

"Ha ha, em rể!" Nhan Sắc Sắc mới rồi còn muốn khóc, lật người một cái trời mưa bỗng tạnh, cười ha ha lại gần hắn.

Nụ cười không thể nào gọi là đẹp.

Từ em rể này qua thực là dọa Trần và Ảnh muốn ngã, có điều với Sở Dạ chỉ có ngoài ý muốn.

"Hôm nay là ngày đại hôn của em rể, thân làm tỷ tỷ chưa chuẩn bị lễ vật cho đệ, mong đệ đừng chấp nhất!" Nhan Sắc Sắc thật muốn tát mình một cái, nói cái gì vậy, nàng đã tức muốn run người, sao không cho hắn một cái tát rồi trực tiếp bỏ đi. Nhưng bây giờ, ngay cả nàng cũng không biết mình đang nói gì.

Sở Dạ không giận, cười khổ mà nói: "Ta lớn hơn nàng!"

Nhan Sắc Sắc không phản đối, vốn định chiếm tiện nghi, nhưng

"Nhưng là luận bối phận anh cũng nên gọi tôi một tiếng tỷ tỷ mới phải!" Nhan Sắc Sắc vì mặt mũi tiếp tục tự mình thương tâm.

Cái này gọi là thà chết vẫn sĩ diện để khổ vào thân!

Ảnh ghen hòng vì nội thương, Vương gia nhà cô hai mươi vừa qua khỏi ba, đến nay còn chưa lập gia đình, và lại tổ tông mười tám đời nhà hần kẻ ra hết lượt cũng không chút quan hệ với Nhan gia, còn luận bối phận?

o0o

Sở Dạ không cho là đúng, ngồi xuống, tao nhả đặt chén nước lên miệng uống một hớp, ánh mắt mang theo một tia nghiền ngẫm, khóe miệng cũng cong một đường rộng, bởi vì hần biết, mỡ nữ đang ghen.

"Hôm nay đại hôn quả thật sự khiến người ta rầu rĩ" Nhìn Nhan Sắc Sắc mặt lập tức biến xanh, Sở Dạ chuyển đề tài, "Hôm nay còn có người chạy tới quấy rối."

Hần không giả vờ, lúc Trần và Ảnh cướp Nhan Sắc Sắc đi, ngay sau đó có một người chạy tới.

Nhan Sắc Sắc chỉ nghĩ Sở Dạ là đang nói chuyện nàng giả cô dâu, thiếu chút nữa làm hần không thể cười người trong mộng, khẳng định là không vui vẻ, phỏng chừng lần này đến chính là « khởi bình vẫn tội ».

"Quấy rối - không sai, nhưng không nhất định phải xuất phát từ bản thân tình nguyện."

"Không hề có bằng chứng không tình nguyện, cũng không có người sau màn giật dây."

Đều chỉ về « hướng » nàng.

Nhan Sắc Sắc đột nhiên nở nụ cười, "Xem ra anh thực sự tức giận?"

Sở Dạ suy nghĩ trong chốc lát mới chậm rãi nói: "Ừ."

Một chữ thốt lên, nội tâm Nhan Sắc Sắc phong ba, chỉ có thể cười khổ, lắc đầu cười mình thật đúng là tự mình đa tình, may không gả cho hần, nếu không chắc phải nhục nhã mà chết.

Về phần Sở dạ mà nói, hần quả thật tức giận, vốn ban đầu đã sắp đặt không chệ vào đâu được, nhưng lại nửa đường nhảy ra Tịch Mặc Dương cướp người, y[20] nghĩ trong kiểu là Nhan Sắc Sắc, thật ra đã sớm bị đánh tráo thành Nhan Ngọc.

Nói ra thì hôm nay buổi chiều gần dặm không mây, thời tiết sáng sủa, hàng ngũ đón dâu trộn trong đám người thông thả bước, tiếng pháo đình tai nhức óc, có chữ rửa, có hâm mộ, người người muôn hình muôn vẻ chỗ nào cũng có, đúng lúc này, phía trước kiểu hoa đột nhiên xuất hiện một vị toàn thân lục y, toà sát khí, ngồi trên ngựa đen, tư thế tỏ vẻ nhất định phải bắt người trong kiểu.

Đám người lại ồ lên, có người muốn cướp cô dâu.

Thành Nhân gọi người trong kiểu ba lượt cũng không thấy trả lời, liền xóc rèm kiểu, nhìn thấy nhị tiểu thư Nhan Ngọc bị người dùng khăn tay chặn miệng trôi bên trong kiểu, trong mắt đầy hoảng sợ và bất lực, Thành Nhân sợ hãi, vội vàng buông rèm kiểu.

Tịch Mặc Dương trừng mắt, quát lên, "Không nghĩ tới muội lại là một nữ tử vô tình vô nghĩa như vậy, đúng là ban đầu mắt ta thật sự bị mù!"

"."

Người trong kiểu đương nhiên không trả lời.

Sắc mặt Tịch Mặc Dương đen lại, hướng về phía mọi người quát: "Hôm nay ta đến đoạt người yêu, kẻ nào ngăn ta —— chết!" Chữ ‘chết’ cắn răng vô cùng nghiêm trọng, mọi người đều kinh hãi.

o0o

Trước kia chỉ biết Tịch công tử đa tài nhiều bạc, không ngờ còn đa tình, những cô gái có mặt ở đó bỗng nổi đào tâm[21], hoàn toàn không nhìn ra sự thô lỗ của Tịch Mặc Dương. Nhưng nam nhân thì tỏ vẻ khinh bỉ, nếu đã để ý Nhan tiểu thư như vậy, tội gì đi cưới người khác? Lại còn nói ra lời đa thương người ta?

Bởi vì ai cũng không phải đối thủ của Tịch công tử, tất cả đều cam chịu đứng nhìn, Tịch Mặc Dương mắt thấy mỹ nhân ngay trước mắt, chỉ còn cách một tấm rèm, tìm Nhan Ngọc đập nhanh muốn nhảy ra ngoài, chỉ tiếc rèm kiểu mới vừa nhấc lên một góc đã bị một vị nam tử áo trắng chặn đứng.

"Sợ là, các hạ phải bước qua cửa của ta trước đã." Người mới tới cười, áo trắng không dính một hạt bụi nhỏ, phẳng phất như thiên tiên hạ phàm.

Sắc mặt Tịch Mặc Dương rất khó coi, y tự biết, căn bản y không phải là đối thủ của Sở Dạ, nếu thật sự giao đấu chỉ sợ cũng là phí công, hơn nữa mặt mất hết.

"Lục Vương gia, tại hạ kính trọng nhân phẩm Lục Vương gia, hy vọng Lục Vương gia đừng làm khó tại hạ."

Sở Dạ vẫn không nhượng bộ, mắt nhìn Tịch Mặc Dương, "Mười ngày trước Tịch công tử thành thân có nghĩ tới Nhan tiểu thư không?"

Tịch Mặc Dương trầm mặc.

"Hôm nay là ngày vui của tiểu thư Nhan phủ cùng Tứ ca của ta, không phải ngày Tịch công tử cướp đoạt người yêu?"

"Không dám! Chính là. Ta và Sắc Sắc tâm đầu ý hợp, hy vọng Vương gia thành toàn."

Tâm đầu ý hợp? Mắt Sở Dạ lạnh đi.

"Sợ là chỉ mình nguoi tình nguyện thôi!" Lời này, Sở Dạ không hề nghĩ ngợi đã nói ra, tiện đà bổ sung, "Hôm nay chỉ sợ là Tịch công tử đến nhằm chỗ tìm lầm người!"

Tịch Mặc Dương nhướn mày, "Lời này có nghĩa là gì?"

Sở Dạ cười, cười đến kinh tâm động phách, nụ cười này, nhiều cô nương đã sớm sa vào, không thể thoát ra.

"Hôm nay là ngày vui của nhị tiểu thư Nhan phủ và Tứ ca, dựa theo hành trình, sợ đã đến lúc bái đường!" Sở Dạ nói thoải mái, "Đây chẳng qua là một cổ kiệu không, còn tất cả đã xuất phát, vì đề phòng người nào đó đột nhiên đột kích!"

Tịch Mặc Dương cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể tin?

Dứt lời sẽ xốc rèm kiệu lên.

"Chớ trách ta không báo trước, nếu không tin ta, nguoi sẽ thấy hậu quả."

Sở Dạ nói như đang dự đoán thời tiết, nhưng trong mắt đã nhuốm sát ý. Tịch Mặc Dương đang khí thế mạnh mẽ cũng không khỏi lui về sau ba bước.

"Tại hạ tự nhiên tin Lục Vương gia, nhưng hy vọng Lục Vương gia theo như lời nói, đều là sự thật!"

Sở Dạ cười, xem như trả lời hần, Tịch Mặc Dương lên ngựa, rời khỏi đám người.

oOo

Thật lòng, không ai nghĩ ra Tịch Mặc Dương đối với Nhan Sắc Sắc vẫn còn dư tình chưa dứt, chạy tới cướp người, mà nhân vật muốn cướp không phải là ai ngoài người đang bị trói gô trong kiệu - Nhan Ngọc, nếu rèm kiệu vạch ra, dân chúng đều thấy, sợ là lại có người dấy lên một đợt thị phi.

Cổ kiệu tới cửa sau thì dừng lại, người nhà Tứ vương gia đưa Nhan Ngọc đi vào thay quần áo hoá trang, sau thời gian một chén trà nhỏ, Nhan Ngọc đứng trước mặt mọi người, làm trò với Nhan lão gia và Nhị phu nhân Viên Trân Châu, bái đường thành thân. Về phần cô ta bái đường thế nào, thật ra cô ta hoàn toàn không động đậy, đều là hỉ nương bên cạnh hỗ trợ mới hoàn thành các loại lễ nghi.

Gió nhẹ thổi khăn voan của Nhan Ngọc, vừa lúc khiến nửa bên mặt lộ ra cho Nhan lão gia và Nhị phu nhân nhìn thấy, hai nét mặt già nua đột nhiên trắng bệch.

Hồi tưởng lại lúc ấy, Sở Dạ mím môi.

"Sợ tôi trì hoãn ngày tốt của anh, đừng để mọi người phải chờ, tiểu nữ cáo lui trước!"

Ảnh đột nhiên cười phá lên, "Chú rể không phải Vương gia!" Đột nhiên cảm thấy lời nói này không đúng, lại thêm vào, "Không phải người trong lòng của người."

Nhan Sắc Sắc thốt lên, "Người trong lòng của anh là ai?"

Mồ nam cười càng thêm tươi, cả trong đêm đen cũng không thể ngăn được luồng sáng rực rỡ từ hần, lông mi khép lại che đậy con ngươi đen sâu thẳm, bờ môi giương lên thành một nụ cười.

Nhan Sắc Sắc biết nàng trúng kế, sắc mặt đỏ lên, đột nhiên nghĩ đến.

"Không phải anh ta? Vậy đó là ai?"

Có một câu nói, khi yêu, chỉ số thông minh của phụ nữ về không, vì mình để ý người ta nên thế nào cũng mắc mưu.

"Hôm nay người thành thân là Tứ ca, người trong lòng Lục Vương gia, Tứ Vương gia, Sở Dương!" Ảnh buồn cười nói.

Nhan Sắc Sắc ‘A!’ một tiếng, chợt nhận ra nàng ăn nửa ngày dấm chua đã sai lầm rồi! = =||

Sở Dạ nhin cười nhẹ giọng trách cứ Ảnh, "Không được vô lễ."

Ảnh nghịch ngợm thè lưỡi.

Trần - vẫn trầm mặc lúc này cũng mỉm cười. Vương gia thật đáng yêu!

"A." Nhan Sắc Sắc vẫn không biết nói gì cho phải, không khí vô cùng quỷ dị. Vừa lúc bụng nàng rất không đúng lúc ọt ọt lên mấy cái, tỏ ý từ sáng chưa được ăn cơm.

Gọng Sở Dạ mang theo sự cung chiêu: "Bụng đồ ăn lên đi!"

Nhan Sắc Sắc cảm thấy vô cùng sùng bái Sở Dạ, sao có thể biết nàng đang đói bụng.

Lúc nàng hỏi, Sở Dạ còn hải hước hỏi lại, "Đoán xem?"

Nhan Sắc Sắc cảm miệng không nói, nàng sao mà biết được?

oOo

Nhan Sắc Sắc đói bụng cả một ngày một đêm, ăn cơm đến không còn một chút, lang thôn hồ yết, gió cuốn mây tan, không hề có chút bộ dáng tiểu thư khuê các, tay trái cầm móng heo, tay phải cầm chân gà, gặm gặm cái này, cắn cắn cái kia, miệng đầy nước luộc, kiểu cách này không khỏi làm người ta nghĩ Nhan phủ ngược đãi nàng.

Nàng từng nói, ăn cơm như vậy mới đúng, ăn thống khổ, chỉ làm người ta phát thèm. Tư thế ăn nhả nhận tuy nhìn đẹp, nhưng không dùng được, còn nói từ nhỏ nàng không có mẹ chỉ dạy, bình thường ăn cơm phải giành ăn với người khác, chỉ khi cướp được mới mau có cơm ăn.

Sở Dạ không ăn, vừa uống trà vừa nhìn nàng ăn.

Thỉnh thoảng lại nhắc, "Chậm một chút, không ai giành với nàng."

Nhưng coi bộ trong tình cảnh này ai dám giành với nàng, nàng sẽ dùng ánh mắt giết chết người đó!

Trần và Ảnh tự giác lui ra ngoài, để tránh làm vật hi sinh, dù sao vẫn chưa bị nhìn tới.

Nhan Sắc Sắc ăn no, hững hờ nói: "Tôi ăn cơm rất không có lễ nghi phải không? Ngày xưa tôi và bạn trai ra ngoài ăn cơm, ăn với tôi anh ta bị dọa đến bỏ trốn, nhớ đến lại cảm thấy buồn cười, lúc trước người nào đó mặt đầy mây dạn nói yêu tôi, cuối cùng thì sao?"

Sở Dạ không nói, để nàng nói tiếp.

"Hắn còn nói tôi là đồ không mẹ. Không sai, tôi vốn không có mẹ, từ lúc tôi sinh ra mẹ đã chết, còn ai dạy tôi?" Nói lời này, Nhan Sắc Sắc cảm thấy giọng mình hơi nghẹn ngào.

Sao lại không khổ sở? Nhưng từ vài năm trước đã quên, chỉ khi ở trước mặt người đàn ông này, nàng bỗng nhiên muốn đem mọi tủ nhục và khổ sở trong lòng mình bộc lộ.

Nhan Sắc Sắc không khỏi sững sờ.

Sở Dạ không biết nàng nói bạn trai và mẹ có nghĩa là gì, nhưng hắn cũng biết chuyện Đại tiểu thư Nhan phủ từ lúc sinh ra, phu nhân Nhan phủ đã chết ngay sau đó, không biết là chết bệnh hay là khó sanh mà chết.

"Này, anh không bị kinh hãi vì nhìn tôi ăn đó chứ?" Nhan Sắc Sắc nhìn hắn sững sờ, tưởng rằng hắn và người yêu cũ giống nhau, chỉ nhìn túi da bên ngoài của nàng, không, người này dường như ngay cả túi da của nàng cũng không thấy, nghĩ vậy đột nhiên cảm thấy thất bại.

Sở Dạ dịu dàng cười, dùng khăn tay tơ lụa trắng nhẹ nhàng lau khóe miệng Nhan Sắc Sắc, nhẹ giọng: "Ta cảm thấy rất đáng yêu!"

Động tác của hắn rất nhẹ, như là chạm vào một thứ đồ trân quý, qua lớp khăn mỏng có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm từ những ngón tay hắn, khóe miệng mang theo hơi ấm có thể làm người chìm đắm trong đó, Nhan Sắc Sắc trầm nghĩ, nàng cũng đang trầm mê.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chúc thọ cạp điền đang cầu

Đêm lạnh như nước, Sở Dạ tự mình đưa Nhan Sắc Sắc quay về Nhan phủ. Trong phòng mọi người đã ngủ, im ắng, Nhan Sắc Sắc không muốn kinh

động đến ai, lén lút treo tường vào.

Sở Dạ tức đến dờ khóc dờ cười, sao lại có cảm giác hai người bọn họ là đang lén lút gặp riêng? Về nhà, cửa chính không đi muốn đi cửa sau, đi cửa sau không nói còn muốn treo tường đi vào. Nhan Sắc Sắc treo tường như một con gấu trúc cồng kềnh, ngây ngốc từng chút từng chút một bò lên phía trên.

"Chậm một chút!" Sở Dạ vừa bực mình vừa buồn cười.

"Biết rồi, cùng lắm thì roi vài lần thôi!" Nhan Sắc Sắc lườm hần.

Gần quay được người, Nhan Sắc Sắc ném cho Sở Dạ một câu, "Cám ơn, tôi vào trước." Sau đó mỡ nữ vô tâm vô phể nhảy vào, mỡ nam không nói gì, lắc đầu, đứng ở cửa một lát cũng lên xe ngựa rời đi.

"Đứng lại!"

Nhan Sắc Sắc không nhúc nhích.

"Đem hết tiền tài trên người ra đây."

Nhan Sắc Sắc liếc mắt một cái về phía Thành Nhân, đổi nghề khi nào không biết? Làm cái gì không làm cư nhiên tập làm sơn tặc!

"Đòi tiền - không có! Người - có một!"

Nhan Sắc Sắc ra bộ thấy chết không sòn, trả lời. Thành Nhân thiếu chút nữa liền nheo cho nàng một cái.

"Nói thực đi, hôm nay tiểu thư chạy đi đâu?" Giọng điệu như lãnh đạo đang tra xét cấp dưới.

Nhan Sắc Sắc cúi đầu, "Thành Nhân cô nương, trời có thể chứng minh, tiểu nữ là bị một mỡ nam cướp đi, sau đó chung một đêm xuân, vừa mới trở về, xin Thành Nhân cô nương thứ tội!"

Kết quả Thành Nhân lý giải sai lầm, mắt mở thật to, trời à, cô không nghe lầm chứ, tiểu thư cư nhiên để danh tiết của người bị huỷ toi com như vậy?! Nếu cô là tiểu thư, nhất định phải mắng, "Nhìn tiền đồ của người đi, vừa gặp nam nhân đã tự đem mình bán gấp!"

"Tiểu thư. Người sao lại. Có thể. Có thể tùy tiện đem sự trong sạch của người phó thác cho người khác ? Người có biết vị kia công tử tên họ là gì người ở nơi nào không?" Mỡ nữ đã quên mình đang ở tư thế ‘thăm vấn người ta’(.).

Nhan Sắc Sắc buồn cười, nữ tử phong kiến còn quá rụt rè, sau một đêm tình còn vẫn danh hời họ, nhưng nàng chưa đến nổi ngốc như vậy, khẳng định sẽ không đưa giao lần đầu tiên của mình cho ai khác ngoài phu quân của mình.

"Lừa cô làm gì! Tiểu thư nhà cô vẫn còn trong sạch. A, đúng rồi, hôm nay phát sinh chuyện gì ? Nói cho tôi nghe một chút!" Nhan Sắc Sắc vẫn rất hiếu kỳ chuyện hôm nay.

Thành Nhân nói hết cho Nhan Sắc Sắc, trừ chuyện Tịch Mặc Dương cướp cô dâu. Một, Lục Vương gia Sở Dạ không cho nói, hơn nữa phong tỏa luôn tin tức. Hai, Thành Nhân sợ Nhan Sắc Sắc đối với Tịch Mặc Dương dư tình chưa hết, dù sao Tịch Mặc Dương cũng đã thành thân, hần tuyệt không xứng với tiểu thư!

oOo

Đối với sự kiện Nhan Ngọc xuất giá, bởi vì Lục Vương gia Sở Dạ ra mặt, tự nhiên Nhan lão gia và Nhị phu nhân không tài cán gì mà khó dễ Nhan Sắc Sắc. Dân chúng vì chuyện Sở công tử bàn tán không dứt, mà Tịch công tử và Sở công tử tranh mỹ nhân cũng thành chuyện ồn ào huyền ảo.

Còn Sở Dương - thiếu chút nữa có thể đoạt được mỹ nhân - vốn rất buồn bực, bởi lẽ cô dâu đã đổi thành Nhan Sắc Sắc suýt chút nữa thì thành người của y. Đối với nàng, y có vài phần tò mò nên với việc Sở Dạ đổi Nhan Sắc Sắc thành Nhan Ngọc, y không tức giận, bởi vì đệ nhất mỹ nhân ai không muốn có? Tranh làm gì một cô gái bị người khác vứt bỏ?

Mà Sở Dương đối với tiểu mỹ nhân là rất vừa lòng, vì thế, ba ngày sau không đến Xuân Vịnh lâu. Còn Nhan Ngọc, cứ nghĩ đến chuyện cô ta muốn chế phục người nào đó, người ta (Tứ Vương gia Sở Dương) lại tiêu dao khoái hoạt bỏ đi, mỡ nữ một mình canh giữ khuê phòng vắng lặng khóc cả một đêm.

"Ngày mai là sinh nhật ba mươi tuổi của mẫu thân, người có thể đi cùng thiếp không?" Nhan Ngọc ngồi trên đùi Sở Dương làm nũng. Dù sao, lấy chồng cũng phải theo chồng, gả chó theo chó, tuy rằng Sở Dương không có năng lực của Sở Dạ, nhưng trở thành Nhân phụ[22] cô ta thật sự không muốn.

"A? Nàng cứ như vậy mà muốn bốn vương đi?" Sở Dương híp mắt xếch, bạc môi khêu gọi dừng trên bờ môi anh đào của Nhan Ngọc.

"Vương gia." Nhan Ngọc then thùng kêu lên.

Sau một trận mây mưa thất thường, Sở Dương cho đáp án —— không đi!

Lý do: Phụ nữ làm vợ lão bắt từ nhà người có cái gì đẹp!

Nhan Ngọc tiếp tục lấy lệ rửa mặt, thay đổi quần áo đẹp, sáng sớm hôm sau một mình đến Nhan phủ.

Mà trong ngày này Sở Dạ lại đến. Bởi vì Sở Dạ đã đến, khách ở Nhan phủ chật ních, coi như giữ thể diện cho mỗ cộp mẹ. Hôm nay Nhị phu nhân Viên Trân Châu một thân váy dài đỏ tươi, càng lộ vẻ quyến rũ phong tình, tóc vấn cao, đầy vẻ tao nhã.

Nhan Ngọc một thân mềm nhuyễn - quần lụa mỏng phần hông, tay đeo ngọc kết trên sa[23] mỏng, đầu cũng cài rất nhiều ngân châm, như một cách tiết lộ địa vị. Rất rõ ràng, cô ta cố ý trang điểm mà đến, làm cho thực khách nhiệt tình sôi trào, âm thầm tán thưởng Nhan Ngọc không hổ là ‘đệ nhất mỹ nữ’.

Sở Dạ không muốn đến chỗ đông người, an vị ở một góc sáng sủa hẻo lánh uống trà, nhìn xung quanh, ánh mắt không dừng trên người Nhan Ngọc quá một giây, giữa đám người vây quanh, Nhan lão gia dẫn theo Nhị phu nhân, luôn miệng trả lời, "Cùng vui cùng vui!"

oOo

"Thành Nhân, tôi không thích loại quần áo này, không mặc!" Nhan Sắc Sắc nhìn bộ y phục không biết tên, tuy rằng trông rất được là khác, nhưng đã hơn một canh giờ, nàng vẫn không thể mặc vào

"Tiểu thư của tôi ơi! Chẳng lẽ người uống thuốc đến váng đầu rồi? Quần áo cũng không thể mặc?"

Nhan Sắc Sắc liếc mắt một cái. Thâm tâm nói: Cô gặp qua ai uống thuốc mà ngốc chưa?

"Cái này.?" Nhan Sắc Sắc cảm một kiện váy áo thuần trắng, thật ra nhìn rất trang nhã, nhưng dù sao cũng là ngày sinh của Nhị phu nhân, cũng là ngày lại mặt của Nhị tiểu thư, sao có thể mặc đồ trắng?

"Không được!" Thành Nhân từ chối, mặc như vậy để người ta cười tiểu thư không hiểu phép tắc sao ?

"Dựa vào cái gì để Nhan Ngọc trong ngày đại hôn, ở trước mặt tôi mặc đồ trắng lác lư, lại không cho tôi mặc áo trắng xem cô ta lại mặt? Buồn cười!" Nhan Sắc Sắc nếu đã quyết thì mười đầu trâu cũng không đẩy lại, đừng nói là Thành Nhân.

Quyết định rồi, đồ trắng.

Tân khách đến dự yến đã đứng đầy cả sảnh đường, một bàn phía trước chỉ có Sở Dạ ngồi một mình, bên cạnh là hai nam tử đứng hầu, bộ dáng không tệ, so với Sở Dạ vẫn kém hơn một ít, tuy bề ngoài nổi trội, nhưng so với khí thế toả ra quá mức bất đồng.

Lần này tới là Phong và Trần.

"Nhìn kìa nhìn kìa, Đại tiểu thư Nhan phủ mà một lễ tiết nhỏ cũng không biết, còn mặc đồ trắng tới dự tiệc!" Không biết là tiểu thư nhà giàu nào đột nhiên lớn tiếng, tốt lắm, Nhan lão gia đã mất mặt rồi.

Nhan Ngọc ra vẻ đang xem kịch vui.

Nhan Sắc Sắc trừng mắt nhìn nữ tử kia, đương nhiên thiên kim kia cũng không chút do dự trừng lại.

Sợ cái lông! Nhan Sắc Sắc trừng tiếp!

"Ôi, Đại tiểu thư này thế nào mà chút quy củ cũng không biết? Ngày hôm nay còn cư nhiên mặc áo trắng đến, quả thực là không hiểu chuyện[24]."

Không hiểu chuyện? Nhan Sắc Sắc toát mồ hôi.

Thân thể to lớn hay là béo giống như ông[25]?

"Tiểu thư." Thành Nhân kéo tay áo Nhan Sắc Sắc. Bộ dạng như là muốn nói: Biết vậy cứ nghe lời nô tỳ, đừng mặc đồ trắng!

Hàng ngàn cặp mắt chú mục vào Nhan Sắc Sắc - về mặt tự tại – hành lễ với Nhan lão gia, có điều không hề liếc mắt một cái về Nhan Ngọc và Nhị phu nhân.

"Lão gia, người xem, hôm nay là sinh nhật của thiếp, nó cư nhiên không để ý tới thiếp, người nói thiếp làm sao còn mặt mũi nữa!" Nhị phu nhân tức phát run.

Khóe miệng Nhan Sắc Sắc giương giương.

oOo

Quả nhiên cầu anh hùng không qua nổi cửa hổ dữ, ánh mắt Nhan lão gia nghiêm nghị, "Hôm nay là ngày sinh của Nhị nương, còn không lại đây hành lễ?"

"Gi?" Nhan Sắc Sắc trừng mắt nhìn, nàng đi vào đây cũng nửa tháng rồi đi? Tới bây giờ còn chưa cho bà ta một lần hành lễ, bây giờ đương nhiên người như vậy hành lễ? Hai chữ —— Nằm mơ!

Tôi đến là để mặt mũi cho bà rồi! Còn dám nhiều chuyện như vậy, nếu khinh người quá đáng đừng trách tôi không cho bà mặt mũi! Nhan Sắc Sắc hung

hăng nghĩ.

"Gì cái gì, còn không hành lễ?" Nhan lão gia trừng mắt, như con trâu đực.

Nhan Sắc Sắc cũng sáng khoái, ngọt ngào kêu một tiếng, "Mẫu thân ~~~~~"

Gọi xong trên đầu một trận run rẩy. Nhan Sắc Sắc nuốt nuốt nước miếng, mẹ à, con xin lỗi mẹ, đương không thừa nhận kẻ trộm là mẫu thân, con thê, bà ta vĩnh viễn là mẹ kế.

Tiếng gọi này lại khiến lòng Nhan lão gia trầm xuống, không khỏi nhớ tới mẹ Nhan Sắc Sắc, một người đàn bà có lẽ rất dịu dàng khiêm tốn, tuy đã qua đời, nhưng nhiều năm qua thỉnh thoảng ông vẫn mơ thấy.

"Lão gia, người xem, hôm nay là ngày sinh của thiếp, lại là ngày lại mặt của Như Ngọc, nó cư nhiên mặc một thân áo trắng đến không, thiếp. Thiếp không muốn sống!" Nói xong liền bịt mắt khóc.

Nhan Sắc Sắc trừng mắt nhìn Viên Trân Châu, không muốn sống? Tốt, chúng ta gặp ở âm phủ!

Nhan lão gia cũng lấy lại tinh thần, nhìn thấy y phục của Nhan Sắc Sắc, cau mày, về mặt bất mãn, trước kia mẹ Sắc Sắc tuyệt đối sẽ không cho con gái làm như vậy, giọng đầy chán ghét: "Còn không đi đổi quần áo?"

Thay quần áo? Vì bà ta một câu cũng không bỏ?

"Mẫu trắng nghĩa là vội về chịu tang, vậy màu đỏ có nghĩa là vui mừng sao? Nhưng nghĩ lại xem, màu đỏ? Màu đỏ! Nói như vậy Nhị nương người mặc màu đỏ là tính cho Nhan gia chúng ta sau này gặp tai ương?" Nhan Sắc Sắc cười đến tà ác. Nhưng ánh mặt trời chiếu lên mặt, vẻ đẹp không thể hình dung, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tuy bên người không có sương khói, nhưng một thân áo trắng, lẳng lặng nhìn thế nhân, bởi vì đứng ở chỗ cao, phía dưới là tân khách, như thiên tiên nhìn xuống chúng sinh, như mây lành duy mỹ.

Nhị phu nhân vừa định nói chuyện, Nhan Sắc Sắc đưa thân qua sát người bà ta, nói một câu, "Tôi là huyết mạch Nhan gia, còn bà. Bất quá chỉ là một người khác họ!"

Giọng Nhan Sắc Sắc rất nhỏ, chỉ để hai người bọn họ đủ nghe, Nhị phu nhân ngăn ra.

Nhan Sắc Sắc cười, nói tiếp: "Mà màu trắng hiển nhiên còn biểu lộ cho sự trong sạch." Nhan Sắc Sắc dần hai chữ ‘ trong sạch ’ rất mạnh.

oOo

Nhan Ngọc từ miệng Thành Nhân đã biết Nhị phu nhân xuất thân thanh lâu, nói vậy lần này nhắc tới chỉ là định khơi chuyện này ra, thậm chí, đây mới là mục đích của Nhan Sắc Sắc, lần này đến không vì nguyên nhân nào khác, chỉ muốn khiến mẹ mình xấu mặt!

"Nói như vậy, Sắc Sắc con thật là có tâm!" Nhị phu nhân cười rộ lên, lộ ra má lúm đồng tiền, nhưng ánh mắt cực kỳ ngoan độc.

"Ha ha, có thể được Nhị nương tán thành, cũng đáng!" Nhan Sắc Sắc trả lời, không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngẩng đầu nhìn thiếu phụ mặc hồng y, trong mắt không nhìn ra cuối cùng nàng đang muốn làm gì.

Ăn tiệc thập phần buồn bức, bởi vì Nhan người nhà đã ngồi vào bàn, Nhan Sắc Sắc đành kiên trì theo chân bọn họ, điểm chết người là vì vấn đề lễ nghi, nàng muốn ăn liên tục cũng không dám, tay cũng không biết phải làm thế nào, Sở Dạ bên kia còn chăm chú quan sát nàng.

"Vương gia, hay gọi Nhan cô nương qua đây ngồi đi?" Phong nhìn thấy Nhan Sắc Sắc, chỉ muốn cười, nếu có tiểu thư khuê các nào giống như nàng, có lẽ là sẽ đâm đầu mà tự tử.

Trần đã thấy nhưng không thể trách, không nói gì, bởi theo lễ nghi, nàng chưa xuất giá, vẫn là không thể ngồi gần.

"Đã nghe đại danh Sở công tử từ lâu!"

Sở Dạ hơi quay đầu ... Thấy rõ người tới, cười trả lời, "Không dám."

Nhan Sắc Sắc vừa vặn quay đầu nhìn cô gái kia, nàng biết người này là biểu muội Nhan Ngọc, vẫn hâm mộ Vương gia, lại nghe Thành Nhân to nhỏ Sở Dạ đã lên tiếng với cô gái này rồi.

Không đợi Sở Dạ mời, mẫu nữ đã ‘tự giác’ ngồi xuống bên cạnh Sở Dạ.

"Sắc Sắc. Sắc Sắc."

". A?"

"Hôm nay là ngày sinh Nhị nương, không biết Sắc Sắc chuẩn bị lễ vật gì?" Một tiểu thư mặc trang phục màu vàng, mỉm cười ôn hoà, dù Nhan Sắc Sắc

không biết nàng là ai, vẫn nhìn ra địa vị của nàng nhất định rất cao.

Nhan Sắc Sắc không nghĩ ra, còn hỏi nàng phải có lễ vật? Nàng là một cọng hành lá trộn đậu hũ —— rõ ràng. Trên người tuyệt đối không có nước lợc dư thừa.

Nhan Ngọc liếc mắt nhìn Nhan Sắc Sắc một cái, mở miệng nói: "Ta có một điều vũ sẽ tặng cho mẫu thân, mong ước mẫu thân có thể thọ ngang trời đất!"

Miệng của Nhị phu nhân mở ra đến tận mang tai, đang ngồi cũng ồ lên. Tiểu mỹ nhân múa - không thể bỏ qua!

oOo

Trang phục dự tiệc trên người Nhan Ngọc cực kỳ chói mắt, nhanh nhẹn mở màn, bàn tay mảnh mai khua nhẹ, mặt như phù dung, mùi hương son phấn trên người cô ta theo gió len lỏi vào mũi người xem, quần áo tơ tằm phơ phất theo gió, nhu nhược mà lại đầy mỹ cảm. Cuối cùng, ngoái đầu nhìn lại, một nụ cười khuynh đảo mọi người.

"Danh hiệu "đệ nhất mỹ nữ của Đại Viêm" quả nhiên là danh phù kỳ thực[26] nha! Nhan huynh đúng là tốt phúc, lại có con gái xinh đẹp như thế, thật sự đáng ngưỡng mộ!"

"Đúng vậy, sớm nghe nói Nhan nhị tiểu thư có dung nhan khuynh thành, hôm nay nhìn thấy, quả thực bất phàm!"

Nhan Sắc Sắc nâng má, trong lòng buồn bực, đẹp sao? Không phải là xoay lưng bày mông thôi? Cái này gọi là cái gì? Cái này gọi là làm dáng lá loi, để người khinh thường! Nam nhân đều như nhau! Háo sắc!

Nếu Nhan Ngọc dám cởi quần áo múa, ha ha, coi bộ thiên tiên hạ phàm cũng không theo kịp!

"Ngô huynh quá khen rồi!"

"Nhan huynh quá khiêm nhượng!"

"Đâu có đâu có!"

Nhìn kia nhìn kia! Nhan Sắc Sắc liếc mắt một cái, hai người đàn ông trung niên vẫn khen nhau qua lại.

"Như Ngọc cũng biểu diễn xong rồi, không biết tỷ tỷ có tài nghệ gì?" Nhan Ngọc khiêu khích nhìn Nhan Sắc Sắc.

Nhan Sắc Sắc gõ đầu ngón tay bắt đầu tính toán. Nói tiếng Anh? Không chừng họ coi nàng là người ngoài hành tinh! Đàn dương cầm? Cái chính là không biết đàn! Đàn tranh? Không! Sáo? Không học! Tỷ bà? Ngay cả nhìn cũng chưa nhìn qua.

"Tôi. . . ." Nói thẳng ra 'tôi cái gì cũng không biết' được không?

Chết người à!

"Ai da, đừng làm khó Sắc Sắc, tỷ ấy hơi ngu ngốc, không so được với tỷ tỷ."

Nữ tử ngồi cạnh Sở Dạ cười quyến rũ.

Sắc mặt Sở Dạ trầm xuống.

Nhị phu nhân lúc này đã chạy tới giảng hòa, "Nói vậy, Sắc Sắc rất am hiểu đối thơ!"

Bởi vì Nhan Sắc Sắc ngày xưa dở nhất là đối thơ, bà ta nói lời này lại là làm khó Nhan Sắc Sắc, những người đã biết đều nhớ, sáu năm trước có cuộc thi ngâm thơ, Nhan Sắc Sắc chỉ một câu thơ đã khiến rất nhiều thi nhân phải cười đến cong lưng, sau này không còn làm thơ thêm lần nào nữa.

Làm thơ thì làm thơ? Cứ soi mói, ta không thèm !

Trầm ngâm trong chốc lát, Nhan Sắc Sắc mở miệng

"Một viên trân châu viên lại viên."

.

Mọi người lau mồ hôi.

Nhan Sắc Sắc cao giọng tiếp.

"Kỳ trân dị bảo dĩ vi tiên." (Kỳ trân dị bảo là người trước mặt)

Vài người đã nghĩ tên Nhị phu nhân không phải là Viên Trân Châu!

"Có ý!"

"Nhật hậu nhược ngộ kim cương toàn." (Ngày sau nếu gặp, khoan bằng mũi kim cương)

Vài người lại không hiểu, không có chuyện gì tự dưng đưa bộ cánh cam[27] ra làm chi?

Nhan Sắc Sắc đã thành công gây hứng thú cho mọi người, quay người lại cười hì hì: "Toàn thấu bất trị nhất văn tiền." (Chỉ là mũi dùi không đáng giá một đồng)

oOo

Nhị phu nhân nổi cáu, đập tay xuống bàn, giận dữ, "Mày đang nói cái gì?" Nhìn thấy Nhan Sắc Sắc - khỏe miệng giờ lên, không cần nghĩ ngợi, tát một cái thật mạnh lên mặt Nhan Sắc Sắc.

Những người có mặt ồ lên.

Người luôn luôn ở trước mặt mọi người dịu dàng hiền thực, sẵn sốc tỉ mỉ - Nhị phu nhân - đương không đập bàn còn đánh người, lông mày cau lại không khác gì một người đàn bà chanh chua, lại cảm thấy ngày thường Nhị phu nhân đúng là giả dối, để bà ta khó xử người khác nhưng lại không cho người khác làm thơ trên ghế? Quá nhỏ nhen!

Phía dưới có người không muốn sống, lại ngâm nga những câu thơ một lần nữa.

Một viên trân châu viên lại viên

Kỳ trân dị bảo dĩ vi tiên.

Nhật hậu nhược ngộ kim cương toàn

Toàn thấu bất trị nhất văn tiền.

"Hay! Hay quá! Không ngờ Đại tiểu thư Nhan phủ cũng có sắc màu đẹp như thế[28], lão phu thật sự là mở rộng tầm mắt."

"Lão thất phu, ngươi có biết cái gì là thi văn không?"

Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi vừa khen không chút do dự, đập lại, "Vô nghĩa, đừng tưởng rằng lão tử ngoài việc khởi binh đánh giặc cái gì cũng không biết, một cô bé như vậy, thật đúng là kỳ tài, bất quá." Sắc mặt trầm xuống, "Vẫn nghĩ Nhị phu nhân là người khoan hồng độ lượng, bây giờ đúng là có chút thất vọng."

Tịch Mặc Dương đã ở bên dưới, cũng tận mắt nhìn hết một màn, nhưng không bước lên an ủi Nhan Sắc Sắc một câu, bởi vì bên cạnh nàng đã có một nam nhân ưu tú khác.

"Đau không?"

Thanh âm mềm nhẹ, như có một cọng lông chim lướt qua hai má, ngứa.

"Không đau, hôm nay bản cô nương ăn phải cái tát đáng giá!" Nói xong còn vô tâm vô phé cười cười.

Sở Dạ nhìn thấy vết tay trên mặt Nhan Sắc Sắc, lông mi bất giác cau lại.

"Hừ!" Người đàn ông đang nói chuyện với vị tướng quân nhìn thấy Sở Dạ và Nhan Sắc Sắc, bỗng nhiên hừ một tiếng, tướng quân họ Uất Trì cười như trăm hoa đua nở, "Được, người ta Lục Vương gia há lại là hạng người hời hợt, nữ nhân đó không gả vào phủ nhà người ta cũng chỉ có thể trách con gái nhà ngươi không hiểu chuyện. Con rể vừa mới vào cửa của ngươi chẳng phải tốt lắm sao?"

Thừa tướng lại không hề phản bác.

"Lão thất phu nhà ngươi biết cái rắm!" Thừa tướng suy nghĩ một lát, bạo phát.

"Lão tử biết cái rắm, Thừa tướng đại nhân cũng biết rắm làm sao, phải không?" Uất Trì tướng quân không hề tức giận, còn cười tùm tùm hỏi lại, khiến người chung quanh tiếp tục phá ra cười.

"Ngươi ngươi ngươi ngươi. Lão thất phu này."

Uất Trì tướng quân ha ha cười, không thèm nói lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ta phải làm Vương phi của chàng

Nhị phu nhân bị đả kích không nhẹ, nhưng vì để tránh mất mặt trước người khác, biện pháp có lợi nhất là ngắt xiu, cương quyết nhắm mắt mặc kệ người khác nói gì thì nói! Tóm lại nhắm mắt làm ngơ, nhưng trong lòng càng thêm oán hận Nhan Sắc Sắc, không nghĩ tới tiểu cô nương trước đây tùy ý bà khi dễ bây giờ có thể phản kích, thật sự quá giận!

Nhan lão gia cũng sốt ruột thay cho ái thể, vội vàng ra khỏi bàn tiệc, đi chăm sóc Nhị phu nhân đang ‘hôn mê’ bất tỉnh.

"Không ngờ Nhan gia còn có một nhân tài mới! Không nghĩ tới Nhan Đại tiểu thư cũng tinh thông học rộng đến vậy." Một nam tử chủ động tiến đến gần, vẻ mặt thanh tú, có chút mùi vị của một tiểu bạch kiểm, nếu ở hiện đại, Nhan Sắc Sắc nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền bao một tên về nhìn ngó, nhưng đã nhìn thấy cực phẩm soái ca, đối với y không còn cảm giác.

"Đương nhiên."

Nam tử sừng sốt, nữ hài tử trong nhà hẳn là phải xấu hổ, khiêm nhường trả lời ‘đâu có!’ hoặc ‘quá khen!’

Nhan Sắc Sắc tựa như ánh trăng đêm, sáng rạng, ngay cả sao cũng trở nên âm đạm.

Gã kia đang muốn tiến thêm một bước, đột nhiên bị một người toàn thân áo trắng ngăn lại.

"Thật sự có lỗi, Nhan tiểu thư bị thương, nên đi bồi thuốc." Nói đường hoàng như vậy, nhưng ai có thể nói không còn ý tứ khác? Hoàn toàn là một mình một người độc chiếm chỗ nữ.

"Ai, bị thương chút xíu không có gì phải ngại. Anh làm gì mà quát anh ta ghê vậy?"

Sở Dạ không nói gì.

Tối nay, nếu Nhan Sắc Sắc có được thu hoạch ngoài ý muốn thì đó là nàng đã thăng cấp thành thi nhân thể hệ mới, đương nhiên là trộm thơ của cô nhân đôi phó với cô nhân, đôi khi nàng cảm thấy hối hận, nếu biết sẽ có lúc nàng ăn mặc thể này, đọc thơ thể này thì... Đây đúng là —— sách vở chỉ dùng đến khi không còn cảm hận!

Nhan Sắc Sắc cùng Sở Dạ nói chuyện, vừa nói chuyện tay còn làm động tác. Tối nay nàng quá chói mắt, làm cho người ta không mở mắt ra được, y phục trắng càng làm tăng khí chất thoát tục, trên mặt lộ nét tươi cười. Nàng vẫn luôn mỉm cười như vậy?

Tịch Mặc Dương nhìn khuôn mặt kia, cảm thấy hơi bất thường, nhưng rõ ràng là một người, vì sao lại khác biệt như vậy? Nhan Sắc Sắc trước đây hay thẹn thùng trang nhã đã trốn đi đâu?

Hiện giờ khoảng cách giữa nàng và y hoàn toàn không còn là vài bước, đã sớm không biết cách bao nhiêu cái xuân hạ thu đông.

Nghĩ vậy, trái tim dường như bị bóp nghẹt, đau đớn.

oOo

"A? Vì sao bọn họ thích gọi anh là Sở công tử mà không phải Vương gia hoặc là Dự Vương gia vậy?" Nhan Sắc Sắc tò mò, mặt khác bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy thật sự là khổ sở, muốn làm dịu đi một chút không khí khẩn trương vừa rồi, Nhan Sắc Sắc lảng sang chuyện khác.

Sở Dạ suy nghĩ một lát, nghiêm trang trả lời, "Bởi vì ta họ Sở!" Sau lại bỏ thêm một câu, "Lại là nam nhi."

Nhan Sắc Sắc nhìn Sở Dạ, không biết nên khóc hay cười, kiểu cười lạnh này đúng là quá lạnh. Tuy rằng trả lời rất lạnh nhạt, nhưng hẳn nói cũng không sai, bởi vì vừa họ Sở lại là đàn ông, phong kiến thích gọi mấy gã nhà giàu là công tử. Cho nên danh xưng Sở công tử này chẳng có gì lạ.

"Sở công tử."

Nhan Sắc Sắc vừa tỉnh gọi hai tiếng nghe thử lại bị người khác xen ngang, người này không phải ai khác, chính là nữ nhân vừa rồi vẫn ngồi bên cạnh Sở Dạ, em họ Nhan Ngọc, Lý Viện Chi.

Nhan Sắc Sắc đã bị người nào đó cương quyết không nhìn đến, thân mình nổi bật chặn giữa nàng và Sở Dạ, rất là bá đạo.

"Tối nay còn bắn pháo hoa, chúng ta đi xem đi?"

"."

Sở Dạ không nói lời nào.

"Không thích? Vậy chúng ta đi xem thả hoa đăng?"

Thả hoa đăng? Thả hoa đăng là cái quái gì vậy?

"."

Vẫn là không nói lời nào, Nhan Sắc Sắc tuy rằng biết Sở Dạ không thích nhiều lời, nhưng dù tốt xấu cũng luôn có cười có nói với nàng, nghĩ vậy trong lòng bỗng thấy ấm áp, cảm thấy thái độ của hắn đối với con gái nhà người ta rất lãnh đạm, đứng ra giảng hòa, "Nhìn đẹp lắm sao?"

"Đương nhiên rất đẹp!" Lý Viện Chi trả lời Nhan Sắc Sắc, cắt lùn.

"A." Giọng Nhan Sắc Sắc kéo dài, "Nếu đẹp thì cô tự đi nhìn đi!"

Sở Dạ còn tưởng rằng nàng muốn đi, không nghĩ tới lại là đùa giỡn người ta, tiểu nha đầu này thật đúng là quỷ linh tinh.

"Ngươi." Lý Viện Chi trừng mắt, rồi lại quay sang Sở Dạ cười nói: "Hay Sở công tử không muốn? Thiếp đã lâu mới có thể ra ngoài một chuyến, chỉ tiếc Nhan tỷ tỷ phải sớm một chút trở về bồi Tứ Vương gia, chỉ còn lại một mình thiếp, chỉ một lần được không?"

Đương nhiên Nhan tỷ tỷ chính là chỉ Nhan Ngọc, không phải Nhan Sắc Sắc.

Sở Dạ nhìn nàng nửa ngày không hé răng, cuối cùng cũng nói một câu.

Chỉ tiếc câu nói kia là: "Cô là ai?"

Nhan Sắc Sắc thiếu điều học máu mà chết, đầu óc Sở Dạ này quả nhiên không phải “sáng sủa” bình thường, cứ thế mà phui sạch những tình cảm người ta dành cho hắn bao năm.

oOo

Những lời này khiến Lý Viện Chi sững sốt, lập tức mỉm cười, trịnh trọng tự giới thiệu, "Thiếp là tiểu thư nhà Lý viên ngoại." Giới thiệu xong thân thể tiếp tục trưng bày vẻ mặt nữ nhân ngưng ngừng nói: "Khuê danh là Lý Viện Chi, năm phượng mười tứ[29], người có thể gọi thiếp là Viện Chi." Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

"Nói xong chưa?"

Nhan Sắc Sắc hỏi.

"Rồi. Rồi. A?"

"Nói xong rồi thì nhớ, muốn tự giới thiệu còn nhiều cơ hội, cho nên đừng trì hoãn thời gian của người ta."

"Ngươi. Ngươi đừng khinh người quá đáng." Lý Viện Chi tức giận đến đỏ mặt. Không biết là xấu hổ hay là giận.

Khinh người quá đáng?

"Ôi, đúng là trùng hợp, chúng ta lại chạm mặt."

Muốn nói đến oan gia ngõ hẹp phải không?

Là lại chạm mặt với Trương Đình Đình.

Ai, hẳn nhất định cảm thấy rất thú vị! Không chừng còn đứng cười trộm!

"A, thật là khéo!"

Nhan Sắc Sắc ngưng ngừng trả lời.

"Khéo! Khéo! Chứ không phải nên gọi là không phải oan gia không gặp mặt?" Nói xong cười cười, tiểu lí tàng đao[30] không gì hơn cái này.

"Sắc Sắc, người này là..."

Rất cục Sở Dạ đã nói chuyện.

"Con gái của người làm công cho cha chàng. A, có điều cha cô làm công nhưng là dưới một người trên vạn người – con gái của Thừa tướng."

Thế nào, giới thiệu như vậy đủ nề tình chưa?

Trương Đình Đình rồi rầm càng rồi rầm. Nàng ta nói cha cô ta là làm công? Tuy rằng không biết “làm công” là ý tứ gì, nhưng vẫn cảm giác là nàng ta đang làm cô ta bề mặt.

Sở Dạ gật đầu không nói gì.

Bởi vì sắc trời đã tối, Trương Đình Đình không thấy rõ người đàn ông bên cạnh Nhan Sắc Sắc là người nào, chỉ nghĩ rằng đó là một gã công tử con nhà ai đó, đối với lời nói của Nhan Sắc Sắc cũng không có tâm tư suy nghĩ sâu hơn, chỉ hơi rồi rầm với hai chữ ‘làm công’ ở trên.

"Lý muội muội đã ở đây rồi?" Trương Đình Đình nhìn thấy Lý Viện Chi, vẻ mặt vô cùng thân thiết cười cười. Giống như hai người mỗi ngày mặc chung quần, thân đến mức như tay với chân.

Lý Viện Chi không nghĩ đến tiểu thư nhà Thừa tướng lại nói cười với mình, sắc mặt vui mừng, ngọt ngào kêu một tiếng tỷ tỷ.

"A? Sao muội lại ở đây? Ôi, sao lại khóc như vậy? Ai khi dễ muội, tỷ tỷ làm chủ cho muội!" Thanh âm tỏ vẻ đau lòng, mặc kệ là thật sự đau lòng hoặc là giả đau, tóm lại, ngữ khí đầy vẻ đang chộc giận Nhan Sắc Sắc.

Gì đây, cô ta còn khi dễ tôi đó!

oOo

Ánh mắt liếc sang Nhan Sắc Sắc một cái, trong lòng Trương Đình Đình cười trộm, sợ hãi chưa? Thừa tướng là quan nhất phẩm, mà Nhan đại nhân chẳng qua chỉ là quan bá tử phẩm, phải tuân theo lời Tứ phẩm. Chênh lệch lớn như vậy, cô ta không tin Nhan Sắc Sắc dám to gan làm cô ta lúng túng, còn nói hôm nay Thừa tướng cũng đến đây, một Nhan Sắc Sắc nho nhỏ có thể làm gì?

"Thật ra muội chỉ muốn theo." Mắt nhìn về phía gương mặt không chút thay đổi của Sở Dạ, "Tỷ tỷ, không có chuyện đó, là muội không tốt."

Trương Đình Đình trừng mắt nhìn Nhan Sắc Sắc, "Thật không? Nhất định là nàng ta khi dễ muội!"

Ngữ khí chắc chắn mà bá đạo, thật đúng là tiểu thư nhà quan, điệu bộ duy vũ độc tôn[31] khiến kẻ khác buồn nôn.

"Này, làm người phải hiểu thứ tự trước sau, được không?" Nhan Sắc Sắc không muốn giải thích này nọ, nhưng đối với thái độ cô ta vẫn thấy bất mãn.

"Thứ tự trước sau? Người nào biết ai trước ai sau?" Đại tiểu thư Trương Đình Đình ngạo mạn hỏi lại, Nhan Sắc Sắc cắn chặt răng, cô kèm chế ý định xông lên cắn vào chỗ nào đó trên người cô ta để phát tiết bực bội.

Đột nhiên cảm thấy bàn tay ấm áp, ấm áp từ lòng bàn tay ấy truyền đến lòng bàn tay của nàng, được bao phủ trong ấm áp, cũng là một loại cảm giác dựa dẫm.

Nhan Sắc Sắc ngẩng đầu nhìn Sở Dạ - cao hơn hẳn một cái đầu so với nàng, mỉm cười.

Sở Dạ vẫn không nói gì, tùy ý mỡ nữ tiếp tục khóc lóc om sòm, bởi vì. Hắn cũng có tính toán của hắn.

Trương Đình Đình hoàn toàn xác nhận người không nói lời nào kia nhất định chỉ là một tiểu công tử, nghe được thân thể của cô ta, đã sợ tới mức không dám nói tiếp nữa.

Cô ta không ngờ người ta chỉ là lười đùa bỡn với cô ta!

"Nam chưa hôn, nữ chưa gả, làm sao đã nói đến chuyện thứ tự trước sau?"

Nhan Sắc Sắc chán ghét nhìn Trương Đình Đình, nghĩ thầm, cô ả này, trình độ già mồm ắt lẽ phải đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Nhìn Trương tiểu thư, không buồn ngăn lại, dù sao Sở công tử cũng là Vương gia, cho dù là Thừa tướng cũng không làm gì được người hoàng đế coi trọng nhất, vừa muốn nói với cô ta, Trương Đình Đình đã cướp lời nàng, "Muội cái gì cũng đừng nói, nếu coi trọng vị công tử này, tỷ tỷ nhất định kêu phụ thân vào triều thỉnh cầu hoàng đế tứ hôn."

Nhan Sắc Sắc bùng nổ, cô muốn đung đến người đàn ông của tôi? Cọp không phát uy cô còn tưởng tôi là Kello Kitty? Ông cô đi bán bánh đi.

Lập tức nàng hùng hổ vút tay mỡ nam, trước mặt Trương Đình Đình và Lý Viện Chi, chỉ vào mũi Sở Dạ, đồng thanh tuyên bố: "Người này sinh ra là người của tôi, chết là ma nhà tôi, kiếp này con của anh ta phải do tôi sinh." Lại quay đầu nhìn nam tử thông dong như mây gió, nói: "Tôi phải làm Vương phi của anh."

Những lời này, quả thật đã dọa các vị tiểu thư nhà quan, tiểu thư khuê các và mấy người cô hủ tề ngựa.

Cô nương nhà ai không biết xấu hổ vậy?

Nhan Sắc Sắc còn thật sự nhìn thấy Sở Dạ, "Tôi - Nhan Sắc Sắc, nói được làm được!"

Người đứng cạnh nàng hơi sững sốt, tiện đà mỉm cười, "Theo ý nàng."

Phía dưới náo nhiệt, "Lục Vương gia vậy mà đáp ứng rồi? Trời ơi trời à!"

Trương Đình Đình ngẩng ngấn cả người.

Ai? Lục Vương gia? Đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

oOo

Lời tác giả: Oa, núi này là ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn nhìn nàng gả, lưu lại mấy comment! Nếu không sẽ không cho! *Nói làm bằng*, ta phải phát huy năng lực mẹ kế của mình ngược chét đứ nhà này! Cho nên các bạn gái à ~~~~~ ngoan ngoãn vợ giấy đi. Gào khóc đi, cuốn trôi đi ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hôn lễ sét đánh trong lịch sử

Nhan Sắc Sắc nằm mơ cũng không ngờ Sở Dạ thể mà lại đồng ý với yêu cầu của nàng, nhớ lần đầu tiên nàng thổ lộ, hần trực tiếp quăng ra hai chữ "Có gắng!". Lần này cũng là hai chữ "Y người"(theo ý nàng). Gã đàn ông này chỉ có một bài ca mãi?

Hai ngày sau tiệc sinh nhật, phải khen lực ảnh hưởng của Sở Dạ không phải tầm thường, ngày thứ ba, Nhan Sắc Sắc bị đưa khỏi cửa. Có điều ngồi trên kiệu không phải là Nhan Sắc Sắc mà là Ảnh. Nhan Sắc Sắc trước ngày thành thân một hôm đã bị Sở Dạ đưa ra ngoài.

"Tê, da đầu bị kéo đau quá!" Tuy rằng trong lòng Nhan Sắc Sắc vui sướng nhưng vẫn cảm thấy kết hôn là chịu tội, nàng căn bản không hề nghĩ rằng mình đã lập gia đình, lại còn gả cho một người đàn ông sống cách ngàn năm trước, trời ạ, nàng cảm thấy mình đang nằm mơ.

"Tiểu thư người ráng chịu một chút, hôm nay nhất định phải biến người thành một cô dâu xinh đẹp nhất. Ai ai ai, ngọc cài tóc, mũ phượng." Thành Nhân sốt ruột đến òn ào, tám người bu quanh Nhan Sắc Sắc rồi rít. Nhan Sắc Sắc bị tức đến phải cười châm biếm.

Cô nàng biến thành quái vật, áp bức đến khi Nhan Sắc Sắc cầu xin tha thứ, van lơn nhìn Thành Nhân, "Mũ phượng có thể không mang được không? Nặng tới cổ tôi phát đau, hình như đầu cũng không còn của tôi nữa. Đặt lên thêm lần nữa là ta quăng đó."

"Phì phì phì, cái gì thêm một lần, thành thân chỉ có một ngày, cả đời chỉ có một lần."

Nhan Sắc Sắc bấu môi, biết thời phong kiến thập phần kiêng kỵ nói những câu không may trong ngày kết hôn, cũng biết mũ phượng không thể không mang, nhắm mắt lại tùy ý người hầu không ngừng « nói lời hay ý đẹp ».

Cũng ngày này, Tịch Mặc Dương trốn Trương Đình Đình chạy đến chợ chờ kiệu Nhan Sắc Sắc đi qua, đến khi nhìn thấy đội ngũ khổng lồ rước dâu, Tịch Mặc Dương cũng hoảng kinh, đằng sau có hộ vệ, chung quanh là dân chúng, nhiều người như vậy, nếu thật sự phải đánh chắc chắn không hay, nhưng. . . .

Y nghĩ, nếu thật sự không đánh lại nhưng cũng có thể gặp mặt Nhan Sắc Sắc, cùng nàng nói chuyện cho rõ, vậy là kiếm trong tay cũng chém tới. Tiến lên, y phát hiện rất nhiều người không muốn đánh nhau với y, chỉ nhìn y rồi lảng lạng lui lại, Tịch Mặc Dương thầm hừ lạnh, hoá ra Sở Dạ cũng chỉ đến mức này, cứ nghĩ đều là cao thủ, không ngờ. Lại làm bằng.

Nhưng dù nhiều người vẫn là mất một chút công phu. Cổ kiệu đỏ càng lúc càng gần, người trong kiệu vẫn trấn tĩnh ngồi yên, chung quanh không có một bóng người, giống như đang chờ hần cướp người.

"Xin lỗi."

Tịch Mặc Dương thấp giọng nói.

Xóc rèm kiệu.

"Là nàng.?"

oOo

"Ha ha, đúng vậy, là ta!" Trương Đình Đình ra khỏi kiệu, giương mắt, cười nham hiểm. Sáng sớm hôm nay đã bị Sở Dạ mời đến Dự vương phủ, Vương gia yêu cầu cô ta ngồi vào kiệu, cảm thấy quái dị, hần chỉ nói một câu "Đến lúc đó người sẽ biết." Cô ta cảm thấy dù sao phô trương như vậy cũng không có hại cho cô ta, không ngờ. . . .

"Chàng nên cho ta một lời giải thích mới phải?" Giọng nói tuy rất kịch liệt, nhưng không che giấu được nỗi bi thương.

"Không cần giải thích, như nàng đã thấy." Tịch Mặc Dương trầm ngâm một lát rồi nói.

Trương Đình Đình cười lạnh một tiếng, cô ta làm sao không thể so với Nhan Sắc Sắc? Tự nhận là diện mạo không tồi, thân thể bất phàm, vì sao tất cả những người mình thích đều thích người kia? Đầu tiên là Sở Dạ, sau lại thêm Tịch Mặc Dương, nếu sớm nói cho cô, cô sẽ chết tâm, nhưng. Bây giờ, cô đã yêu thương Tịch Mặc Dương, người đàn ông luôn đối xử với cô khi nóng khi lạnh.

Mà y lại đến cướp cô dâu của người khác.

"Nếu như vậy."

Trương Đình Đình vẫn không có cách nào thốt câu còn lại, "Ngươi cho ta hưu thư[32] đi!" Lại nói thành, "Ta cho ... chàng một cơ hội nữa." Nói ra lời này, ngay cả Trương Đình Đình cũng thấy vỡ vụn, dù cho y bao nhiêu cơ hội, chỉ cần là Nhan Sắc Sắc kết hôn, y sẽ nghìn vô phân cổ[33] chạy tới, bất luận chịu thương tổn thể nào cũng muốn ngăn cản nàng lập gia đình.

"Chúng ta về nhà đi!" Con ngươi Tịch Mặc Dương càng sâu, thờ dài, "Ta nên phủ nhận hay buông tay đây?"

Trương Đình Đình mừng rỡ, đồng ý rồi, trước mắt mọi người theo Tịch Mặc Dương đi.

"Giờ lành đến, tân lang tân nương bái thiên địa."

Người nhà họ Nhan tham dự đương nhiên là Nhan lão gia, phần Nhị phu nhân, Dự vương Sở Dạ căn bản là không mời, mời đến cũng muốn xua ra ngoài.

Lễ cuối cùng cũng xong, đáng chờ mong nhất đương nhiên là động phòng, Nhan Sắc Sắc có cảm giác cả người nàng đang đổ mồ hôi.

"Nhập phòng!"

Mấy chữ giống như tình thiên phích lịch[34] đánh vào thần kinh Nhan Sắc Sắc, chết ngắc.

Lảo đảo vài cái đã bị người nâng đi vào.

Động phòng như thế nào hả trời? Nghĩ nghĩ, một thân đầy mồ hôi lạnh.

"Tiểu thư, đừng lộn xộn. Khăn voan này phải là tân lang tự mình mở ra." Thành Nhân nhắc nhở Nhan Sắc Sắc.

"Vậy vợ hán đói bụng thì sao?"

"Cứ để đói đi!"

"Cô."

"Dự vương đến."

Nhan Sắc Sắc vừa muốn nói lại bị này câu nói ‘ Dự vương đến ’ làm cho kinh hoàng, trong lòng như có con gì chạy loạn.

Sở Dạ đúng theo quy củ mở khăn voan, dịu dàng cười, tay đưa qua một chén rượu, ánh mắt bình tĩnh như nước, trong lòng Nhan Sắc Sắc lạnh đi vài phần, đương nhiên nàng cũng lớn mật nhận chén rượu, cổ không tỏ vẻ lo lắng.

Rượu hợp cần, hay còn gọi là uống rượu giao bôi, một ngụm rượu coi như đã thành hôn. Rượu tuy không nhiều lắm, nhưng rất mạnh, là loại trân quý mười năm ở Dự vương phủ. Nhan Sắc Sắc uống một chén đã say, nói gì đến thứ rượu nặng thế này? Chỉ sau một hớp, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng hào.

Ở thế kỷ 21, có một lần Nhan Sắc Sắc và bạn học chè chén say sưa đến mức say không còn biết gì, còn nhớ rõ ngày đó là một buổi tối mùa hè. Một đám học sinh mới mười lăm mười sáu tuổi chạy đến khách sạn làm loạn để chúc mừng tốt nghiệp, trong đó có một nam sinh thầm mến Nhan Sắc Sắc đã lâu, cố ý ép nàng uống rượu, ‘thịnh tình’ không thể chối từ, Nhan Sắc Sắc uống hết, chỉ một lúc sau đã gục ngã.

Lúc ấy, hai mắt Nhan Sắc Sắc mê ly, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận, môi mềm như chờ người khác tới nếm, đúng vậy, nàng say. Khi chạy ra ngoài đụng một cậu bé, Tiểu Chính[35] mới chỉ mười hai mười ba tuổi, có lẽ là chạy tới tìm anh trai hay mẹ, Nhan Sắc Sắc ôm Tiểu Chính đè lên mặt đất, miệng còn gào lên, "Hôm nay đại gia cao hứng, em à, theo chị đi!"

Tiểu Chính bị dọa hoảng, khóc lớn, thời điểm đám bạn học của nàng chạy tới, tất cả đều kinh hãi, quần Tiểu Chính đã bị kéo ra, tội nghiệp nằm co ro trên mặt đất, trên lưng là dấu sò gây chuyện —— Nhan Sắc Sắc. Nàng còn như không đáng thương hề hề nói với bạn bè: "Ồi. Bé không theo chị thì làm sao bây giờ?" Cậu bé kia ít nhiều cũng động tâm, chỉ đành tự hỏi bản thân.

Lúc đầu là nàng muốn đi vệ sinh, không ngờ lại phát sinh chuyện này. Khi tỉnh rượu, hỏi nàng, cái gì cũng không biết, còn cho rằng mấy người bạn gái bấy nàng.

Lúc này Nhan Sắc Sắc cũng đã say.

"Sắc Sắc.?"

"Ừ?"

Thành Nhân và người hầu trong phòng đã lui xuống.

"Nàng say rồi." Giọng nói Sở Dạ rất nhẹ, chậm rãi vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng.

Nàng đã nằm ở trên giường, hai mắt mê ly nhìn hấn cười, đột ngột nhảy dựng lên nói với hấn: "Tôi không say, đến đây, cùng ly!"

Dứt lời, ngửa đầu lại uống một chén rượu.

Sở Dạ đau lòng nhìn nàng.

Hai người ngồi trên bàn, đối diện nhau, Nhan Sắc Sắc uống hơn mười chén rượu, mặt càng đỏ rực, Sở Dạ sờ hai má nóng ẩm của nàng, đứng dậy, chậm rãi đến gần nàng, có thể thấy rõ lông mi thật dài và đôi môi đỏ mọng tỉnh tề.

oOo

Ánh nắng tươi sáng

Nhan Sắc Sắc đã ngủ thẳng giấc đến lúc mặt trời lên cao, có lẽ vì đêm qua uống rượu, đầu nàng cháng váng mờ mịt, mở mắt chỉ thấy một cô bé nhỏ tuổi áo xanh hầu hạ nàng, thấy nàng đã tỉnh vội chạy đến đỡ nàng.

"Sao tôi lại ở đây?" À! Hôm qua đã kết hôn, đây là phòng tân hôn của nàng.

Cô bé không phản ứng lại, nhìn Nhan Sắc Sắc đưa tay di di thái dương, vội vàng nói:

"Vương phi. Đêm qua người uống hơn."

Nhan Sắc Sắc đột nhiên nhớ đến cái gì, trong lòng đột nhiên hoảng kinh, có thể nàng sốt ruột, nhìn thấy Vương gia «da trơn thịt mềm», đẹp trai bức người nên không cảm lòng nổi, bất hấn.

"Tôi đã làm gì?" Nhan Sắc Sắc đột nhiên có dự cảm không hay, "Vương gia. Vương gia anh ta không sao chứ?" Lúc nói câu này giọng nàng rất nhỏ, mặt cũng trở nên hồng hồng, ông trời à, đêm qua thú tính nổi lên không biết nàng đã làm ra chuyện gì!

"Hôm nay xem ra Vương gia rất mệt."

Mồ nữ mặt càng đỏ hơn.

"Đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói hết chi tiết!" Nhan Sắc Sắc cũng không cố giữ mặt mũi, phải biết rõ ràng mình đã gây ra loạn gì.

"Cả buổi tối Vương gia bị Vương phi ép tới thảm thương." Nói đến đây, cô bé dừng một chút, tư tưởng bất thường của Nhan Sắc Sắc bắt đầu nghĩ ngợi mảy may lung tung. Nha hoàn nói tiếp: "Đêm qua nô tỳ và mấy tỳ muội sau khi đi ra, đứng ngây ngốc ở cửa, đột nhiên Vương phi la lên một tiếng, chúng nô tỳ liền đi vào, nhìn thấy Vương phi ới ra khắp người Vương gia, Vương gia đang vỗ lưng cho người."

Nhan Sắc Sắc thầm mắng: Bình thường thì cổ không chịu thua kém, đến thời cổ đại thì ới ra? Hấn là mượn rượu dề mỗ nam

"Vương gia muốn đi thay quần áo, người thà chết túm chặt quần áo Vương gia không chịu cho người đi, vừa khóc vừa gọi tên Vương gia."

Nhan Sắc Sắc hết nói, tình cảnh nàng khi đó còn chưa đủ hù dọa người ta sao, lại còn khóc lóc. Nếu Nhan Sắc Sắc tỉnh táo, nhìn thấy dáng vẻ hết thuốc đó của nàng nhất định phải tự tát mình một cái cho tỉnh.

"Vương gia không còn cách nào đành phải ở lại với Vương phi, nhưng là Vương phi vẫn không buông tha, bắt Vương gia phải hát cho người nghe « bài hát ru con » gì đó, Vương gia làm sao mà hát? Vậy là Vương phi hát, hát vài câu thì ngủ." Cô bé sợ nàng xấu hổ không dám nhìn người khác, nuốt câu "hát mấy canh giờ" vào, đổi thành "hát vài câu."

Nhan Sắc Sắc thở phào một hơi, hoàn hảo Vương gia còn trong sạch, nếu không nàng xấu hổ chết đi.

"Vương gia chăm sóc người một đêm, sáng sớm đã bị gọi đến hoàng cung, trước khi đi gọi Thủy Bích đến chăm sóc Vương phi."

oOo

Lời tác giả : Tất cả những người có tư tưởng đen tối như Nhan Sắc Sắc, ngồi xồm ở góc tường tự hối đi. Ngày cá tháng tư vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Hai đại Vương phi đối kháng

Hoàng cung? Nhan Sắc Sắc thầm cười trộm, may không ở đây, nếu không nàng làm sao có thể không biết xấu hổ nhìn mặt hắn? Lại ngẩng đầu nhìn cô gái tên Thủy Bích này, tuổi cũng không lớn, so với nàng không sai biệt lắm, cười có xoáy đồng tiền, xử sự khéo, đúng là người không tệ.

"Tiểu thư, Thành Nhân đã chứng tỏ yện cho người, nhân lúc còn nóng, người ăn đi!" Thành Nhân đưa chén tỏ yện lại, nhìn thấy vẻ mặt nàng quần bách, trêu ghẹo nói: "Đêm qua."

"Lại nữa rồi, đừng nói chuyện đêm qua nữa!"

Thành Nhân bật cười, nhìn thấy mặt tiểu thư biết nàng đang thẹn thùng, cũng không nói nữa, buông chén cháo giúp Nhan Sắc Sắc mặc quần áo trang điểm, Nhan Sắc Sắc cũng thật ngốc nghếch, quần áo bây giờ còn chưa biết mặc, khi người khác mặc cho nàng nàng cũng không học. Chải đầu lại muốn chết, cả ngày oán hận tóc dài không thể một kéo tiến đi.

"Tiểu thư, cái này không được, tóc tai thân thể là cha mẹ trao cho! Không thể tùy tiện cắt bỏ, ừ. Đúng rồi, người uống cháo trước đi!" Thành Nhân hầu hạ Nhan Sắc Sắc, Thủy Bích chạy đi pha trà mới.

Nhan Sắc Sắc còn hét lên mấy lượt, có lẽ đây là thứ nhà giàu người ta uống, nhưng là vẫn chưa quen, cảm thấy cháo gạo trắng tốt hơn, so sánh xong uống một ít, nếu bên trong thêm chút đường, tuyệt đối ngon hơn.

"Thành Nhân, về sau đừng cho tôi ăn thứ này, đổi sang cháo cá cũng được, tôi cảm thấy không đúng vị lắm."

"Nàng không thích sao?"

"Ừ, ủa. Vương gia?" Nhan Sắc Sắc kinh hoàng quay đầu lại, giọng cười, vung tay lên. Thành Nhân cười trộm đi ra.

"Về sau không được gọi là Vương gia."

"Sở công tử? Không được, tuyệt đối không gọi, ai cũng gọi người như vậy." Nhan Sắc Sắc nhếch miệng, tỏ vẻ chết cũng không gọi. Đương nhiên « ai » là chỉ mấy tiểu thư kia, đàn ông đều gọi hắn là Vương gia.

"Cho nàng hai lựa chọn, một - gọi tướng công, hai – gọi Dạ." Sở Dạ nói ra lựa chọn. Sáng nay hắn vội làm hết công vụ để quay về đùa giỡn Tiểu nương tử mới cưới.

Hai lựa chọn đều là bắt chẹt nàng!

"Gọi Dạ đi!" Nhan Sắc Sắc mắt tròn trắng mắng thầm, gọi người là ông nội thì thế nào?

Đã thế, nàng nhất định gọi hắn là ông nội! O(∩_∩)O ha ha ~

Sở Dạ cười, ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Vương phi." Thủy Bích thấy Vương gia đã về, nuốt nước miếng, "Vương gia. Vương phi, Tứ Vương gia và Tứ Vương phi đến đây, đang ở phòng ngoài."

oOo

Nhan Ngọc và Sở Dương lần này đến đều có mục đích, Sở Dương muốn nhìn nữ tử thiếu chút nữa bị gả cho y cuối cùng là người thế nào! Còn Nhan Ngọc là lôi kéo Sở Dương giữ thể diện cho cô ta.

"Lục đệ, Lục muội thật sự bắt chúng ta chờ khá lâu nha!" Nhan Ngọc mở miệng lập tức ra oai phủ đầu, Sở Dạ mày không buồn nhăn, nhìn một cái rồi tự mình ngồi xuống, còn Nhan Sắc Sắc đương nhiên không phải người dễ chọc: "Em gái, em về tới thật là sớm!"

Sở Dương là ca ca Sở Dạ, Nhan Ngọc là muội muội Nhan Sắc Sắc, loại quan hệ này rất rối rắm, tạo thành cục diện kiểu này, Nhan Ngọc nghĩ gả cho anh ruột Sở Dạ thì có thể gọi Nhan Sắc Sắc là muội muội, nhưng Nhan Sắc Sắc là chị Nhan Ngọc cũng rõ như ban ngày.

Sở Dạ và Sở Dương đáng thương trở thành «trác».

Những lời này vừa thốt ra Nhan Ngọc đứng ngồi không yên, dịu dàng cười, "Đối với người đã muốn gả cho Tứ Vương gia."

"Nhưng muội cũng là em gái của chị! Hay là gả cho người rồi ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không nhận? Chị chính là chị gái cùng cha khác mẹ của em!" Nhan

Sắc Sắc cũng ngồi bên cạnh Sở Dạ, rót một chén nước đứng lên đưa Sở Dương, mỉm cười, cười đến hào phóng lại có cảm giác đang đùa giỡn.

Sở Dương mở miệng: "Là chúng ta đường đột."

Nhan Sắc Sắc nhìn thoáng qua Sở Dạ, cười nói: "Là chúng tôi chậm trễ!"

"Nếu là tỷ muội thì vì sao hôm qua đại hôn còn không cho ta biết?" Đây mới là mục đích chính để Nhan Ngọc đến Vương phủ.

Nhan Sắc Sắc trừng mắt nhìn Sở Dạ, chuyện này là Sở Dạ bảo nàng làm sao giải thích?

Sở Dạ « nhận » ánh mắt Nhan Sắc Sắc, thân nhiên nói: "Quên!"

Hôm qua Sở Dạ tới phủ mời Sở Dương nhưng yêu cầu không mang theo Vương phi, nhưng Sở Dương tuyệt đối không muốn tiêu phí thời gian vào mấy thứ « vai vế vô dụng », cho nên chối từ rồi chạy tới thanh lâu.

"Sở công tử ——"

"Nương tử, không còn sớm, tiễn khách đi!" Sở Dạ cũng không bận tâm Nhan Ngọc còn muốn nói gì, lập tức hạ lệnh trục khách.

Nhan Sắc Sắc bị từ 'nương tử' giáng xuống ngay ngắn cả người, ngay cả Sở Dương cũng không thể tin tưởng miệng Sở Dạ có thể nói ra những lời này, bèn cười cười như rất hiểu ý.

"Ai ai ai, Lục đệ, sao lại không đề cho Tứ ca mặt mũi gì hết?"

Sở Dạ nhìn thoáng qua Nhan Ngọc, lạnh lùng nói: "Tùy huynh!"

Xoay người bước đi.

Sở Dương cũng không phải ngốc tử, nhìn ra được Sở Dạ tức giận, đuổi theo.

oOo

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy hai người đi rồi, cũng lười nói chuyện vô nghĩa với Nhan Ngọc, theo tính cách của nàng, nói xong mấy lời chọc tức chỉ sợ Nhan Ngọc chịu không nổi. Hà hơi một cái rồi quay người bước đi.

"Nhan Sắc Sắc!"

Chỉ biết đã tới đây rồi chắc chắn không có ý tốt, Nhan Sắc Sắc thăm hừ lạnh một tiếng, cước bộ không dừng nửa giây, coi như không nghe thấy.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!"

Dựa vào cái gì cô bảo tôi đứng lại tôi phải đứng lại?

"Ngươi nếu không đứng lại, bốn tiểu thư chết cho ngươi xem!"

Ách, lại đây, Nhan Sắc Sắc xoay người, vẻ mặt vốn đang đầy chán ghét trong nháy mắt đổi thành cười hi hi nói: "Em gái à, còn có chuyện gì?"

Nhan Ngọc đã lao tới, một cái tát đánh tới, tốc độ cực nhanh, Nhan Sắc Sắc không có phản ứng kịp, lãnh trọn.

Nhan Sắc Sắc lớn như vậy chưa từng bị người nào tát, ngay cả cha mẹ cũng chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo chứ chưa từng ra roi, dựa vào đâu một kẻ nhỏ nhen như Nhan Ngọc có thể khi dễ nàng?

Không chút suy nghĩ, hai bàn tay lập tức giáng trả, có lẽ vì người thời này yếu nhược, hoặc Nhan Ngọc cơ bản không ngờ Nhan Sắc Sắc sẽ đánh lại, chân trượt một cái, ngã xuống. Vừa vặn lúc đó, Sở Dạ và Sở Dương đã quay lại tìm hai người, cũng thấy Nhan Sắc Sắc bằng một cái tát đánh Nhan Ngọc ngã lăn.

Ai cũng không thể tưởng được hai chị em vậy mà bắt đầu ra tay với nhau.

Sở Dương vốn dĩ không cần biết đến sinh tử của Nhan Ngọc, nhưng vì mặt mũi, nhìn thoáng qua Nhan Sắc Sắc, giọng nói cũng hơi nặng nề, "Dự Vương gia. Hiện giờ sợ không phải ta đòi công đạo cho đệ mà là đệ nên cho ta công đạo!"

Sở Dạ nhú mi, rồi cười: "Một khi đã như vậy, hy vọng tứ ca có thể đại lượng đừng chấp nhất tiểu nhân."

Đối với thái độ của Sở Dạ, Sở Dương rất hài lòng, âm thầm tán tụng hôm nay đem nàng ta đến không hẳn không công.

"Nhan Sắc Sắc, con tiện nhân này!"

Nhan Ngọc té trên mặt đất, khóc ré lên.

Nhan Sắc Sắc cười lạnh, tiện nhân?

"Theo ta trở về." Sở Dương lời kéo Nhan Ngọc bỏ đi, mà khi Nhan Sắc Sắc xoay người, vừa lúc nhìn thấy Sở Dạ cau mày, quay người bỏ đi trong nháy mắt, bóng dáng dứt khoát như vậy, trong lòng đau xót, hẳn nghĩ nàng sai sao?

Hai má còn ửng ửng đau, nhìn thấy bóng dáng biến mất ở cuối hành lang, mấp máy môi, hôn mê bất tỉnh. . . .

oOo

Lời tác giả : Tôi đã mở một diễn đàn, hoan nghênh mọi người đến tham quan. Số diễn đàn là 113557543

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ta không phải giận chàng

"Đi ra ngoài, đi ra ngoài, tất cả đi ra ngoài!"

Nhan Sắc Sắc nhướng mày, nhìn thấy hai nha hoàn đến đưa cơm trưa, thẳng thừng « đuổi khách », ‘ Đùng ’ một tiếng, cửa dội vào khe, đóng chặt, bất kể ai gọi cũng không mở, Thành Nhân và Thủy Bích ở phòng trong, mắt to trừng mắt nhỏ, không biết Vương phi vì cái gì mà phát điên.

"Tiểu thư, người đừng khóc" Nhìn thấy tiểu thư như vậy, Thành Nhân cũng không thoải mái, tốt nhất là an ủi trước, nhưng là lúc này Nhan Sắc Sắc giống như con nhím, ai dám đụng vào là xù lông chích.

"Tôi không khóc, ai nói tôi khóc!" Nhan Sắc Sắc nói và nghĩ trái ngược, chà mặt, đột nhiên cảm thấy ẩm ướt, mày lại nhíu vài phần, Sở Dạ chết tiệt, dựa vào đầu anh có thể điều khiển cảm xúc của tôi?

"Nghe nói Tứ Vương phi đến đây." Thủy Bích im một lúc, lại mở miệng nói: "Chính là nhị tiểu thư nhà tỷ."

Thành Nhân thân mình ngăn ra, "Tiểu thư ! Nhị tiểu thư lại khi dễ người sao?" Lời nói đầy tức giận, xem ra trong quá khứ Nhan Sắc Sắc từng không ít lần bị Nhan Ngọc khi dễ, có điều lúc này Nhan Sắc Sắc không tức Nhan Ngọc, rõ ràng là vì Sở Dạ vô lương tâm kia mà tức giận.

"Tiểu thư. ?"

"Đừng nói nữa!" Nhan Sắc Sắc tâm phiền ý loạn, tâm tư suy nghĩ cũng chẳng còn.

"Vương phi, hay là người giận Vương gia?"

Những lời của Thủy Bích làm tim Nhan Sắc Sắc hẫng mấy nhịp, trầm mặc!

"Tiểu thư."

"Ai da, hối hận, sớm biết thế này cũng đem hai người gả hết ra ngoài!" Nhan Sắc Sắc nửa giận nửa sáng giọng.

Thủy Bích đoán việc này tám chín phần là do Dự Vương gia, âm thầm thở dài, Vương phi ơi, người ngàn vạn lần không nên thích Vương gia, nếu thích rồi

Nhìn thấy vẻ mặt Thủy Bích là lạ, Thành Nhân háng giọng, "Thủy Bích tỷ. ?"

". A?" Thủy Bích sững sốt.

Nhan Sắc Sắc không chú ý tới Thủy Bích hơi mất tự nhiên, chỉ cảm thấy hiện tại tâm trạng không có cũng không muốn ăn uống, vừa rồi còn té xỉu, hiện tại trong đầu một mảnh hỗn loạn .

"Vương phi, cả ngày hôm qua người chưa ăn cơm, hôm nay nhét được chén cháo thì ới ra nửa chén, không nuốt mới lạ!" Thủy Bích nhìn thấy Nhan Sắc Sắc đỏ trán, trong lòng không hiểu đang trách Nhan Sắc Sắc không biết giữ gìn thân thể hay vì Nhan Sắc Sắc tức giận!

"Tiểu thư cố ăn chút gì đi?"

Nhan Sắc Sắc nhắm mắt lại không nói lời nào.

oOo

Quần áo trắng, một hạt bụi nhỏ không nhiễm, một mình đứng lặng trước cửa sổ nhìn ngọn đèn dầu trong phòng, không nói một lời, ánh trăng chiếu xuống như tăng thêm vẻ đẹp nhu hòa, nam tử tướng mạo kinh tâm động phách mang theo một tia nhìn lạnh như băng không thể khinh thường, như cảm thấy địch nhân ở xa ngàn dặm.

"Còn chưa ăn sao?"

Thủy Bích nhìn Vương gia, nhú mày cúi đầu, thâm nhủ: Người toàn hỏi nô tài, quan tâm đến như vậy sao không tự mình tới xem?

"Khỏi bữa Vương gia, Vương phi hôm nay cả ngày chưa ăn cơm. Buổi sáng. Buổi sáng còn. Còn." Thủy Bích ra vẻ muốn nói lại thôi tựa hồ có ý khiến cho mỡ nam lo lắng.

"Làm sao vậy?"

"Ở phía trước viện té xỉu."

"Té xỉu?" Giọng Sở Dạ hơi khiếp sợ, không lộ ra hàm ý quan tâm nhiều hay ít, ngay cả mày cũng không nhú một chút, tiếp tục nói ôn hoà: "Hoà thêm thuốc bổ cho nàng uống."

Xem như là quan tâm sao?

Thủy Bích lui ra, hần vẫn nhìn ngọn đèn dầu không nói, chỉ là giờ khắc này lông mai giật giật, hai hàng long mày vừa sẽ tiếp xúc, lại bị một nụ cười mỉm kéo giãn khoảng cách.

Wang gia vẫn là Vương gia, vô tình không muốn, không hiểu tình là vật gì - Sở công tử.

"Vương phi, đây là thuốc bổ Vương gia dặn nô tỳ sắc, người nhân còn nóng mà uống hết đi!" Thủy Bích đưa chén cho Nhan Sắc Sắc, nhưng nàng tựa hồ không hề cảm kích, lạnh nhạt nói: "Đề đó đi, đợi lát nữa cho chó uống!"

". A?"

Thủy Bích chấn kinh, đầu óc Vương phi bị làm sao vậy?

"A cái gì mà a, cứ theo lời ta nói mà làm!" Nhan Sắc Sắc tức giận liếc mắt một cái.

Thuốc quý lắm đó? Cô nãi nãi kia còn lãng phí! Tôi bán cả quần cộc cũng mua không nổi!

"Thành Nhân, đi nhìn xem trong phòng tôi có cái gì đáng giá, như là trâm cài hay ngân trâm, cái gì đáng giá lấy cái đó, sáng sớm ngày mai tìm nhà nào trả giá cao nhất, đổi lấy bạc, chúng ta ba người chia đều."

Thâm tâm Nhan Sắc Sắc bắt đầu tính toán nhỏ nhặt, lấy bạc của hần xem hần có đến đây không?

"Tiểu. Tiểu thư. Cái này. Làm vậy có được không?" Thành Nhân lười cũng muốn thút, vạn nhất Vương gia bắt được cô còn sống nổi không đây? Cho dù tiểu thư tức giận thế nào, cũng không có thể đem của cải trong Vương phủ bán lấy tiền mặt chứ?

Lỡ mà bị Vương gia hưu thì làm sao bây giờ?

"Vương phi? Thân thể người không khoẻ phải không? Hay Thủy Bích gọi người tìm thái y đến?" Thủy Bích nghĩ đầu óc Nhan Sắc Sắc bị kích thích.

oOo

Nhan Sắc Sắc nháy mắt nhìn Thủy Bích, nha đầu kia nghĩ đến đầu óc nàng bị cái gì? Đột nhiên cảm thấy buồn cười, Nhan Sắc Sắc là ai? Nàng chính là tiểu cường vạ năm đánh không chết! Trừ phi tìm ngừng đập hay người chết, nếu không vĩnh viễn không bỏ qua!

"Vương phi Nhà người quả thực là đã tới Nhị Viện (bệnh viện tâm thần nổi tiếng ở chỗ chúng tôi – lời tác giả) đặc biệt cấp chứng nhận cho những người bị bệnh tâm thần! Cho nên nhớ cẩn thận một chút." Nhan Sắc Sắc reu reo, nhưng nhắc lại chuyện ở thế kỷ 21 nàng dường như hơi nhớ nhưng người nhà và bạn bè, cô nương nhà khác kết hôn vẫn còn thân bằng quyến thuộc, vô cùng - náo nhiệt, còn nàng. Lạnh lùng ôm kỷ niệm.

Cho dù bị uy khuất cũng có người để kể lể, nhưng nàng bây giờ, cũng chỉ có một nha đầu.

Duy nhất một người quan tâm đến nàng.

"Nhị Viện? Người bệnh thần kinh?" Thành Nhân hồ hồ hỏi, tiểu thư bây giờ hoàn toàn không phải người cô từng quen thuộc, nếu không vì cùng một gương mặt hơn nữa một mực nói về Nhan phủ, cô cảm thấy tiểu thư này là giả.

"Ách. Đừng nghĩ về những gì ta nói nữa, Thủy Bích, Thành Nhân không sao đâu, truyền lệnh, cô nãi nãi không ăn thì tiết kiệm cho ai? Đồ ăn ngon toàn bộ bụng hết lên." Nhan Sắc Sắc vung tay áo, nụ cười trên mặt cũng càng ngày càng đậm.

Bạch y nhân ngoài cửa sổ cũng bị thu hút, nhìn thấy nét cười trên mặt nàng, nhất thời thất thần, vô tình nở nụ cười, không hề giả vờ, chân thành mà lại thuần khiết.

"Vương gia."

"Ừ."

Sở Dạ cũng không ngủ, trong phòng tối đen. Ánh trăng chiếu vào chỉ nhìn thấy bóng một người đang đứng.

"Mọi chuyện đã sắp đặt xong xuôi."

"Ừ."

"."

Không một lời dư thừa, như vậy mới là Sở Dạ chân chính, Mạc mím môi, dường như tan vào bóng tối.

Một đêm chưa ngủ, sáng sớm biến đi nơi khác để lại trong phủ vài chuyện lớn nhỏ và một ít tấu chương.

Mà Nhan Sắc Sắc vẫn là ăn no ngủ nướng.

"Được, thứ đó cũng để tôi lấy một cái!"

"Cái này, cái này, cả cái này!"

"Tiểu thư. Có lẽ không được đâu!" Thành Nhân nhìn mặt trên vách tường chất đầy những bức tranh chữ của tất cả danh gia, trang sức bên trong hộp tất cả đều không cánh mà bay, liền ngay âm trà tiểu thư cũng không buông tha nhất định muốn bán.

"Cái gì mà không được! Người xem Thủy Bích cũng chưa lên tiếng mà!" Nhan Sắc Sắc nhìn Thủy Bích, đắc ý dào dạt địa.

oOo

Thủy Bích không phải không nói lời nào mà là quá sức kinh ngạc không biết nói gì, Vương phi cư nhiên đem đồ đặc thành hàng hoá bày ra phổ xử lý, giá cả thấp muốn chết, nhưng là nếu bán ra ngoài chỉ sợ khi mua lại phải gấp mấy chục lần.

"Vương. Vương phi. Cái này là thư hoạ lỗi thời lắm rồi!"

Thư hoạ lỗi thời thì sao? Còn không phải thư hoạ? Chữ của văn nhân đáng giá vậy sao? Vả lại tướng công nhà nàng tựa hồ cũng chẳng thiếu tiền, nếu thích thì cùng lắm hẳn đi mua trở về mà ngắm!

"Đến xem đồng tranh này có thể bán với giá bao nhiêu?"

Nhan Sắc Sắc kéo một xe gì đó vào hiệu cầm đồ, khiến chủ hiệu và người làm từ trên xuống dưới nhảy dựng, có ai đem tất cả gia sản nhà mình bán gấp vậy không? Nhìn nhìn lại Tiểu cô nương thần nhiên như nước, quần áo trên người không hoa lệ lắm, nhưng cũng là vải dệt không sai.

Sờ sờ râu, vẻ mặt suy nghĩ, "Tranh này không đáng bao nhiêu, nhiều lắm chỉ có thể cho cô nương hai mươi lăm lượng vàng."

Lượng vàng? Nhan Sắc Sắc nuốt nước miếng, ở thế kỷ 21 ít nhất phải được mấy chục vạn đi? Ông già này mua hàng mà tiền ngay cả phân cũng không tính.

"Ông già chết tiệt, trợn to mắt chó của ông mà nhìn cho rõ đi, đây là bút tích của hoàng đế Đại Viêm đời thứ ba đó." Thủy Bích hận không thể bóp chết lão chương quỳ, dám vũ nhục hoàng đế!

"Bán hay không? Không bán thì kéo đi!" Chủ quán lắc lắc bàn tính, đuổi người.

"Bán bán bán, ai nói không bán?" Nhan Sắc Sắc trừng mắt nhìn Thủy Bích.

"Tiểu thư. Không bán, ông già đó hỏng mắt, sao có thể cướp không như vậy! Thật giả còn phân không rõ, mưu mô gom hết tài sản cả nhà của người!" Thành Nhân cũng tự nhiên biết trong vương phủ thứ gì không phải vật báu vô giá, cư nhiên mới ra giá hai mươi lăm lượng đã gấp gấp đến vậy?

"Vậy thêm mười hai lượng vàng nữa, thế nào? Giá hợp lý chưa?" Chủ quán vừa nghe thư hoạ lại lịch không nhỏ, nghĩ bụng là đáng giá, mà giá cả này cũng không phải thấp, nếu xét với nhà bình thường mà nói.

Nhan Sắc Sắc cười quyền rũ, cười khiến chủ quán cảm thấy có một thứ áp lực ập vào đầu ông ta, trong lòng khản trương. Ai ngờ nàng đập tay lên bàn, cong miêng, "Bán cô nương không đủ sáu ngàn hai không bán!"

"Sáu ngàn hai? Cô nương định đi cướp không à?"

"Cướp? Cách này không tồi, nếu tôi đoạt chỗ của ông. A? Ở đây chắc ông không có hộ vệ hay súng đạn gì đâu ha?" Nhan Sắc Sắc cười, đảo mắt vòng quanh, nằng nhễ đến một nơi có thể bán hàng.

oOo

Đối với việc Nhan Sắc Sắc không chịu bán hàng nữa, chủ quán không còn cách nào khác, nhưng nghe nàng nói linh tinh về súng đạn rồi cảnh vệ, ông ta chỉ có thể cảm thán – cô gái xinh đẹp như vậy không ngờ lại bị điên!

Điên? Nhan Sắc Sắc cảm giác có lẽ là thế. Bất đồng ngôn ngữ, bất đồng cách làm bất đồng hoàn cảnh, văn hóa... Nếu cứ khư khư cố chấp người ta không coi anh thành kẻ điên cũng coi anh là ngốc, tóm lại không giống người thường.

Xuân Vịnh lâu trên Tây phố, phía đông gần sông, phía tây dựa núi, phía nam là tây phố phồn hoa, phía bắc dựa vào mà nhìn về hoàng cung, vị trí địa lý tốt không thể phản đối. Chỉ say vì vàng, trong không khí cũng mang theo một tia u tối, lửa đỏ, đèn lồng cao cao, người vào cửa nối đuôi nhau không dứt.

Một bóng trắng chợt hiện ra.

"Cô nương. Cô nương xin dừng bước!"

Dừng bước? Dừng bước mới là ngốc!

"Từ từ."

Nhan Sắc Sắc muốn chạy nhưng có nhiều người như vậy, không thể chạy được, dừng bước, không thèm xoay người, chỉ hỏi một câu, "Tôi muốn giao dịch với bà."

Giao dịch? Tú bà quản lý hấp háy mi, phân phó tiểu nhị đưa nàng vào sương phòng.

"Các vị đại gia, ăn uống ngon miệng!" Dứt lời, cũng tiến vào sương phòng.

"Không biết cô nương gọi có chuyện gì?"

Gọi có chuyện gì? Nhan Sắc Sắc cười chỉ vào một đồng lớn đồ vật - không biết khi nào đã “mọc” ra, nhiều tới mức tú bà há to miệng.

"Này. Vị cô nương này. Nơi này của chúng ta không phải khách điểm!"

Toát mồ hôi, bà ta coi Nhan Sắc Sắc là khách nhân ở chỗ này.

Xuân Vịnh lâu có khách quen sao? Cả ngày ở đây?

Nhan Sắc Sắc đùa giỡn: "Có gì không được?"

"Không được!" Tú bà lập tức phản bác, sắc mặt cũng nặng nề.

"Đùa à, đêm nay tôi chỉ muốn đem mấy thứ này bán đấu giá ra ngoài, không có ý gì khác, đương nhiên. Cũng sẽ đặt tiền thuê chỗ hậu hĩnh!"

"Bán đấu giá?" Tú bà tròn mắt.

"Đúng. Tôi muốn bán hàng!"

"Cô nương, thanh lâu không phải là nơi con gái nhà ai cũng có thể tới, xem trang phục và đầu tóc của cô. Có phải là bị người phụ rồi không? |"

Toát mồ hôi nữa! Có thể nhìn ra sao? Nhan Sắc Sắc lau vội.

Tú bà nói đến đây thì dừng một chút, "Dựa theo luật lệ Đại Viêm, nếu là nữ tử đến thanh lâu sợ rằng. Là một trong bảy tội lớn."

"."

Bán của báu trong thanh lâu, giá cao người hào phóng.

Vậy cũng coi là một trong bảy tội lớn? Vương triều Đại Viêm còn chỗ nào không thể yên lòng? Nhan Sắc Sắc dù khiếp sợ rất nhiều nhưng vẫn là đề nghị khiếp hãi rút lui có trật tự, là chính mình muốn đến đây, cho dù trốn ra ngoài cũng coi như đã tới thanh lâu, nếu ra hay không ra cũng bị quy tội, không bằng phá bình phá chén, cứ bán hết mớ đồ vật này nọ sau đó thỉnh tội?

Hưu thê[36] là chuyện nhỏ, tánh mạng mới là chuyện lớn!

"Đừng có khuyên tôi, tôi đã quyết định! Bán mấy thứ này!"

"."

"Đến đây đến đây, ăn nào!"

"Uống nào!"

"Đại gia, giọng nói của người thiếp rất nhớ nha!"

"."

Nhan Sắc Sắc một thân mồ hôi lạnh.

Trên trán có vị thần nào vậy? Nàng đang ở đâu?

"Các vị đại gia, các vị đại gia, im lặng, im lặng!" Tú bà đi đến lên sân khấu, nhìn đám thực khách đang ngồi ngăm cứng thất tuần[37], đang nhìn lên Nhan Sắc Sắc - che mặt, đầy vẻ bất rứt.

"Tú bà, hôm nay lại có một cô nương mới nha?"

"Mau dẫn ra cho chúng ta kiểm tra!"

"Hôm nay đại gia ta bao hết!"

"Các vị đại gia các người hiểu lầm, lần này chúng ta coi như đang bán đấu giá hàng hoá!" Tú bà nhìn người bên dưới, tiếp tục giới thiệu, nụ cười trên mặt có chút xấu hổ, chỗ này ngư long hỗn tạp[38], nếu là vận khí tốt không chừng có thể bán ra ngoài, nếu là không tốt. Sợ.

"Hàng hoá? Người đùa giỡn lão tử?"

"Không thêm, đại gia hôm nay là tới xem con gái!"

"Ha ha, đây đúng là người bảo bối nha! So với người cũng gọi là nữ nhân đáng giá!" Nhan Sắc Sắc đi lên, thay đổi quần áo, bó tóc sau lưng vốn được búi lên cũng đã buông xuống, nhẹ nhàng cười mê hoặc chúng sinh!

"Người mới tới?"

Nhìn gã đàn ông tục tằn phía dưới, Nhan Sắc Sắc thầm mắng, "Bà của đồ quý nhà người đó!"

"Đến đây đến đây, cùng đại gia vui đi vui đi!"

Nhan Sắc Sắc không thêm nhìn, "Hiện tại tiểu nữ bán đấu giá vật báu, còn là vật báu vô giá." Nhan Sắc Sắc hơi ngây ngốc, cầm bình sứ men xanh, không biết nên nói thế nào, nàng cơ bản không rõ lịch sử của nó nên không dám nói bậy.

"Sứ men xanh thời kì Minh Thanh."

Theo lời Nhan Sắc Sắc, lúc này nến trong đại sảnh đã tắt, một mảnh tối đen, nhìn đến nàng trên sân khấu chậm rãi châm một ngọn nến – hơi ám màu lam nhạt, trong bình, một dòng khí luật động, cả chiếc bình đột nhiên chuyển thành màu lục, rất xinh đẹp.

"Xôn xao! Đây là bảo bối gì?"

Cô nàng bán đấu giá khoanh tay.

Khi toàn bộ nến lại được thắp sáng, Nhan Sắc Sắc cũng tắt nến trên sân khấu, cái chai lại trở nên bình thường như ban đầu, mặt trên là bức tranh một ông lão ngồi một mình ở bờ sông. Nét vẽ tinh tế, nếu biết thưởng thức, nhất định yêu thích đến không thể buông tay.

Nhan Sắc Sắc đắc ý nói: "À. Đây là vật báu gia truyền của nhà tôi!" Tiếp tục khoe khoang, chỉ có Vương bà[39] bán mèo khen mèo dài đuôi mới có thể bán đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bán hàng đấu giá

Nhan Sắc Sắc theo đúng nguyên tắc mèo đen mèo trắng giành một con chuột, mở miệng chào giá khởi đầu: Một trăm lượng bạc.

"Một trăm lượng bạc là giá quy định, giá cao nhất thì được, không thể thấp hơn, chỉ có thể ra giá tăng lên, hiểu chưa?" Nhan Sắc Sắc mới vừa nói xong, đã có một người ra giá, "Hai trăm lượng."

"Bốn trăm lượng."

"Năm trăm lượng"

"Năm trăm năm mươi lượng"

Cuối cùng có người gọi mua “của báu gia truyền”, "Một ngàn hai trăm lượng."

"Một ngàn hai trăm lượng lần đầu tiên, một ngàn hai trăm lượng lần thứ hai, một ngàn hai trăm lượng lần thứ ba! Thành giao!" Nhan Sắc Sắc trực tiếp đưa bình cho một người đàn ông thư sinh, âm thầm tán thưởng, đàn ông triều đại này thật đúng là tuyệt, diện mạo không tồi lại còn có tiền, không phải thật xuất sắc sao?

Tú bà cai quản cũng kinh ngạc nhìn Nhan Sắc Sắc, không bao lâu một cái chai tồi tàn có thể bán cao như vậy? Đó là món lời lớn nhất trong một tuần ở Xuân Vịnh lâu này! Vậy mà còn không bằng một cái chai!

"A, đừng nản chí, đừng ủ rũ, còn nữa, đây là vòng tay cẩm thạch, của hồi môn mẹ tôi cho tôi khi gì gì đó!" Nhan Sắc Sắc nói xong còn không quên lau khôe mắt, giống như thực sự đau khổ lắm mới phải làm ra chuyện như vậy.

"Quên đi, tiểu nữ nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, bán nó!"

"Nhìn xem. Vòng ngọc này là ngọc thượng đẳng làm thành, còn nhớ có câu nói như sau: Vàng có giá ngọc vô giá! Ngọc là trải qua hơn một ngàn năm mài giũa mới chế thành, ngọc lấy từ biển sâu, cho nên cả cái vòng này rất lạnh. Không tin mua đi, về nhà chậm rãi sờ xem!"

Nhìn thấy người trong viện đã sớm bị hấp dẫn tới mức không chuyển mắt, Nhan Sắc Sắc mở miệng ra giá quy định, "Năm trăm lượng!"

"Năm trăm năm mươi lượng."

"Sáu trăm lượng."

"Bút tích gì kia? Nhìn thật phóng khoáng! Một ngàn lượng!"

Toát mồ hôi, đại gia anh dọa tôi sao, một ngàn lượng mà nói sáng khoái vậy? Đây chính là món ‘mẹ tôi để lại’ đó!

Đồ vật đã ở đây, người cũng đã ở đây..

"Một ngàn năm trăm lượng."

Một người râu quai nón, trong tay cầm một cái lồng chim nhìn Nhan Sắc Sắc, đập một cái xuống bàn, miệng há nửa ngày mới ra con số, "Hai nghìn lượng!"

Đại gia bị động kinh rồi?

"Hai nghìn lượng còn chưa cao sao? Cẩm thạch đâu!" Nhan Sắc Sắc cảm giác chiếc vòng này trong tay người kia thì thật si nhục nó, nếu không ai ra giá cao hơn, xem ra món đồ xinh đẹp này phải chịu ủy khuất rồi.

"Hai nghìn năm trăm lượng!"

Góc sáng sủa, một thanh âm trầm thấp vang lên, người quá đông, Nhan Sắc Sắc muốn nhìn người kia mà không thấy, "Hai nghìn năm trăm lượng lần đầu tiên! Hai nghìn năm trăm lượng lần thứ hai, hai nghìn năm trăm lượng lần thứ ba! Thành giao!"

Nhan Sắc Sắc cười trộm, cái vòng này nhìn không bao nhiêu tiền! Nàng kiểm bọn, ha ha!

Vẫn là người vừa rồi đã mua cái bình, Nhan Sắc Sắc đưa vòng tay cho anh trai xinh xắn kia.

Y đưa bạc cho nàng, nhưng vòng tay cũng trả lại nàng. Nhan Sắc Sắc ngạc nhiên, đây là tình huống gì? Không lấy hàng lại trả bạc?

"Cô nương, chủ tử nhà chúng tôi nói, đây là đồ mẹ người để lại cho người, không thể bán!" Dứt lời đã lui xuống.

Nhan Sắc Sắc rơi lệ, vẫn còn người tốt vậy! Hoá ra nhân gian vẫn còn chân tình!

"Đây cũng là món đồ cuối cùng, lai lịch không nhỏ! Đây là Sớ D. Chính là tác phẩm của tổ tông hoàng đế đương triều, bức thư hoạ này thật đúng là sống động, có thể nói là vật báu vô giá, chỉ vì tôi là con gái, không thể mang đi, nếu có kẻ trộm đoạt mất, thật đúng là kêu trời không thấu kêu đất không thiêng, cho nên phải bán nó." Nói xong cuộn bức hoạ bảo bối lại.

"Hy vọng nó có thể đổi chủ."

"Giá quy định một ngàn lượng!"

Mấy tục nhân không muốn: "Thi họa cái gì! Chúng ta làm sao mà biết là thi họa của tổ tông hoàng đế? Vạn nhất người dùng hàng giả gạt chúng ta thì làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy!"

Bắt đầu phụ họa.

Nhan Sắc Sắc hơi lưỡng cuống, đột nhiên nghĩ ra một ý.

"Ngoài bức tranh này ra, còn thêm đêm đầu tiên của tiểu nữ!" Người này dường như, mà cũng không phải dường như... Cùng đường nên bán mình. == toát mồ hôi!

Im lặng, sau đó ồ lên.

"Ý tôi là cả đêm cùng người đó nói chuyện!" Nhan Sắc Sắc bổ sung, nhưng coi bộ lời nói không lọt vào tai ai, vẫn huyên não ầm ĩ, Nhan Sắc Sắc nhìn tú bà cầu cứu, tú bà cũng đang trình diễn vẻ mặt bó tay không thể cứu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người mua vậy mà lại là chồng mình

"Ta ra giá ba nghìn lượng."

"Đừng nóng vội lão tử, năm nghìn lượng."

"Một vạn lượng."

Lại là giọng nói đó, Nhan Sắc Sắc mơ mơ hồ hồ, lại đưa mắt tìm kiếm người kia.

"Ba vạn lượng."

"Mười vạn lượng."

Thanh âm không hồn không giận, không nhanh không chậm, rất êm tai.

"Lão tử ra hai mươi vạn lượng." Giá này đã là cực hạn, những vị tính toán để ôm mỹ nhân về, chính là cần "cái chuyện đó", có lẽ mua được mỹ nhân rồi cũng tán gia bại sản.

"Năm mươi vạn lượng."

"Sàn diễn" lặng im, người ra giá năm mươi vạn lượng còn không biết ở đâu đâu!

"Năm mươi vạn lượng lần đầu tiên."

"Tám mươi vạn lượng."

"Một trăm vạn lượng!"

Nhan Sắc Sắc ngây ngẩn cả người, ai có thể nói một trăm vạn lượng phong khinh vân đạm[40] đến vậy? Tuy không biết một trăm vạn lượng nhiều đến thế nào, nhưng phỏng chừng nàng phải dùng xe ngựa kéo! Mười lượng bạc đã rất nặng rồi, một trăm vạn lượng sẽ không đè chết người ta chứ?

Đập tiền đi! Đập tiền đi!

"Một trăm vạn lượng lần đầu tiên. Một trăm vạn lượng lần thứ hai. Một trăm vạn lượng lần thứ ba!"

Nhan Sắc Sắc khóc, vẫn là anh trai kia lại đưa bạc, lúc này Nhan Sắc Sắc mới biết hoá ra còn có một thứ gọi là ngân phiếu, xem ra không cần tốn tiền thuê xe ngựa rồi.

"Anh trai à, sao lại là anh?"

"Cô nương, không thể trách ta, bức họa này quả thật là thứ chủ tử của ta yêu nhất, ha ha." Cười rất không tự nhiên, thật ra thứ quý giá nhất của chủ y còn có một cô nương bảo bối đang ở trên đài kiếm tiền này đây.

Nhan Sắc Sắc, nói là làm, thay áo trắng chờ người kia.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tuy rằng nhẹ nhàng, nhưng là tựa hồ là cố ý dẫn nhẹ để nàng nghe.

"Thực xin lỗi, tôi đã lập gia đình, nếu công tử không muốn bồi thường suông bằng lời nói, tôi sẽ bồi thường một món đồ cổ." Nhan Sắc Sắc cũng không chuyển mình, nhìn vào gương, bên trong tấm gương hiện lên nét mặt mơ hồ và một thân áo trắng.

"Ha ha ~" Người nọ không giận mà lại cười, "Chiêu thức kiếm tiền của ái phi, hôm nay bốn vương coi như có thêm kiến thức."

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy đôi mắt trùng trùng của nàng trong gương, bất giác xoay người, nhìn thấy gương mặt nửa cười nửa không kia, suýt khóc.

"Sở Dạ? Là anh sao? Thật là anh?"

Sở Dạ dịu dàng cười, không nói, lẳng lặng nhìn nàng.

Nói vậy đây là phụ xướng phụ tùy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nụ hôn đầu tiên có phải là như vậy không?

"Ừ." Cứ như là nói để biết hần là người sống.

Nhìn Nhan Sắc Sắc, chợt cảm thấy nàng đúng là nhân tài. Mang theo đồ vật này nọ, còn dám chạy đến chỗ này bán hàng lấy tiền, bán đồ chưa nói, người thiếu chút nữa cũng cộng thêm vào.

"Theo luật lệ Đại Viêm, nữ tử đến thanh lâu có phải sẽ bị huơ hoặc là nhốt trong lồng heo?" Nhan Sắc Sắc vốn không muốn hỏi, nhưng trên TV có thể nhìn thấy, người bị bắt cầu, cào, gào thét, chỉ có thể cầu khẩn để được hết đau khổ, đành cắn môi kiên trì hỏi.

"Ừ."

"Vậy. Hôm nay anh muốn huơ tôi hay là xử tử tôi?" Nhan Sắc Sắc đứng lên, bĩu môi hỏi, giống như một cô bé con bị giành mất kẹo.

"Ngốc quá!"

Không đợi Nhan Sắc Sắc phản ứng kịp, Sở Dạ ôm nàng, chôn mặt ở cổ nàng, như đang chìm đắm trong mùi hương của nàng. Nhan Sắc Sắc thụ sủng nhược kinh[41] nhìn Sở Dạ, chỉ là biểu hiện của hần lúc này hơi kỳ quái, ví như - mặt hần tuy vẫn giữ vẻ thong dong nhưng không dấu nổi một chút lo lắng.

"Theo ta." Sở Dạ cầm tay nàng, đặt nàng lên giường, trâm cài tóc cũng gỡ xuống, quần áo hần cũng bị hần kéo nhăn nhum.

"Chàng làm gì?" Sắc mặt Nhan Sắc Sắc ửng đỏ.

Ngay khi môi Sở Dạ đồ xuống môi Nhan Sắc Sắc, cửa mở, một nam tử ăn mặc theo lối quan viên, bên người còn mang theo mấy thị vệ, vừa vặn bước vào thấy rõ một màn, mặt hơi xấu hổ, "Vương gia. Vương phi. Người. Hai người."

Sở Dạ lười biếng nằm cạnh Nhan Sắc Sắc, hoàn toàn không để ý đến sự kinh ngạc trên mặt nàng, bàn tay chơi đùa với một lọn tóc của Nhan Sắc Sắc, cười đến nghiêng thành, "Lao thị vệ đại giá, bốn vương tới đây cùng Vương phi tìm « việc vui »."

Tiếp theo híp mắt hỏi, "Trưởng thị vệ đúng là có thiên lý nhãn lại còn thánh tai, biết bốn vương và Vương phi ở chỗ này, còn vừa vặn lúc bốn vương cao hứng nhất mà xông tới."

Nhan Sắc Sắc cảm thấy Sở Dạ đương không xuất hiện ở đây, lại có thị vệ mang đao đi theo, chẳng lẽ hành tung của nàng vẫn bị người theo dõi? Hay là nói có người cố ý thông báo cho những người này mới là người hãm hại nàng?

"Vương gia. Dựa theo luật lệ Đại Viêm, Vương phi không thể ra vào thanh lâu, nếu đã đến đây thì phải."

"Nếu là đến đây thì như thế nào?" Sở Dạ không giận mà uy, ánh mắt cũng phát ra một tia trong trẻo nhưng lạnh lùng. Ý là: Ngươi dám nói ra ta gọi người

cho người chết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Còn có.....Em yêu anh

Sắc mặt đội trưởng đội thị vệ trầm xuống, xem ra Dự vương thật sự tức giận, không hay rồi. Sở Dạ cong khóe miệng, tà mị hôn Nhan Sắc Sắc, "Hôm nay bốn vương và Vương phi tới đây giải trí, bây giờ trời đã muộn, hay là trưởng thị vệ dự định phụ trách bữa tối cho phu thê chúng ta?" Người nói vô tình, nhưng nghe qua lại đầy thâm ý.

Nếu Sở Dạ giữ người đắc tội với hắn ở lại ăn cơm, e rằng ngày mai không còn ai sống sót mà nhìn thấy thái dương, Lao trưởng thị vệ lắc đầu, cung kính vòng tay: "Vương gia, Vương phi, thuộc hạ đã quấy rầy!"

Nhan Sắc Sắc nhìn Sở Dạ, hoàn toàn chưa lấy lại tinh thần, còn hắn, vẫn bình tĩnh không nói gì, lập tức trở mình nằm đè lên người Nhan Sắc Sắc, đội trưởng thị vệ liếc thấy, sắc mặt đỏ lên, đi ra đến cửa còn không quên đóng lại.

Nhan Sắc Sắc nhìn Sở Dạ gần ngay trước mặt, chớp mắt, không nói tiếng nào.

Sở Dạ lại lập tức lăn người về chỗ cũ, thờ dài, "Muốn nói gì?"

"Anh vừa rồi."

Sở Dạ vuốt tóc nàng, cười nói: "Ta tận dụng hết khả năng để tỏ ra mình không màng thế sự, nếu không." Khuôn mặt tuấn mỹ tiến lại gần, thở ra một hơi nhẹ nhàng, đột nhiên hắn cười, "Nếu không nàng sẽ gặp nguy hiểm!"

"Tôi cảm thấy hình như có người theo dõi anh, nếu không bọn họ sao lại dẫn người kia đến đây? Nhất định là anh đưa đến!" Nhan Sắc Sắc bày phần đùa ba phần thật nói.

"Ngốc ạ!"

". Ngốc?"

Sở Dạ không giải thích, dựa vào võ công của hắn, sợ rằng cao thủ còn không có cơ hội theo dõi được hắn, nếu phải theo dõi cũng là theo dõi.

"Tôi muốn giải thích, thật ra ngày ấy tôi không hề xuống tay nặng như vậy. Tôi."

"Ừm. Ta biết!"

Sở Dạ im lặng nằm một bên, nhắm mắt lại, ánh mắt sâu thẳm như nước trong hồ, nhìn không thấy đáy, chỉ hé ra gương mặt tuyệt mỹ đang im lặng.

Biết? Tình huống gì đây?

Nhìn người bên cạnh dường như đang say ngủ, Nhan Sắc Sắc cúi đầu hôn khóe môi hắn, về mặt u sầu.

"Tôi biết. Tôi cảm giác những người này là theo tôi mà tới!"

"."

Không có tiếng trả lời.

"Còn nữa." Nhan Sắc Sắc nhìn khuôn mặt thản nhiên, tin rằng hắn nhất định đang ngủ, nếu không tại sao nghe những lời này vẫn không phản ứng? Đột nhiên cảm thấy mái tóc hắn chوàng lên vai thật quá đẹp đẽ, khiến người khác đắm chìm, bất giác phải yêu thương.

"Còn nữa. Em yêu anh!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Anh có tin.....những người sống ở ngàn năm sau sẽ đến nơi này không?

Người bên cạnh im lặng, như đang ngủ, Nhan Sắc Sắc cũng nằm xuống, mang theo nụ cười chậm rãi bước vào mộng đẹp.

Một đêm mưa tầm tã, buổi sáng, không trung còn tí tách rơi những hạt mưa nhỏ, người đi trên đường rất ít, có lẽ là vì trời mưa! Trên mặt đường thỉnh thoảng xuất hiện vài vũng nước nhỏ, Nhan Sắc Sắc rất không thực nữ nhảy vào, đá nước văng đi khắp nơi, nàng đùa như không có giới hạn, vui vẻ cười, đi sau là một người đàn ông áo trắng, nhìn về lâu lỉnh của nàng, trên mặt lộ ra nụ cười điềm đạm.

Không khí quá tươi mát, đây là cơn mưa đầu tiên kể từ khi Nhan Sắc Sắc tới nơi này, cơn mưa cũng như những cơn mưa hàng ngàn năm sau, nhẹ nhàng mà thoải mái, không nhanh không chậm rơi, dịu dàng dừng trên mặt, như kích thích những cơn sóng tâm tư. Một trận gió nhẹ thổi qua, cảm giác mát rượi hơi lạnh.

"Chàng có tin trong khi triều đại này đang diễn ra, thì cũng có một triều đại khác ở ngàn năm sau cũng đang diễn ra?" Nhan Sắc Sắc không biết vì sao nàng lại hỏi hần. Có lẽ vì cơn mưa bây giờ làm nàng có cảm giác đang đứng trong cơn mưa hàng ngàn năm sau, là bởi vì nhớ nhà sao?

Nhan Sắc Sắc cũng không dám bộc lộ những cử chỉ và lời ăn tiếng nói hiện đại, nàng sợ sẽ bị người khác nhìn như một kẻ thần kinh, kẻ điên! Có một lần vô tình nói ra một vài từ ngữ họ không biết, họ dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng, từ đó trở đi nàng rất cẩn thận.

Thật ra hỏi như vậy cũng chỉ vì muốn nhìn xem «người thời đại cũ» như hần có suy nghĩ thế nào.

Sở Dạ sống vai đi cùng nàng, sau một đêm, quan hệ giữa họ đã trở nên vi diệu, như là – bàn tay Sở Dạ nắm tay Nhan Sắc Sắc có vẻ đương nhiên hơn.

"Tin." Sở Dạ cười nhẹ. Nụ cười trong sáng, trong mắt cũng mang theo một tia chân thành.

"Vì sao anh tin?" Nhan Sắc Sắc cảm thấy kỳ quái, nếu là người khác nhất định sẽ cho là nàng điên rồi.

"Nhân thế này, có rất nhiều chuyện không thể đoán trước." Sở Dạ nói đây thì dừng một chút, khóe miệng mỉm cười, chậm rãi tiếp, "Vị như tình yêu!"

Nhan Sắc Sắc không biết hần đang nói gì, điều hần nói cũng không phải thứ nàng đang quan tâm, lại hỏi một câu, "Chàng cảm thấy, một người ở ngàn năm sau theo một con đường nào đó đến một quốc gia, hay một vương triều chỉ có ở ngàn năm trước, điều đó có thể không?"

Nhan Sắc Sắc muốn biết, ở nơi kỳ lạ này, có bao nhiêu người tin lời nàng nói.

"Ta tin!" Giọng Sở Dạ kiên định. Dừng bước, nhìn người bên cạnh – Nhan Sắc Sắc - thấp hơn hần một cái đầu, nói khẽ: "Thế gian quá nhiều chuyện kỳ diệu, nhưng tất cả đều có liên hệ, chỉ vì duyên phận. Nếu duyên đã hết." Nói đến đây giọng hần bỗng lặng đi, sau đó cười khổ: "Mọi liên hệ kia sẽ biến mất không còn tồn tại."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nếu em biến mất thì sẽ như thế nào?

Nhan Sắc Sắc nhưng mảy, duyên? Là bởi vì có duyên nên nàng mới ở bên người đàn ông này? Nếu như duyên hết, mọi chuyện coi như xong? Tựa như một giấc mộng?

Sở Dạ nhìn ra vẻ mặt nàng đột ngột thay đổi, hỏi, "Sao vậy?"

"Không. Không sao!" Ánh mắt trốn tránh, vô tình chạm mắt Sở Dạ, dường như muốn hỏi, "Dạ —— nếu, em nói là nếu. Nếu một ngày em sẽ biến mất khỏi nơi đây. Nếu không thấy em anh sẽ làm sao?"

Nhan Sắc Sắc đột nhiên bất an. Dù sao, nàng cũng không phải là người ở triều đại này. Còn Sở Dạ, hần không bao giờ có thể tưởng tượng được Nhan Sắc Sắc là người ở ngàn năm sau, xuyên không đến sống ở thời đại này. Đương nhiên nếu hần thật sự tin, vậy khi nàng rời đi hần sẽ thế nào?

"Nàng sẽ không biến mất !" Câu nói máy móc, ngay cả Nhan Sắc Sắc cũng hoảng sợ. Sở Dạ vuốt tóc nàng, sùng nịnh nói: "Ngốc, nàng làm sao có thể không duyên có mà biến mất? Nàng là một người còn sống, có hình hài, không thể nói biến mất thì sẽ biến mất ! Hơn nữa. Nàng không giống như mưa, nói đến là đến nói đi là đi, cho dù mưa đi thì vẫn lưu lại dấu vết !"

Nhan Sắc Sắc biết hần cơ bản là không hiểu, cười khổ, "Quên đi, thiếp không đi thì cũng không phải!"

Sau đó, nhảy cẫng một cái, đi tiếp.

Sở Dạ nhìn bóng dáng nàng như vô tâm nhảy nhót, yên lặng đi sau nàng, nhưng ánh mắt không rời khỏi bóng dáng phía trước.

.....

"Vương gia, Vương phi, hai người đã trở lại!" Thành Nhân và Thủy Bích nhìn thấy Nhan Sắc Sắc và Sở Dạ bình an trở về, nhẹ nhàng thở ra.

"Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Nhan Sắc Sắc nháy mắt.

"Không có việc gì, sao có thể có chuyện gì chứ! Chỉ vì cả đêm không thấy bóng dáng tiểu thư và cô gia, còn tưởng rằng Phì phì phì! Trở về là tốt rồi!" Thành Nhân nếu không phải vì e ngại Sở Dạ, nhất định sẽ nhảy cẫng lên.

"Ừ, Thủy Bích mang ít nước ấm đến đây, ta nghĩ Vương phi cũng mệt mỏi rồi, pha nước ấm để nàng tắm cho khỏe."

Sở Dạ dường như không định truy cứu chuyện Nhan Sắc Sắc mang bảo bối đầy một phòng của hắn đi bán.

"Còn nữa. Trước cửa có một chiếc xe ngựa, phía trên có mấy thứ linh tinh, để vào chỗ nào xa xa đi! Thủy Bích đến nhà kho, tìm mấy món đồ ngọc lên đây, phòng ngừa Vương phi không vui lại phải vất vả chạy đông chạy tây đi bán!"

Dứt lời, mặt Nhan Sắc Sắc bốc cháy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thịnh linh xảy ra sự kiện tự ái

Sau khi tắm xong, Nhan Sắc Sắc ngăn người đứng bên giường, bên ngoài, mưa nhỏ tí tách, như có như không, mùi hoa thoang thoảng khắp bốn phía, trong viện cũng đã ướt sũng. Nàng cảm thấy mí mắt chỉ muốn khép lại, trong chốc lát Thủy Bích từ ngoài ào vào phòng.

"Khỏi bẩm Vương phi, Vương quân gia Nhan phủ muốn gặp tiểu thư, có vẻ rất khẩn cấp, không biết xảy ra chuyện gì." Thủy Bích làm việc đúng mực nên chỉ nói những gì cần nói, nguyên văn lời Vương quân gia chính là: Nhị phu nhân tự ái[42]. Điểm ấy cô sẽ không bẩm báo.

Nếu bẩm báo, Nhan Sắc Sắc nhất định sẽ không đi, nếu không đi, người ngoài sẽ nói là Vương gia không hiểu chuyện.

"Gặp chuyện không may? Nhan phủ có thể xảy ra chuyện gì? Cha ta tham ô? Hay Nhị phu nhân hồng hạnh vượt tường?" Mùa này đúng là thích hợp để trèo tường! Đầu xuân rồi!

"Á. Vương phi."

"Tiểu thư. Tiểu thư, không hay rồi, Nhị phu nhân tự ái!" Thành Nhân vội vàng chạy vào.

Thủy Bích nhìn lướt qua Thành Nhân, không nói gì.

"Tự ái?" Nhan Sắc Sắc thất thần, bỗng nhiên tự ái? Không phải mọi việc vẫn tốt đó sao?

"Chuyện này Thành Nhân cũng không biết, nhưng vừa nãy đụng phải Vương quân gia, ông ấy nói thế." Thành Nhân nhìn thấy lông mày Nhan Sắc Sắc nhíu vào, còn tưởng mình vừa nói sai cái gì.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?"

"Không sao!" Nhan Sắc Sắc cảm thấy chuyện này quá mức đột ngột. "Vương gia có ở phủ không?" Nhan Sắc Sắc đột nhiên muốn tìm Sở Dạ bàn bạc.

"Vương gia vào cung, sợ là không thể về ngay." Thủy Bích trả lời.

"Vậy được rồi, ta và Thành Nhân đi trước, nếu Vương gia về thì nói với người một tiếng." Nhan Sắc Sắc lập tức chuẩn bị rồi quay về Nhan phủ.

.....

Nhan phủ trở nên quá tiêu điều, trên sân, những chiếc lá khô không được quét dọn, mưa dầm càng làm toà nhà thêm âm trầm, trên cửa treo hai chiếc đèn lồng, quần thêm vài trắng, ngay cả thị vệ cũng mặc áo bào trắng, nét mặt toát ra vẻ bi thương.

"Tôn đại nhân, mời trở về đi, lão gia không muốn tiếp khách!"

"Ai! Lão Nhan thời trẻ đã chịu tang thê, đến già lại phải gánh thêm một cái tang thê nữa..."

Thị vệ kia không nói gì.

"Đại tiểu thư vào đi thôi! Lão gia chờ người lâu rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người chết kỳ lạ

Nhan Sắc Sắc không dám dừng lại, vội vàng chạy vào phủ.

Bên trong phủ không hề náo nhiệt, mấy gia đình quét lá rụng trong phòng không buồn nâng mí mắt, một ít nha hoàn bận rộn chuẩn bị tang sự, bước vào phòng trong nhìn thấy Nhan Ngọc quý trước linh cữu, che mặt khóc.

Sở Dương đỡ Nhan Ngọc, nhẹ giọng an ủi.

"Cha. . . ." Nhan Sắc Sắc bước tới cúi đầu vấn an, Nhan lão gia chậm rãi ngẩng đầu nhìn thoáng qua nàng, ánh mắt kín đáo thờ dãi: "Đừng dậy đi!"

Nhan Sắc Sắc nhìn cha, đột nhiên cảm thấy ông đã trở nên già nua đi nhiều, hai hàng tóc mai bạc trắng, đuôi mắt cũng đầy nếp nhăn. Trên người mặc một chiếc áo xô xám trắng.

"Nhan Sắc Sắc!"

Nhan Sắc Sắc nhú mày nhìn Nhan Ngọc, nghĩ thầm, cô lại muốn gì đây?

"Ngươi tới làm gì? Chế giễu sao? Ta nói cho ngươi, ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ! Ngươi rút đi! Ngươi rút đi!" Nhan Ngọc phẫn nộ hét, dáng vẻ dịu dàng để bảo hàng ngày đã biến mất, cũng không còn sự ngạo mạn hay bộc lộ với Nhan Sắc Sắc, trông cô ta vô cùng tiều tụy, gương mặt tràn đầy nước mắt, tóc tai hỗn độn.

"Chế giễu?" Nhan Sắc Sắc cảm thấy ngược đời, "Cô cho rằng chỉ có cô là người Nhan phủ sao? Chẳng lẽ tôi không phải họ Nhan?"

Dù sao cũng là Nhị phu nhân Nhan phủ, Nhị nương của Nhan Sắc Sắc, bà mất, nàng có thể không đến?

Nhan Ngọc nhào vào người Viên Trân Châu, khóc lớn.

Viên Trân Châu nằm bất động, môi đỏ như máu trên làn da trắng nhợt, đã được trang điểm, nhìn mặt và thân thể vẫn còn chưa cứng hẳn, có lẽ vừa mất cách đây hai canh giờ.

"Được rồi, đừng gây sự nữa." Nhan lão gia nhìn Nhan Sắc Sắc và Nhan Ngọc, quát lên kịch liệt.

Nhan Ngọc trừng mắt nhìn Nhan Sắc Sắc rồi mới cho qua.

Nhan Sắc Sắc nhìn thi thể, bất giác cảm thấy người Nhị phu nhân hơi kỳ lạ. Trên cổ và mặt Viên Trân Châu có dấu vết máu tụ bầm đen nhưng tay lại trắng nhợt, ngả màu xanh đen.

"Tang sự làm thật đơn giản, mời các vị đại thần trở về đi!" Nhan lão gia phân phó với quản gia. Nói xong thì bỏ về phòng.

Nhan Ngọc vẫn canh giữ ở bên người Nhị phu nhân không rời, Sở Dương không muốn giúp cô ta, nhưng cảm thấy không đi theo thì cũng không phải, thấy Sở Dạ cũng không đến, bỏ mặc Nhan Ngọc, đi chơi.

oOo

Lời tác giả: Thật có lỗi, gần đây trong nhà hơi bận bịu, tôi sẽ cố gắng viết thêm !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Khó bề phân biệt

Khuê phòng của Nhan Sắc Sắc vẫn bài trí như cũ, nòng mở cửa sổ, gió nhẹ thổi bay những sợi tóc trên vai, vẻ mặt Nhan Sắc Sắc nghiêm trọng.

"Nhị phu nhân chết, Thủy Bích cô có nhìn ... thấy gì không?"

Bên ngoài vẫn còn mưa, cửa sổ mở rộng ra, vài hạt mưa rơi vào, bị gió thổi bay vào quần áo, cả người bỗng lạnh lẽo, Thủy Bích là một người tâm tư kín đáo, đối với câu hỏi của Nhan Sắc Sắc, cô tự nhiên thẳng thắn đáp lại.

"Vương phi đã có cách nhìn nhận của mình, sao còn phải hỏi Thủy Bích?"

Nhan Sắc Sắc xoay người, cười sáng lạn, "Ta chỉ có thể xác định Nhị nương bị giết, hơn nữa là trúng độc mà chết, những thứ khác ta không thể xác định!"

Xử án, Nhan Sắc Sắc chưa từng trải qua, chỉ mới đọc tiểu thuyết, đối với chuyện này chỉ có tò mò. Dù sao người chết cũng không thể sống lại, cũng không muốn truy cứu gì cả, vả lại đối phương ở trong tối, họ ở ngoài sáng, nếu bọn chúng là cao thủ số một số hai, liệu nàng có thể làm gì được hần!

"Tiểu thư. ?" Thành Nhân nghe tiểu thư nói Nhị phu nhân bị giết, sợ đến há hốc miệng, "Người là nói Nhị phu nhân không phải tự ả? Sao tiểu thư có thể biết?"

Nhan Sắc Sắc nhún mày. Nàng cũng không thể xác định, không chừng Nhị phu nhân uống thuốc độc tự sát, nhưng đã uống thuốc độc, hà cớ gì còn phải thất cô?

"Bình thường người thất cô chết không nhắm mắt, đầu lưỡi hơi nhô ra, còn Nhị phu nhân giống như bị trúng độc, cả người phát màu xanh tím, cũng không hề thấy những dấu hiệu của người chết do thất cô! Có thể là... Người khác hạ độc giết bà ấy, rồi tạo hiện trường giả như bà ấy thất cô!" Nhan Sắc Sắc phân tích.

"Vương phi, người đã chết, cho dù xác định là bị giết cũng không thể đưa hung thủ ra ánh sáng, đã vậy việc gì phải ôm việc vào thân?" Thủy Bích khuyên giải.

"Nhưng ít nhất cũng có thể cho người chết công đạo!"

"Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện!"

"Ngày mai xuống mồ, chúng ta có cả đêm để làm rõ chân tướng, tối nay giờ tý chúng ta đi xem!"

Thủy Bích muốn nói, nhưng nhìn Nhan Sắc Sắc cương quyết, đành phải gật đầu, thuận ý nàng.

.....

"Vương gia, Lục Vương phi đã biết Nhị phu nhân là hần giết!"

"Không ngờ một nữ tử không rành thế sự, chỉ biết thêu hoa có thể nhìn ra? A! Lục đệ đúng là cười được thê tử tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tình huống bất ngờ

"Vương gia, nếu chuyện bị Lục Vương phi phát hiện, Lục Vương gia liệu có nhúng tay vào không?"

Người kia nghe xong giận tím mặt, một cước đạp bay cái bàn, giận dữ nói, "Nô tài chết tiết, ta mới là con trưởng của Hoàng Thượng, ngôi vị hoàng đế sau này là của ta! Mà nó chẳng qua là đứa con sinh sau, tương lai ta lớn hay nó lớn?"

"Là Vương gia lớn!" Lời này nghe ra ý tứ nhưng vẫn thấy hơi e ngại! Sợ là huynh đệ muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế...

"Hơn nữa trong tay Nhan đại nhân đang xử lý tội trạng trước đây của Lục Vương gia, người nghĩ Lục Vương gia cưới nữ tử bị vứt bỏ kia là vì yêu nàng? Đừng có ngu! Vì đường hoan lộ, nó đã muốn động thủ lâu rồi, chúng ta còn không động? Hừ, bốn vương muốn nhìn xem nó có thể kìm chế... Đến khi nào!" Nói xong, cười ha hả.

"Vương gia anh minh!"

Trắng lạnh như nước, Nhan Sắc Sắc mang theo Thành Nhân, bởi vì nàng cảm thấy Thủy Bích luôn ngăn cản nàng thăm dò tìm chân tướng, nhưng có lẽ lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ, cứ hành động trước.

"Tiểu thư. Thành Nhân sợ!" Thành Nhân rút cổ, cô không biết lá gan tiểu thư nhà cô từ lúc nào thì trở nên lớn như vậy? Cư nhiên nửa đêm chạy tới đây nhìn xác người?

"Hừ, đừng sợ, theo sát tôi, ngàn vạn lần đừng để người khác nhìn thấy." Nhan Sắc Sắc cau mày.

Vương triều Đại Viêm có một luật lệ đặc biệt, khi người đã chết, không được quấy rầy, để tránh quấy nhiễu vong hồn. Điều này đối với người chết cũng là một loại tôn kính.

Nhan Sắc Sắc đốt nến, Thành Nhân ở phía sau gắt gao đi theo.

"Tiểu thư, chúng ta trở về đi, cùng lắm thì kêu lão gia đến xem."

Sắc mặt Nhan Sắc Sắc trầm xuống, xoay người, thiếu chút nữa hù Thành Nhân sợ tới mức hét rầm lên, may mắn Nhan Sắc Sắc kịp đưa tay chặn miệng cô.

"Cô muốn gọi tất cả mọi người ra đây sao? Hơn nữa cha sẽ không cho phép người khác tới quấy nhiễu Nhị phu nhân, tình cảm mấy năm nay chỉ là giả sao? Còn Nhan Ngọc nữa, sợ là khi biết tôi vào khám nghiệm cơ thể mẹ cô ta, lại giả chết hay thất cổ đi!" Nhan Sắc Sắc bắt mắt nhìn mặt.

Chung quanh im ắng, nơi này không thường có người đến, yên tĩnh đến đáng sợ.

Mở cửa, đốt nến, xác Nhị phu nhân nằm im lìm.

Nhan Sắc Sắc quan sát thi thể, cời trâm cài tóc, nhướng mày, căn trâm cài tóc cắm vào gáy Nhị phu nhân. . .

Mọi chuyện chỉ mới là bắt đầu [2]

Thành Nhân sợ tới mức kêu to lên.

"Tiểu thư. Người. Người người người." Nhìn thấy trên cổ Nhị phu nhân tủa máu, Thành Nhân chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, máu tươi chậm rãi tràn ra, nhìn thấy rõ không phải màu đỏ tươi, mà là đen thui.

"Nhìn thấy máu chưa?" Nhan Sắc Sắc dùng khăn nhẹ nhàng đắp một chút, màu đen, đưa đến trước mặt Thành Nhân, thờ dài, "Màu đen, Nhị phu nhân căn bản không phải tự sát mà là bị giết, hiện tại đã có thể xác định."

Thành Nhân cổ đứng vững, gật đầu.

"Quên đi, đi ra ngoài trước, nhìn cô sợ như vậy, cứ để tôi tìm hiểu thêm, có người tới tôi sẽ la lên."

Thành Nhân chưa đợi dứt lời, bỏ chạy ra ngoài, vừa chạy vừa thở.

Bên ngoài, gió như cũng mang theo vài phần âm khí, cảm thấy cổ lạnh lạnh, nhưng vừa quay đầu, cái gì cũng không thấy.

Ánh sáng leo lét, Nhan Sắc Sắc dùng khăn áp vào miệng vết thương trên cổ Nhị phu nhân, nhìn thấy bóng trên tường, phát hiện một chiếc ngân châm rất nhỏ trên cổ Nhị phu nhân, chậm rãi gỡ xuống.

Ngoài cửa sổ, Thành Nhân mở to hai mắt, nhìn thấy sau cửa sổ ban đầu có một bóng người, chớp mắt lại trống rỗng, sau lại xuất hiện, hơn nữa chậm rãi tới gần Nhan Sắc Sắc, trong chớp mắt, cả hai cái bóng đồng loạt biến mất, tựa như chưa hề xuất hiện.

"A"

Đêm khuya vang lên một tiếng kêu kinh hãi, phút chốc làm đàn quạ đang nghỉ đêm xao xác bay lên. . .

"Vương gia, người thật là có nhả hứng! Cư nhiên một mình đánh cờ."

Sở Dạ không hề rảnh, cầm một quân đen đánh vào quân cờ trắng, hé miệng chậm rãi cười, nói: "Trộm nửa ngày nhàn trong kiếp phù du."

"Người không hiếu kỳ thần đến có chuyện gì sao?"

"Tự nhiên có chuyện cần nói, nếu người muốn nói, không cần hỏi người sẽ nói cho ta biết, nếu người không muốn hỏi cũng là hỏi hừ không."

Người nọ nhìn bàn cờ, trắng đen hỗn loạn, có lẽ quân đen đang chiếm thượng phong, không ngờ Sở Dạ lại hạ một quân, chỉ một quân này làm cho quân trắng toàn thắng.

"Vương phi gặp nguy hiểm." Người nọ nói xong, mi mắt vừa dương lên ngay lập tức hạ xuống.

"Phong, người nhanh quá đó." Sở Dạ thở dài.

"Vương gia, người ấy từng muốn giết người." Phong bắt mắt phản bác.

Sở Dạ không lên tiếng, ánh mắt lại nhìn xa xăm.

"Vương gia, Vương phi. Người."

"Vương gia, Vương gia. Tiểu thư mất tích, ôi, nháy mắt đã. Không thấy." Thành Nhân khóc, quỳ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cuộc đời phù du, vui được bao nhiêu

Đêm trăng mờ mờ, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên người đàn ông anh tuấn đang lặng lẽ nhìn xuống cô gái đang bất tỉnh. Nàng yên lặng ngủ, chỉ cần một chén nước có thể khiến nàng choàng tỉnh, nhưng y lại chần chờ, thà rằng nhìn nàng ngủ như vậy. Nàng cuộn mình, dường như không có cảm giác an toàn, như hình dáng thai nhi trong bụng mẹ.

"Ôi." Nhan Sắc Sắc kêu một tiếng, cau mày, chậm rãi mở mắt, cũng không có ý định kêu to, chỉ bình tĩnh hỏi, "Anh là ai?"

Sở Ngạn chọn mi, "Người bắt cóc nàng."

Bắt cóc? Nhan Sắc Sắc bật cười, ngày đó, khi thay thế Nhan Ngọc gả đi, nàng cũng bị ‘ bắt cóc ’ !

"Cười cái gì?" Nhìn thấy nàng hoàn toàn không sợ hãi, y có chút tò mò, một cô nương mảnh mai như vậy, lại có thể thông dong đến thế trong tình cảnh này, khiến y khá nể phục.

"Cười anh!" Nhan Sắc Sắc cũng không e sợ, trên TV thường xuyên nhìn thấy cảnh bị bắt cóc, người bị bắt nhất định bị trói tay chân để khỏi chạy trốn, còn nàng? Ngủ trên giường, còn được một kẻ để nhìn tiếp đãi, cái này không thể coi là bắt cóc, đây là hưởng thụ !

"Ta chưa từng thấy một nữ tử lớn mật như thế." Giọng Sở Ngạn đầy vẻ đang ‘thương thức’ Nhan Sắc Sắc, sau đó bổ sung, "Nàng là người đầu tiên, cũng có thể sẽ là người cuối cùng."

"Thật là vinh hạnh." Nhan Sắc Sắc nói nửa thật nửa giả, nói nàng trấn tĩnh, kỳ thật trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi, "Anh là do Dạ phải tới tìm tôi sao?" Bởi vì đã có một lần Sở Dạ tìm người đến ‘ bắt cóc ’ nàng.

Sở Ngạn nhướn mày, đứng lên, vung tay áo, nói: "Nàng chắc chắn là hán?!"

Nhan Sắc Sắc cũng không sợ hãi, khéo léo nói: "Không phải chắc chắn, chỉ là hỏi mà thôi." Nàng hiểu rõ Sở Dạ không phải thần tiên để có thể biết nàng bị trói mà còn tái bút khi xuất hiện?

"Nữ nhân không nên quá thông minh, nếu không." Giọng Sở Ngạn đã tràn ngập tín hiệu nguy hiểm.

"Nếu không sẽ chết, đúng không? Con người nằm mộng, vui được bao nhiêu." Nhan Sắc Sắc cười, cười đến sáng loá, "Nếu đã phải chết, tôi cũng muốn chết thật khoái hoạt, lúc này bảo tôi chết tôi sợ là không nỡ chết."

Sở Ngạn hừ một tiếng, "Ta cũng không nỡ để nàng chết."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Li Vương

Nhan Sắc Sắc không cho là đúng, cười cười, buông tiếng thở dài, "Tôi không hiểu mục đích anh đưa tôi tới đây, nhưng tôi muốn hỏi một câu, cuối cùng là anh giết Nhị phu nhân, phải không?"

Nhan Sắc Sắc chỉ là phỏng đoán, không muốn để người chết hàm oan, cũng không muốn buông tha kẻ xấu, người đàn ông này làm cho nàng cảm thấy bị

một thứ áp lực đè nặng, thứ áp lực này cũng có trên người Sở Dạ, nhưng không giống Sở Dạ, toàn thân y đều là âm khí mãnh liệt, sợ là chẳng phải người tốt!

"Nàng quá thông minh!"

"Nói như vậy nghĩa là anh đã thừa nhận." Nhan Sắc Sắc cột nhà, đi vào cổ đại là chuyện kinh thiên động địa duy nhất nàng làm, cũng tương tự việc đập đổ một cái cốc chống trời, khiến quý cũng phải khiếp.

Sở Ngạn cười sáng lạn, "Lòng hiếu kỳ hại chết người, hơn nữa ta nói rồi, nữ nhân không nên quá thông minh!"

"Tôi không phải thông minh, tất cả chỉ là suy đoán, nếu anh không phải có tật giật mình thì bắt tôi làm chi? Tôi chỉ có thể đoán Nhị phu nhân là bị người khác sát hại, tôi không có manh mối để biết là anh làm, anh lại vội vã bắt tôi, hiểu điều đó nghĩa là gì không?" Nhan Sắc Sắc nhảy xuống giường, bắt đầu chơi trò trinh thám.

Hiện tại cũng chỉ có thể kiềm hãm y như vậy, bởi vì Nhan Sắc Sắc không thể cam đoan nếu y tâm tình không tốt, có thể một đao giải quyết luôn nàng hay không, dù sao những gì nàng biết cũng đã quá nhiều!

"Đúng vậy! Là ta lo lắng, nhưng ta làm như vậy, người được lợi không chỉ là một mình ta."

"Nghĩa là sao? Còn có người khác? Nhị phu nhân biết chuyện gì sao?" Nhan Sắc Sắc vẫn nhanh mồm nhanh miệng, một câu này khiến Sở Ngạn giận tím mặt, "Người đâu, canh chừng Lục Vương phi cẩn thận, xảy ra sơ sót gì, đem đầu đến gặp ta!"

Nhan Sắc Sắc rầu rĩ nhìn thấy bóng dáng kia tức giận rồi đi.

"Vương gia, làm sao người biết Vương phi ở phủ Đại vương gia?" Trần nhìn về Li vương phủ, không biết nên đi vào hay chờ ở đây, dù sao Vương gia cũng chưa tìm ra lý do để vào! Mà Li vương là con trưởng của Hoàng Thượng, tính tình cũng có tiếng là tàn bạo, nếu xảy ra chuyện gì.

"Đi vào thì biết." Sở Dạ xuống ngựa, nhìn ngân châm trong tay, cái châm này là Nhan Sắc Sắc rút từ người Nhị phu nhân, đầu trên còn khắc hai chữ Li vương.

Đối với vị đại ca này, Sở Dạ biết y muốn tranh đoạt vương vị, biết phụ hoàng thiên vị hần, sợ là y đang gấp đến độ tìm cái gọi là chứng cứ phạm tội năm đó của hần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Huynh đệ phản bội

Sở Ngạn cơ bản không thể ngờ được Sở Dạ nhanh như vậy đã tìm đến cửa, mới rồi còn cùng tiểu thê tử của hần ‘kết nối’, ngay lập tức hần đã đến tìm, thật đúng là tình thâm ý nặng[43]! Sở Ngạn hừ lạnh.

"Vương gia bớt giận, có lẽ Lục Vương gia vẫn chưa biết Lục Vương phi ở chỗ này, nếu biết thì đã tới từ đêm trước, chứ sao lại kéo dài tới bây giờ? Chỉ e người đến là muốn tìm hiểu thực hư mà thôi!"

"Mau mời Lục Vương gia vào."

"Dạ!" Quản gia hiểu ý cười, vội vàng đi thỉnh Lục Vương gia.

"Ai da, hoá ra là Lục đệ đến chơi, đại ca thật đúng là thụ sủng nhược kinh[44], mau mời vào." Sở Ngạn làm tư thế mời mọc, trên mặt tươi cười, nhưng ý cười không chạm đáy mắt, chỉ là giả vờ.

"Không ngờ Lục đệ lại đến, đại ca cần kiệm, trà này coi như đệ cố gắng uống vậy!"

"Đại ca khách khí rồi, kỳ thật bốn vương lần này đến cũng không có ý gì khác, chỉ muốn huynh nhìn món đồ này một chút." Sở Dạ cười vân đạm phong khinh[45], từ y phục trắng lấy ra một cây ngân châm.

"Đại ca có nhận ra vật này không?"

Sở Ngạn lơ đãng cầm lên, nhìn nửa ngày, chớp mắt, nói, "Lục đệ dùng loại kim may này làm gì?" Thuận tay ném đi luôn.

Sở Dạ không hề lo lắng, nhẹ nhàng cười, "Nếu đã không có ích lợi, hà cớ gì đại ca phải ném? Thứ này vốn là ngân châm Dư quốc tiến cống, ngày đó đại ca xin phụ hoàng tặng lại, thế nào lại không nhớ rõ?"

Sở Ngan cười cười vỗ vai Sở Dạ, "Ai, đại ca hôm nay vương bệnh phong hàn, mệt quá nên quên mất, nếu Lục đệ thích, đại ca không ngại tặng cho đệ vài cây, như vậy được chưa?"

"Tạ ơn ý tốt của đại ca, có điều đó là thứ ám khí độc môn, dùng món đồ này quả thật là đại tài tiểu dụng[46], hôm nay đến đây là phụng chỉ dụ của phụ hoàng —— thỉnh đại ca vào cung một chuyện."

Sở Ngan nghe xong, lập tức sắc mặt đại biến, nhìn thấy nụ cười của Sở Dạ, rống to, "Đừng tưởng lão tử ta sợ người, cũng đừng mơ tưởng lấy phụ hoàng hù dọa bốn vương, bốn vương cũng không phải người dễ dọa! Bốn vương một mực trong phủ, an phận thủ thường."

Nếu là người khác Sở Ngan chắc chắn chỉ một cước đá bay kẻ đó, nhưng vì là Sở Dạ, có quyền sinh sát trong tay, được thiên hạ sùng ái, y không thể đoán ra tâm tư của hắn, có muốn đoán cũng đoán không ra! Trước mặt hắn tự xưng lão tử mà vẫn đứng bất động là đã quá nể tình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Người sắp chết, lời nói ngay

"Đại ca, người không cần kích động như thế? Phụ hoàng chỉ nói nhớ Li Vương, bảo đệ đến mời huynh một chuyện. Có lẽ đại ca phản ứng hơi kịch liệt?" Sở Dạ bình tĩnh ngồi, nhìn Sở Ngan giẫm chân tức tối, trong ánh mắt toát ra vẻ thâm thúy khó lường.

"A?" Sở Ngan không ngờ tới Sở Dạ không phải đến vấn tội mà mời y vào cung ôn chuyện, vừa rồi thật sự tự làm bẽ mặt. Lúc này, y không biết nói sao cho phải.

"Vương gia. Vương gia, Lục Vương phi. Lục Vương gia?" Một nha hoàn hấp tấp chạy tới, nhìn thấy Sở Dạ, thiếu chút nữa cắn lưỡi, lập tức biết mình gặp rắc rối, sợ tới quỳ sụp trên mặt đất.

"Đại ca, thánh chỉ cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng là bắt cóc Vương phi của bốn vương, chuyện này hình như cũng kể là đại sự, phải không?" Sở Dạ nhướn mày, Trần hiểu ý hắn, vọt vào hậu viện tìm Nhan Sắc Sắc.

Sở Ngan té ngã trên mặt đất.

"Không ngờ cuối cùng vẫn là ta giúp người, ha ha ha ha ha !" Sở Ngan ngửa mặt lên trời, cười dài.

Khi Nhan Sắc Sắc tới, chỉ thấy người đàn ông vừa nói chuyện với nàng như đã bị điên, quỳ trên mặt đất cười to.

"Sở Dạ, bốn vương nói cho người, bốn vương không phục! Không phục! ! !"

Lúc này, đột nhiên xuất hiện một toán Ngự lâm quân, bắt Sở Ngan, y trong lúc bối rối, nhìn Nhan Sắc Sắc, hét to: "Người cứ nhìn người mà người yêu, người tin hắn sao? Hắn chỉ lợi dụng người, cũng như ngày đó hắn lợi dụng ta mà thôi! Ha ha ha ha ha ha ~~~~~"

Nhan Sắc Sắc bỗng nhiên chững lại, nhìn thấy Sở Dạ - lúc này mặt vô cảm, trầm tư suy nghĩ.

Thật sự lợi dụng sao?

"Khoan đã!"

Toán Ngự lâm quân dừng lại, Nhan Sắc Sắc đi qua, nhìn vào mắt Sở Ngan, run rẩy hỏi, "Anh ... Có ý gì?"

Sở Dạ nhú mày, nhưng không tiến lên, lẳng lặng quan sát bóng áo trắng phía trước.

"Buông hắn ra." Nhan Sắc Sắc nói rất nhẹ, nàng cần biết chân tướng! Nàng cần biết sự thật!

Ngự lâm quân khó xử, nhìn qua Lục Vương gia, hắn không phản đối, đành phải buông tay, Sở Ngan lại cười to vài tiếng, "Nhan Sắc Sắc, người mở to hai mắt nhìn hắn mà xem, hắn có gì đáng giá để người tin tưởng?"

Nhan Sắc Sắc quay đầu nhìn Sở Dạ - cũng một thân áo trắng, khí chất điềm đạm, tựa như thiên thần, giờ tay nhắc chân càng lộ nét tao nhã và khí phách, ánh mắt luôn như một miệng giếng sâu, vĩnh viễn không nhìn thấy đáy. Dung mạo tuyệt mỹ nhiếp hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Kỳ thật hấn rất yêu nàng

Ngay trong lúc hoảng hốt, Sở Ngạn đột nhiên đưa tay túm cổ Nhan Sắc Sắc, quát: "Lui hết về sau, nếu không ta sẽ giết nàng!" Dứt lời, lui thân về phía sau.

Nhan Sắc Sắc nhìn chăm chăm Sở Dạ, tuy cô bị kẹp đến khó chịu, nhưng nàng một chữ cũng không nói, đầu óc vẫn quay cuồng trong những lời y nói, sự thật sao? Chẳng lẽ trong tay cha có thứ gì đó rất trọng yếu, mới có thể tạo thành cục diện này?

Sở Dạ phát tay, dặn tất cả mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ.

Hấn không cần? Hấn thật sự không cần sao? Nếu không cần, hấn chỉ cần nói một tiếng ‘bắt lại’, cho dù là Sở Ngạn mọc cánh cũng không thoát khỏi Li vương phủ, vì an toàn của nàng, hấn bỏ qua cơ hội tiêu diệt mối hoạ lớn sao?

Tâm bất động, gió yên lặng, tâm nếu động, sẽ phải đau.

"Đề hấn đi." Sở Dạ cuối cùng cũng hạ lệnh, mọi người đều kinh sợ, đây là cơ hội quá tốt, nếu Li vương giết Vương phi, sợ là Hoàng Thượng cũng không thể giúp hấn, nhưng là...

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, các vị tướng sĩ sâu sắc cảm nhận được điều này.

"Theo ta."

Nhan Sắc Sắc chưa kịp phản ứng lại đã bị Sở Ngạn ôm lấy, lập tức phi thân lên ngựa, rời xa Li vương phủ, rời xa người kia.

"Hấn không đuổi theo." Sở Ngạn nhìn về phía sau, nói với người đang ôm trong ngực.

Y vốn muốn nói, hấn vì an toàn của nàng nên không đuổi theo, nhưng nhìn đến vẻ mặt vô tình của Nhan Sắc Sắc, thức thời không nói tiếp.

"Nếu ta gặp nàng trước Lục đệ thì tốt rồi."

Sở Ngạn không thể phủ nhận, Nhan Sắc Sắc là một cô gái không tệ, nếu đã là đàn ông sợ là không thể qua cửa ải của nàng, khó trách y muốn gặp nàng trước Lục đệ.

"Sớm gặp tôi thì có thể thế nào? Sợ tôi cũng chẳng thể mập hơn cho anh vài cân thịt." Nhan Sắc Sắc hiểu ý hấn, nhưng không muốn nói rõ thôi.

Sở Ngạn nghe xong, chỉ lắc đầu không nói.

Sở Ngạn dừng ngựa, nhìn về phía vẻ mặt Sở Dạ, thầm nói: Hấn thực lòng yêu nàng!

"Sợ là Nhan Đại tiểu thư nàng phải cùng ta sống cảnh màn trời chiếu đất mất rồi, nơi đây là sơn cốc, phòng chừng không có nhà cửa dân cư, hôm nay dừng ở đây đi, trời cũng không còn sớm, trong núi mãnh thú nhiều, đói không? Ta đi bắt thỏ hoang ăn cho đỡ đói." Sở Ngạn nhìn Nhan Sắc Sắc tỏ vẻ không yên, trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Một câu chuyện xưa dài dòng

Nhan Sắc Sắc không lên tiếng, nhìn ngọn lửa lượn lờ bên cạnh, trầm tư, hấn vì sao lại không đến? Là không cần sao? Ngẩng đầu nhìn vài ngôi sao trên trời, ánh sáng ảm đạm như không, nhấp nháy, màu đen giữa không trung làm người ta cảm thấy một con áp lực áp đến. Một trận gió lạnh thổi tới, cả người run rẩy.

"Ai, đầu năm thỏ giao hoạt lạ lùng, đánh nửa ngày mới được hai con, đêm nay làm thịt, đến ném thử đi, xem tay nghề của ta thế nào." Sở Ngạn giết con thỏ, cạo lông rồi nướng, động tác liền mạch lưu loát, Nhan Sắc Sắc đã từng thấy trên TV, có người dùng thỏ nướng đồ ăn, nhưng không có hồ tiêu, không có ớt thì ăn làm sao?

"Cho nàng!" Sở Ngạn đưa con thỏ nướng chín cho Nhan Sắc Sắc, thấy nàng không giờ tay, trấn an, "Ăn ngon lắm!"

Cả một ngày chưa có gì vào bụng, Nhan Sắc Sắc cũng đói, cầm lấy ăn ngay.

"Khỏi bẩm Vương gia, về hướng ĐÔNG bảy mươi dặm phát hiện Li vương và Lục Vương phi." Ảnh cúi đầu chào Sở Dạ, trong lòng than thở: Lo lắng đến thế sao không đưa nàng về?

"Tiếp tục theo dõi, nếu Li vương có hành động gì khả nghi, giết ngay tại chỗ." Dù sao hoàng thượng cũng đã hạ chỉ, giết y cũng không sợ ai dị nghị.

"Không có khả năng." Ảnh nhìn thoáng qua Sở Dạ, trả lời: "Vương phi và Li vương ở chung cũng khá hòa hợp, Li vương còn tự mình bày tỏ hoang cho Vương phi ăn, hai người vừa nói vừa cười, sợ là không có chuyện gì!!!"

Sở Dạ cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong lòng vẫn như có cái gì khiến hần phiền muộn.

Cũng phải, một người là đại ca, một người là thê tử chính thú[47], cô nam quả nữ ở nơi hẻo lánh, ai là nam nhân mà không phải lo lắng.

"Chuẩn bị ngựa." Sở Dạ buông bút trong tay, nhăn mày, mím môi bước ra ngoài.

"Ta với nàng nói chuyện xưa đi!" Không đợi Nhan Sắc Sắc trả lời, Sở Ngạn đã bắt đầu nói, "Trước đây có một thằng bé, nó vừa sinh ra đã bị dán nhãn là trưởng tử trong nhà, vô luận làm gì cũng có những cặp mắt nhìn chăm chăm vào nó. Có một lần, mẫu thân mang nó đi vào đại điện, chỉ vào chiếc ghế bô nó hay ngồi bảo nó: ‘Nhìn thấy chiếc ghế đó không? Tương lai nó chính là của con, nhưng con phải học cách không từ thủ đoạn để đoạt được nó, bởi vì có quá nhiều đứa con khác muốn nó, con phải thật mạnh mẽ!’ Thằng bé không hiểu đạo lý này, đó là khởi đầu."

"Thằng bé chỉ có một khái niệm Người ngồi trên ghế đó chỉ có thể là nó, bởi vì ngồi ở vị trí đó có thể đoạt được tất cả những thứ nó muốn. . . ." Nói đến đây, Sở Ngạn dừng lại, nhìn bên Nhan Sắc Sắc đang nghe chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Người của nàng đã đến đây rồi

Nhan Sắc Sắc chớp mắt nhìn y, trong lòng nàng biết, thằng bé kia chính là Sở Ngạn, cái ghế kia chính là long ý, ngôi vị hoàng đế. Nhưng Nhan Sắc Sắc hoàn toàn không ngờ y lại nói tất cả cho nàng.

"Thằng bé có rất nhiều đệ đệ, trong đó một kẻ là bạn tốt nhất của nó, một ngày bọn họ cùng đi cưỡi ngựa dạo chơi, thằng bé ấy thắng, bằng hữu tốt của nó mời nó uống rượu, thằng bé vui vẻ đáp ứng, hai người bung rượu uống, đệ đệ nó nói với nó: ‘Ca ca, sau này ta có tiền đồ, nhất định sẽ nhớ rõ huynh!’ Thằng bé đương nhiên rất vui, nắm tay đệ đệ nó, nói: ‘Sau này ta ngồi lên vị trí tối cao, cũng sẽ không quên đệ đệ!’ Nghe những lời đó, tay đệ đệ nó run lên, rượu rắc khắp người thằng bé."

"Sau đó thì sao?" Nhan Sắc Sắc biết trong hoàng cung có rất nhiều huynh đệ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà chém giết lẫn nhau. Nhưng nàng không ngờ cuộc chiến đã bắt đầu ngay từ lúc còn thơ bé.

"Sau đó, mẫu thân thằng bé cũng tới, đánh đổ chén rượu trong tay nó, nổi giận dùng dùng cho nó một cái tát, lại âm thầm kê đơn hạ độc đệ đệ nó, đệ đệ nó trước lúc lâm chung, câu nói cuối cùng với nó là: ‘Kiếp sau chúng ta hãy là huynh đệ trong một gia đình bình thường!’" nói đến đây, Sở Ngạn bất giác rơi lệ.

Gương mặt cương nghị tràn ngập nỗi bi thương, đây là một câu chuyện cũ đã phủ đầy bụi, lúc này, y khẽ vết sẹo, để Nhan Sắc Sắc nhìn rõ chân tướng.

"Thật ra thằng bé vẫn thống hận cái ghế kia, nếu không có nó, rất nhiều huynh đệ của nó sẽ không phải chết, nhưng nó nhất định phải đoạt lấy, bởi nếu nó có được, sẽ không còn giết chóc, mẫu thân nó nói: Nếu là người khác chiếm được, sợ là sẽ giết nó. Nếu là nó chiếm được, giết hay không giết, đều do nó."

Nhan Sắc Sắc thờ dãi, "Cho nên thằng bé liều mạng đoạt vị trí đó chỉ vì hy vọng tay chân không phải cùng tàn!?"

Sở Ngạn mỉm cười, vương chút bất lực, lại đượm vẻ thâm trầm, "Bây giờ thằng bé đó cũng sắp phải chết, ha ha ha ha!"

"Phàm là để làm đại sự, đều có thể gặp dữ hóa lành, hơn nữa có quý nhân tương trợ, họ sẽ không cam chịu, sẽ vượt qua khó khăn mà lên, có gan giao tranh mới có thể có thành công. Chuyện sinh tử không phải tuyệt đối đến vậy." Nhan Sắc Sắc cười với y. Ngọn lửa tò mò nhiệm vụ cười của nàng càng thêm tươi đẹp, lúm đồng tiền như hoa.

"Sợ là không dễ, người của nàng. . . . Hẳn đến đây rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hết thấy cũng chỉ là mưu kế

Nhan Sắc Sắc khó hiểu nâng mắt nhìn lại, tay áo nam tử áo trắng bay lượn, thông thả bước tới, mắt mang theo nỗi lo lắng, cau mày, môi hơi cong, nhìn thấy Nhan Sắc Sắc, chút tái nhợt trên mặt cũng chuyển thành nét tươi cười, rất nhạt, rất nhẹ. Sở Ngạn ngờ ngác nhìn đáng về Sở Dạ xuống ngựa, y từng một mực cho rằng Sở Dạ là con gái, mới trước đây thôi, rất nhiều hoàng tử đều lập lời thề lớn lên phải nên duyên với Sở Dạ, chậm rãi lớn lên mới tin tưởng Sở Dạ hoàn toàn là nam, không biết đã có bao nhiêu hoàng tử tan nát cõi lòng.

Đương nhiên, đây chỉ là một chuyện nhỏ trong hậu cung, chậm rãi trưởng thành, mới thấy buồn cười.

"Lục đệ, cuối cùng ta cũng hiểu được vì sao trước đây, các huynh đệ sẵn sàng vì đệ mà đánh nhau vỡ đầu, chảy máu." Nhớ tới chuyện này Sở Ngạn vẫn cảm thấy, lúc nhỏ là tốt nhất, anh em ở cùng nhau, chưa xảy ra nhiều lục đục, đơn thuần là hạnh phúc.

Sở Dạ mỉm cười, "Tự dưng nhắc lại chuyện còn nhỏ làm chi?"

Không hề mất vui, cũng không hề tức giận. Đó là chỗ lợi hại của Sở Dạ, có lẽ ngay cả sống chết, hắn cũng có thể nhẹ nhàng nói như đang bàn chuyện ngắm hoa.

"Chết ở trong tay đệ, coi như ta chết mà không uổng." Sở Ngạn cười với hắn, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sở Dạ không hề cử động, đứng tại chỗ nhìn Nhan Sắc Sắc.

"Đừng giết hắn, được không?" Nhan Sắc Sắc rụt rè hỏi.

Sở Dạ không nói, hắn biết rõ tính cách đại ca hắn, tính tình táo bạo, nhưng cũng là kẻ trọng tình trọng nghĩa, hắn cũng không muốn giết y.

"Đại ca, đã bao giờ đệ nói muốn giết huynh chưa?" Sở Dạ hỏi lại.

Sở Ngạn mở to mắt sững sờ, huy động nhân lực nhiều như vậy không phải vì giết y? Y bắt cóc Vương phi của hắn mà hắn không hận? Vì để lấy được chứng cứ phạm tội của hắn, y đã giết nhiều người vô tội như vậy, hắn vẫn không hận y?

"Đại ca, huynh tin hay không cũng được, cười con ngựa này chạy đi, đến sáng mai, phụ hoàng vào triều là có thể bình an vô sự." Sở Dạ đưa ngựa cho Sở Ngạn.

Sở Ngạn cũng không chút khách khí, cầm dây cương, lên ngựa phóng đi.

Hoàng đế không hề hạ chỉ giết Sở Ngạn, tất cả chẳng qua là phô trương thanh thế, Hoàng đế chỉ muốn tìm y có việc, tiếc là đã bị Sở Dạ biến thành Hoàng Thượng muốn giết y, nếu hôm sau vào triều mà y không đến, ông vua kia nhất định sẽ hoài nghi, không cần Sở Dạ phải nói, Hoàng đế sẽ không còn tin tưởng y nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tôi khát.....

"Anh có bệnh sao! Ngựa cho hắn, chúng ta làm sao bây giờ?" Nhan Sắc Sắc oán hận, nếu đi bộ trở về còn không phải yếu mệnh luôn sao?

Vừa rồi vẫn còn đồng tình, nháy mắt đã chuyển sang trách móc, lòng của đàn bà thật sự là thâm dưới đáy biển sâu, Sở Dạ không lên tiếng, kéo tay Nhan Sắc Sắc đi về phía trước, gió trong sơn cốc thổi bén ngọt qua lớp y phục, lớp da lộ ra ngoài bị gió quất, như lưỡi dao cắt không ngừng chà xát đến phát đau.

"Nói chuyện với anh không được sao?" Nhan Sắc Sắc nghĩ Sở Dạ tức giận vì hắn hoài nghi nàng, tâm tư cũng thấy bất an. Nàng níu tay Sở Dạ, lại phải buông ra, tay hắn rất lạnh, tựa như khối băng, đối với thái độ của nàng, Sở Dạ hoàn toàn không phản ứng.

"Tay anh lạnh quá."

"."

"Sao lại lạnh như thế?"

"."

"Anh không lạnh sao?"

"."

"Tôi giúp chàng sưởi ấm, được không? Sau này chỉ một mình tôi có quyền giúp anh!" Nhan Sắc Sắc bá đạo nói, cũng nắm tay Sở Dạ thật chặt, dùng nhiệt độ cơ thể làm ấm bàn tay hắn. Cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ thấm vào da nàng, Nhan Sắc Sắc bị ai phát hiện tay hắn vẫn lạnh, mà bàn tay nàng vốn không hề ấm áp cũng càng lúc càng lạnh.

"Ồi. Tướng công, anh nói gì đó được không, tôi sợ!" Nhan Sắc Sắc nghe gió núi gào rít giận dữ, vô tình còn nghe tiếng sói hú, vô thức nấp vào lòng Sở Dạ. Sở Dạ vừa bực mình vừa buồn cười, lá gan nàng không lớn lắm sao? Hơn nửa đêm cùng nam nhân khác ở chung một chỗ, nàng cũng không sợ.

Có điều tiếng ‘tướng công’ kia nghe thật dễ chịu.

"Được rồi, chút nữa nói sau, khát nước rồi."

Trong cốc không tìm thấy nguồn nước, cho dù đi xuống cũng mất vài canh giờ.

Nhan Sắc Sắc thấy Sở Dạ đã đề ý, cũng thấy mừng rỡ. Dọc đường đi lại tiếp tục lủi rủ, Sở Dạ ngẫu nhiên cũng đáp một câu, ví dụ như ‘Ừ!’.

Đi về phía trước một chút thì thấy một căn nhà nhỏ, có lẽ để cho những người săn thú lưu lại, Nhan Sắc Sắc vội vàng bước vào, căn nhà quá cũ nát, cửa sổ cũng lung lay, nhưng dù sao cũng có thể chắn gió, trong phòng dường như đã lâu không có người ở, tro bụi lấp đầy, Nhan Sắc Sắc nhào lên trên kháng thượng. (kháng thượng: Một loại giường hay có ở vùng đông bắc – giải thích của tác giả)

"Phòng chừng còn bốn canh giờ nữa mới hừng đông, ngoan ngoãn ngủ đi!" Sở Dạ an ủi Nhan Sắc Sắc.

Nhan Sắc Sắc nhắm mắt, nuốt nước miếng, cắn môi: "Tôi khát."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Giúp nàng giải khát mà không giúp ta dập lửa

Sở Dạ tỏ vẻ bất đắc dĩ, đã sớm nói nàng im lặng nếu không sẽ khát, nhưng vẫn không nghe, không nghe cũng tốt, dùng cách của hắn giúp nàng giải khát, hơn nữa cũng có thể chiếm được tiện nghi, nhất cử lưỡng tiện, hy vọng nàng không giận..

"Chỗ này làm sao mà không thấy một giọt nước nào! Khát."

Nhan Sắc Sắc quay vòng trong phòng, nói thật, chỗ này còn không bằng WC phủ Sở Dạ, (P/S: Nói như vậy cũng không thể chửi tác giả bị điên nha, tôi chỉ là nói sự thật – lời tác giả).

"Tôi khát."

Nhan Sắc Sắc xoay người, chữ ‘khát’ còn chưa nói dứt đã bị người nào đó dùng môi nuốt gọn, vừa then vừa vội nhưng không phản kháng, lần hôn này còn hơn lần trước, đây mới thật sự là hôn môi, lần trước chỉ là lướt qua, bởi vì diễn kịch nên thời gian ‘lưu lại’ cũng không lâu.

"Ngu ngốc, nhắm mắt lại."

Sở Dạ hận không thể ngắt luôn, có cô nương nhà ai hôn môi mà vẫn trừng mắt nhìn người ta như có thâm thù đại hận như nàng.

Nhan Sắc Sắc nghe Sở Dạ mắng mới kịp phản ứng lại, nhưng miệng bị bịt kín chỉ có thể phát ra "Ồ. Ô ô ô ô!"

Điều ngữ[48] vậy mà vẫn bị Sở Dạ đoán được. Nội dung như sau: Anh mới ngu ngốc!

Sở Dạ bị chọc cười, ôm nàng, hút cái lưỡi của nàng, rồi bị Nhan Sắc Sắc phản ứng lại, mút môi hắn, như một cách tự giải khát, Sở Dạ âm thầm lắc đầu trong bụng, nếu là một người đàn ông bị một cô gái đảo khách thành chủ, còn nói gì được? Hắn không còn muốn sống nữa sao? Chậm rãi chiếm lĩnh ưu thế.

"Anh vô lại! Chiếm tiện nghi của tôi!" Nhan Sắc Sắc thờ phỉ phò, hai má ửng đỏ, nhìn thấy Sở Dạ tà mị cười cợt, hận không thể đá hắn một cái.

Nam nhân chết tiệt, sao lại kéo dài như vậy?

"Đừng nhúc nhích!" Sở Dạ ôm Nhan Sắc Sắc nửa ngày mới phun ra hai chữ.

Lại khiến Nhan Sắc Sắc hoảng sợ, tưởng rằng xảy ra chuyện gì, vội nép vào lòng Sở Dạ không nhúc nhích. Còn hân, khó được gặp được hình ảnh Nhan Sắc Sắc sợ hãi nép vào người, trong lòng cảm thấy thoải mái, lại cúi xuống vùi miệng vào miệng nàng cắn một cái.

"Anh. Anh lại chiếm tiện nghi của tôi."

"Cử động, ta không cứu nổi nàng đâu!" Giọng Sở Dạ rất trầm, pha chút từ tính lại hấp dẫn.

Nhan Sắc Sắc cũng cảm giác thân thể hân hơi thay đổi, cũng ngoan ngoãn đứng yên, sắc mặt ửng đỏ.

"Bất động đối bất động!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Họa vô đơn chí

Sở Dạ ôm Nhan Sắc rất mạnh, thật ra cũng chỉ nhằm mục đích chiếm tiện nghi của nàng, còn Nhan Sắc Sắc đỏ mặt nấp trong lồng ngực hân một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ sợ một phút bất cẩn, ngay hoàng son đã lỉnh[49] bị chết mà xương cốt cũng không còn.

"Ha ha, lừa nàng dễ thật. . . ." Đùa nàng, trong đêm đen, miệng hân chậm rãi giương lên lộ ra nụ cười đắc ý, nhìn Sở Dạ quá sức vô hại, nhưng trong vẻ vô hại đó lại chứa "bản chất" phúc hắc và tà ác khó tin.

"Anh. Gạt người ta!" Nhan Sắc Sắc tức đỏ mặt đẩy Sở Dạ ra, âm thầm cảm thấy may mắn vì đây là buổi tối. Nếu là ban ngày, nàng nhất định sẽ đánh chết người, thấy Sở Dạ vẫn thoải mái như không, không vì hành động vô si vừa rồi mà cảm thấy áy náy, ngược lại nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng, dịu dàng nói: "Ta chưa bao giờ gạt người."

"Tôi không phải. Anh mắng tôi không phải là người?" Nhan Sắc Sắc phản ứng, giờ tay đánh hân một đấm.

Sở Dạ kêu lên một tiếng đau đớn, gấp người lại, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Vết máu đỏ sẫm chậm rãi thấm qua lớp áo trắng, Nhan Sắc Sắc nhận ra người đang ôm nàng hơi kỳ lạ, khẽ vỗ lưng hân, "Vương gia. Dạ. Tướng công. Anh không sao chứ?"

Sở Dạ biết miệng vết thương nứt ra rồi, trong lòng thầm mắng: Đáng chết!

"Không sao! ~" Sở Dạ cười, "Đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai còn phải lên đường."

Cổ chịu đau, giúp Nhan Sắc Sắc cởi trang sức trên đầu sau đó đi ngủ, mọi động tác lưu loát liền mạch, nhưng Nhan Sắc Sắc vẫn cảm thấy bất thường.

"Sở Dạ. Anh nói chuyện với tôi một chút được không?" Nhan Sắc Sắc rõ ràng thấy Sở Dạ mới đây vẫn bình thường, sao lúc này lại trở nên kỳ quái!

"Ngủ!" Sở Dạ trở mình, không hề để ý đến Nhan Sắc Sắc...

Nửa đêm, Sở Dạ hô hấp khó khăn hơn, Nhan Sắc Sắc vượt ngực hân, cảm giác có chút dính dính, sắc đêm đã chậm rãi sáng lên, nàng nhìn thấy một mảng lớn máu tụ trên ngực áo hân, thầm mắng: Ngu ngốc, điều này cũng không nhận ra, sao hân có thể không có việc gì? ?

"Anh sốt rồi?" Sắc mặt Sở Dạ tái nhợt, không chút huyết sắc, nằm bất động, hô hấp mỏng manh, người nóng ran.

Sở Dạ ngủ mơ màng, nghe gì cũng không muốn nghĩ, chỉ yếu ớt "Ừ." một tiếng giọng mũi, trên người không toát mồ hôi, Nhan Sắc Sắc nôn nóng, hôn hai má hân, "Anh tỉnh lại đi. Đừng dọa tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thực xin lỗi, quấy rầy

Vết thương trên người Sở Dạ vẫn hở, chỉ cần đụng khẽ cũng chảy máu, vết máu đỏ thẫm trên áo trắng đập vào mắt đến nhức.

"Chúng ta đã thành thân, nếu tôi. . . . Không thể coi là khiêm nhã, phải không?" Nhan Sắc Sắc nhìn Sở Dạ lông mi khẽ động, vội sửa lại, "Không đúng không đúng, tôi không phải là chiếm tiện nghi của anh, hơn nữa tôi vì cứu anh, cùng lắm thì tôi là Liễu Hạ Huệ, ngồi trong lòng mà tâm không loạn!"

Nói xong, nhưng trên mặt Nhan Sắc Sắc vẫn có vẻ ngượng ngùng, thật ra nàng họ Nhan chứ không phải họ Liễu! Sao có thể ngồi trong lòng mà tâm không loạn! Trong lòng tự nhủ, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Cởi áo thôi chắc là không sao, cũng không phải.

"Mạo phạm!" Nhan Sắc Sắc đưa hai tay bắt an cởi bỏ quần áo, dây lưng trên người Sở Dạ, chậm rãi thoát lớp áo dài bên ngoài.

Càng nhìn mặt càng hồng, rõ ràng từ đầu đã nhũ không được nhìn, nhưng dù sao nàng cũng chưa từng “cởi đồ” cho người đàn ông nào, tay chân trên người Sở Dạ làm sao có thể chạy đi, mặt nàng cứ đảo quanh, không biết dừng ở đâu, Sở Dạ đang nóng lại bị nàng khiêu khích càng nóng hơn.

"Mở mắt ra." Giọng hần rất yếu, nhưng khàn khàn.

"Không."

"Nàng nếu không nhìn, sao lại sờ loạn khắp như vậy, muốn mưu sát chồng phải không?!" Sở Dạ tức giận, hần đang bị thương, mà Nhan Sắc Sắc cứ nhiên sờ soạng khắp người, thật là lớn mật lại háo sắc!

". . . A?" Nhan Sắc Sắc lấy lại tinh thần, nhìn thấy quần áo trên người Sở Dạ bị xả xuống, lộ ra bả vai tròn bóng trắng nõn, khung ngực kêu gọi lộ ra đập vào mắt, Nhan Sắc Sắc lại tự nhủ: phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Nhưng mà không nhìn nổi. . . Vẫn phải nhìn, xem ra nàng có bản chất sắc nữ, Sở Dạ cũng bị nàng nhìn đến không chịu nổi, "Có cần ta dạy nàng không?"

"Không. Không cần!"

Cởi áo trong của hần, miệng vết thương trước ngực lộ ra, máu vẫn không ngừng rỉ ra, Nhan Sắc Sắc cởi lớp áo ngoài, nhẹ nhàng thấm vào lớp máu trên vết thương, trong lúc chăm sóc, không tránh khỏi phải ngồi sát vào hần, một lọn tóc nghịch ngợm không ngừng quét lên mặt Sở Dạ, ngứa, tê dại.

Nhan Sắc Sắc chăm chú xử lý vết thương, Sở Dạ nhắm mắt, ngẫu nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, Nhan Sắc Sắc toát mồ hôi.

"Nước."

"Nước."

Nghe giọng hần, Nhan Sắc Sắc ngừng đầu - môi hần tái nhợt, răng cắn chặt vào môi, nàng vội hôn lên ...

"Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Chúng nô tài đều không có thấy gì

Phong mở cửa. Cả bốn người Phong, Trần, Mạc, Ảnh đều sững sờ tại chỗ, tất cả đều bộc lộ vẻ mặt ngạc nhiên, rất muốn nói: Ta mù ta mù, ta cái gì cũng chưa nhìn thấy! Nhưng chân họ tự động tê liệt, tầm mắt ngây ngốc nhìn vào bên trong sau đó tự hỏi: Đây là tình huống gì?

Nếu có gì đó, Vương gia hần là phải nằm ở trên! Vì sao lại là Vương phi ăn đậu hũ Vương gia? Đây là tình huống gì?

"Ôi." Nhan Sắc Sắc bị ai phát hiện, Sở Dạ thật đúng là quá đáng, đang bị thương còn có thể đảo khách thành chủ, ban đầu nàng là kẻ xâm lược, mà bây giờ lưu lạc thành người bị tấn công.

Sắc lang Vương gia!

Từ bên ngoài nhìn vào thì thấy Vương phi phi lễ Vương gia, còn tình huống thực tế là Vương gia phi lễ Vương phi, đáng buồn cho Nhan Sắc Sắc thành kẻ chịu tội thế son dương.

"Đúng rồi. Xin lỗi., đã. Quấy rầy !" Ảnh vội đóng cửa lại.

"Các người vừa rồi nhìn thấy cái gì?" Sắc mặt Ảnh trầm xuống, hỏi.

"Ảnh tử à, từ nhỏ mắt ta bị tật, gì cũng chưa thấy!" Phong cười cười.

Mạc cũng lạnh lùng cười, "Vừa rồi bị cát bay vào mắt, vừa mới mở được."

Trần thành thực nói: "Ta thấy hết rồi!"

"Cái gì?" Trầm miệng một lời!

"Ta thấy rồi: Bốn chúng ta vẫn chưa tới cái phòng đó!" (= = ngụy thành thực! – lời tác giả)

Đều âm thầm giờ ngón tay cái, cảnh giới trọn to mắt nói dối đã đạt tới mức cao nhất !

Vương phi quần áo không chỉnh tề, Vương gia đã cời hết, bọn họ xông vào lúc này là gây tội lớn, ở ngoài thảo luận tội càng thêm nặng, chỉ có thể đi từng bước xem từng bước.

"Mau vào đi, mấy người kia!" Nhan Sắc Sắc kêu to, mấy người này sao lại thế này, đi vào lại chạy ra!

Cả bốn rối rắm, Vương phi quần áo xộc xệch, ba người đàn ông vào sợ là ảnh hưởng đến danh dự Vương phi, nếu mình Ảnh đi vào cũng không được, người Vương gia gần như đề trần, không tốt cho thanh danh của Ảnh, cuối cùng cả bốn người nhìn nhau, quyết định không vào.

"Lập tức vào đây!" Mặt Nhan Sắc Sắc tối sầm, giọng cũng lạnh vài phần, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Bốn kẻ kia rón rén tiến vào, bốn đôi ánh mắt như một, đều nhìn đi nơi khác hoặc nhắm tịt.

"Tôi nói. Các người." Nhan Sắc Sắc tức giận.

"Chúng nó tài cái gì cũng không thấy!"

"Đúng đúng, cái gì cũng chưa thấy!"

"Toàn bộ mờ to mắt ra, Vương gia của các người bị thương, tôi giúp xử lý miệng vết thương." Nhan Sắc Sắc bị tức đến cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Vẫn là không tin ta

Nghe Vương gia bị thương, Phong, Trần, Mạc, Ảnh mới phản ứng, ban đầu chuyện Sở Dạ bị thương là họ giấu diếm, thậm chí Sở Dạ còn hạ chỉ dặn không được tiết lộ cho Nhan Sắc Sắc, trái lệnh lập tức hành quyết, hết thấy chỉ vì không muốn Nhan Sắc Sắc lo lắng.

Xem ra Nhan Sắc Sắc đã biết, nước mắtбет trên tóc mai còn chưa kịp khô, nhìn vết máu trên mặt đất, chỉ biết lần này Vương gia bị thương nghiêm trọng, nhưng này, Trần quỳ trên mặt đất, "Mong Vương phi giấu diếm chuyện này."

Không chỉ vì sợ Nhan Sắc Sắc lo lắng, còn sợ những người khác lợi dụng sơ hở thừa dịp Vương gia bị thương đoạt mạng, như vậy đối với những người bên cạnh Vương gia đều bất lợi.

Nhan Sắc Sắc cũng biết chuyện này quan trọng, tuy rằng nàng không biết nhiều nhưng cũng hiểu chuyện tranh đoạt vương vị đáng sợ thế nào, chỉ nhìn thương tích trên người Sở Dạ có thể đoán ra ngay.

"Tôi sẽ giữ bí mật, nhưng anh nói cho tôi, vết thương trên người Vương gia vì sao mà có?" Nhan Sắc Sắc nghiêm túc hỏi, nàng luôn hoạt bát, nhưng vào chuyện bỗng trở nên nghiêm trang, lại mang một chút đáng vẻ không giận mà uy như Sở Dạ.

"Dạ." Chuyện này khó mà nói cho Vương phi.

"Chuyện này như sau!" Ảnh nói tiếp, "Ngày đó Hoàng Thượng lệnh cho Vương gia vào cung cùng đi săn, trên đường có kẻ ám sát, Vương gia vì bảo vệ Hoàng Thượng, vì thế đã bị đâm bị thương, sau Vương gia sợ Vương phi lo lắng cho nên."

Ảnh nói lưu loát, nhìn qua thật thiên y vô phùng[50] khiến Nhan Sắc Sắc hơi hoài nghi.

"Nếu anh ở đó, anh có bị thương không?" Nhan Sắc Sắc nhìn vào mắt Trần.

"Không, Trần là sát thủ!" Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, con ngươi trong suốt nhìn Nhan Sắc Sắc.

Nhan Sắc Sắc cười, nụ cười pha bất đắc dĩ, bọn họ vẫn không tin nàg! Ngày Nhan Sắc Sắc bị Ảnh và Trần bắt cóc đến Xuân Vịnh lâu, trong lúc vô tình nghe được Ảnh nói võ công Trần là Vương gia tự mình dạy cho, sao sư phụ có thể không bằng đồ đệ?

"Tôi hiểu rồi, vậy là Vương gia trong lúc vô ý bị thương!" Nhan Sắc Sắc cười khổ, "Đã như vậy, chúng ta đưa anh ấy về trị thương đi, máu không ngừng rỉ ra, miệng vết thương hành sốt, trì hoãn lâu e là càng nặng!"

Nhan Sắc Sắc nhìn thoáng Sở Dạ nằm bất động trên giường, trong lòng âm thầm cảm thán: "Sở Dạ ơi Sở Dạ, anh rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trúng độc

Trở lại Vương phủ đã là giữa trưa, trên đường đi bởi vì đông người đánh phải thuê xe ngựa đặt Sở Dạ và Nhan Sắc Sắc lên kéo vào phủ, Thành Nhân sau khi biết Nhan Sắc Sắc trở về lập tức chạy đi tìm, Trần phụ trách xử lý miệng vết thương cho Vương gia. Bởi vì y thuật của y rất cao, tự nhiên là hoàn toàn biết Sở Dạ chảy nhiều máu nên mới dẫn tới hôn mê.

"Vẫn còn sốt!"

"Vâng, như Vương phi nói, Vương gia là bởi vì miệng vết thương hành mới dẫn đến sốt cao, hiện giờ vẫn chưa hạ sốt thì không ổn lắm, mặt khác Vương gia lúc lạnh lúc nóng, có lẽ đã trúng kịch độc, còn về độc gì, nô tài sẽ điều tra rõ rồi cho Vương phi hay!" Trần nhìn thoáng Nhan Sắc Sắc, trong mắt vẫn hơi nghi hoặc.

Nhan Sắc Sắc tự nhiên biết hấn nghi hoặc cái gì, cười nói: "Tôi là một thiên kim Đại tiểu thư, thế nào lại biết Vương gia là bởi vì miệng vết thương hành mới phát sốt, phải không?" Nhìn Trần không nói lời nào, Nhan Sắc Sắc nói thêm: "Có điều tôi là Nhan Sắc Sắc thật sự, không tin anh có thể đi tìm cha tôi hỏi cho rõ, chuyện vết thương hành sốt, tôi chỉ đoán mà thôi."

Không ăn thịt heo cũng từng nghe nói đến heo? Trời à, nàg xem nhiều tiểu thuyết võ hiệp, tiểu thuyết ngôn tình như vậy để làm gì?

Trần vẫn không nói gì.

Phong hơi hành lễ, "Vương phi, bọn nô tài không hề nghi ngờ người, nhưng là. Tình huống trước mắt, không thể không đề cao cảnh giác, phòng chuyện chưa xảy ra!"

"Tôi hiểu, nhưng chuyện trước mắt hấn là nên tìm cách chữa cho Vương gia chứ không phải nhắm vào tôi!"

Ảnh liếc nhìn Trần, nói với 3 người còn lại: "Ta có thể cam đoan Vương phi tuyệt đối không có ý hại Vương gia."

Trần nhú mày, tiếp tục im lặng chữa thương, "Ta phải thoát y phục Vương gia trị thương, không có việc gì hy vọng đừng làm phiền."

Nhan Sắc Sắc cắn môi, nhìn sắc mặt trắng bệch của Sở Dạ, thấp giọng: "Làm phiền anh." Sau đó không quay đầu lại, rời đi.

Những người khác cũng nổi gót, chỉ còn lại Trần và Sở Dạ.

"Vương gia. Người không thể có ý nghĩ tư tình nhi nữ."

"Ừ."

Trần cũng không nói nữa, bắt đầu vận công giúp Sở Dạ bức độc ra.

"Tiểu thư. Tiểu thư, người đã trở lại?"

Nhan Sắc Sắc nhìn thấy Thành Nhân, trên mặt mới nở nụ cười tự thâm tâm, ít nhất sẽ có một người không bao giờ nghi ngờ nàg!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Việc này không giải quyết được gì

"Đã trở lại rồi!" Tiếp theo như rồng mây, nhẹ giọng trách cứ, "Ngốc ạ, tiểu thư nhà cô còn sống tốt đây, không được khóc!" Biết là Thành Nhân lo lắng cho mình, nhưng nhìn cô khóc quá thật trong lòng nàng bỗng dấy lên cảm giác có lỗi.

"Tiểu thư, người làm sao mà có vẻ chật vật như vậy?" Thành Nhân nhìn quần áo Nhan Sắc Sắc rách nát, mắt ửng đỏ, biết tiểu thư nhất định là chịu không ít khổ, đun nước ấm cho nàng tắm rửa.

Thủy Bích đi hầu hạ Sở Dạ, đưa nước sắc thuốc, Thành Nhân cùng Nhan Sắc Sắc trốn trong phòng không bước ra ngoài, tán gẫu việc nhà.

"Tiểu thư, Nhị phu nhân đã hạ táng, lão gia cũng đã biết phu nhân là bị người ta giết, nhưng người không chút phản ứng, cũng không muốn báo thù, nói là chỉ muốn ở một mình vui rồi bước theo Nhị phu nhân, những chuyện khác người không muốn truy cứu." Thành Nhân chà lưng cho Nhan Sắc Sắc.

Không muốn truy cứu? Dựa vào tính cách Nhan lão gia, sao có thể dễ yên? Chắc chắn sát thủ kia tuyệt đối không dễ chọc vào, nếu không Nhan lão gia đã sớm tức chết. Không giết kẻ kia thật sự là khó giải mối hận!

"Vậy Nhị tiểu thư có phản ứng gì không?" Nhan Sắc Sắc nghĩ Nhan Ngọc nhất định sẽ không từ bỏ, đó là mẫu thân cô ta, dù thế nào cũng phải để bà đi an tâm.

"Nhị tiểu thư không cam lòng, nhưng Tứ Vương gia Sở Dương không đánh lòng Nhị tiểu thư quá mức bi thương nên đã khuyên bảo, Nhị tiểu thư đã bình tâm hơn."

Đúng vậy, người giết Nhị phu nhân chính là Li vương đương triều, trưởng tử của hoàng đế, có thể là hoàng đế tương lai, Nhan lão gia muốn quản cũng quản không được! Mà Li vương là đại ca Sở Dương, dù không phải cùng mẹ nhưng cùng cha, tự nhiên sẽ nói chuyện với đại ca y.

"Một khi đã như vậy, chuyện lớn cũng biến thành chuyện nhỏ, cũng tốt." Nhan Sắc Sắc tặng cô một nụ cười mỉm khi mặc quần áo.

Bên kia, bệnh tình Sở Dạ có lẽ cũng không có dấu hiệu tốt hơn, thời điểm ăn cơm cũng cần có người giúp, Nhan Sắc Sắc muốn vào phòng nhưng bị ngăn lại, nói Vương gia có bệnh, không thể gặp người.

Nhan Sắc Sắc đành phải thôi.

Đảo mắt đã ba ngày, Sở Dạ vẫn ở phòng trong. Ảnh, Phong, Mạc cũng không nói gì, chỉ nhìn Nhan Sắc Sắc yên tâm, Vương gia không có gì trở ngại, Nhan Sắc Sắc thấy rõ chỉ nói cho có lệ, nàng biết, mọi chuyện không tốt như nàng tưởng.

"Độc mà Vương gia trúng chính là Thất độc thất diệt thảo"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thất độc thất diệt thảo

Loại độc này là chỉ âm chi độc, dùng bảy thứ trùng độc bảy thứ cỏ độc trộn lẫn nghiên cứu chế tạo mà thành, bí phương đã sớm thất truyền, sao có thể lại xuất hiện? Cả bốn người nhìn Lục Vương gia, không thể nói gì, theo truyền thuyết, người trúng loại độc này chỉ sống đúng 7 tuần - 49 ngày thì độc phát vong mạng.

"Lão tử biết kẻ nào hạ độc Vương gia, nhất định phải lột da hắn, dù thế cũng khó giải mối hận trong lòng lão tử!" Phong nện một quyền lên vách tường, thổ hồng hồng, mặt tức giận tới tím tái.

"Trần, huynh chắc chắn có biện pháp đúng không?" Ảnh nắm tay Trần, hỏi.

"Ta cũng không có cách, loại độc này ta từng nghe sư phụ nói qua, ta sẽ dùng tuyệt liên[51] ngàn năm ở Kỳ Liên sơn chế thành thuốc cho Vương gia uống, nhưng chỉ có thể giảm bớt nhất thời, hơn nữa tuyệt liên này cực kỳ trân quý, e rằng không có nhiều!"

Trần cũng không có cách, lúc trước sư phụ y từng nhắc tới loại độc này nhưng không nói cách giải, có lẽ vì sợ loại thuốc này sẽ gây hại cho người!

"Vậy bây giờ nên làm gì?" Mạc cau mày.

"Cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước." Trần trầm mặc trong chốc lát rồi chậm rãi nói.

Thất độc thất diệt thảo.

Nhan Sắc Sắc trong lúc vô ý đứng ở cửa đã nghe hết đoạn đối thoại, ánh mắt cũng trở nên ngày càng thâm thúy.

Gió lạnh buổi sớm thổi bay một lớp rèm, trên đầu ngọn cây, mấy con chim nhỏ lú rú không ngừng, Nhan Sắc Sắc ngồi ở nhà nghỉ mát, chăm chú nhìn từng con cá hân hoan lộn qua đảo lại, vẻ mặt vô cảm.

"Sắc Sắc."

Nhan Sắc Sắc ngẩng đầu, đối diện một đôi mắt sâu thẳm trong suốt, mỉm cười, nụ cười vương chút chua xót, "Sao lại ra đây? Không phải ở trong phòng an tâm dưỡng bệnh sao?" Nói xong, ném cần câu xuống.

"Nàng muốn hù cá chạy hết sao?" Sở Dạ nhìn đàn cá trong hồ, ngồi xuống cạnh nàng, "Làm việc không nên nóng vội, cố học cách chín chắn, nóng vội quá đôi khi kết quả lại hoàn toàn ngược với mong muốn."

Nhan Sắc Sắc không nói, trong mắt lấp lánh lệ quang.

"Ta không sao, đại phu nói bệnh của ta đã giảm, có điều, sắp tới có thể ta phải đi đến một nơi rất xa. . . ."

Sợ là phải đi đến thế giới bên kia đi? Nhan Sắc Sắc tự nhủ, đau lòng.

"Vì sao không thể mang tôi đi?" Nhan Sắc Sắc hỏi lại.

"Chỗ ấy quá xa, không giống ở đây nhân nhả tự tại, hơn nữa, nàng không thể chăm sóc bản thân, việc gì cũng cần đến ta hỗ trợ, nàng đi không phải khiến ta thêm bận rộn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hết thủy chẳng qua là một ván cờ

Nhan Sắc Sắc hiểu hẳn nói có thể phải đi đâu, cả đời cũng không về. Nhưng... Sở Dạ, chẳng lẽ anh không biết lúc này anh rất giả dối hay không? Vì sao không nói cho tôi biết sự thật? Chẳng lẽ nói ra, chúng ta không thể ở bên nhau nữa?

"Khi nào thì trở về?" Nhan Sắc Sắc cầm tay hắn, ánh mắt tràn ngập sự nghiêm túc.

Sở Dạ hé miệng nhíu mày, "Có lẽ mấy tháng, có lẽ vài năm, có lẽ. Cả đời."

"Cho nên Vương gia lần này tới... để làm gì?" Nhan Sắc Sắc nhìn cá trong ao, cố gắng nuốt nước mắt. Tại sao có thể như vậy? Nàng cứ nhiên khóc, vì có gì nàng phải khổ sở như vậy?

"Lần này tôi là muốn nói với nàng: Nếu chờ ở đây cả đời, không bằng rời khỏi phủ đi, nếu tìm được một người yêu thương nàng, ta sẽ đưa hưu thư để nàng tự do." Sở Dạ vẫn cười dịu dàng như trước. Ánh mặt trời hạ xuống chiếu vào hắn, chói mắt nhưng rất xa xôi.

Nhan Sắc Sắc nhướng mày, đứng dậy, muốn nói: Chuyện tới nước này anh còn gạt tôi? Nhưng rồi nghĩ lại nàng im lặng, nếu làm rõ, sợ là càng khó ở bên cạnh hắn.

"Hôm nay tôi thấy không khỏe, đi trước." Nói xong, vội vàng rời đi.

Xa xa, Phong cảm thấy quái dị. Vương gia có lối suy nghĩ thế nào mà làm người khác không thể hiểu nổi? Ban đầu bắt Trần giả thuyết người bệnh nặng, sau đó là trúng độc, bây giờ lại nói có bệnh không thể trị khỏi. Thế này là vì sao?

"Vương gia bảo chúng ta diễn kịch trúng độc là vì muốn Vương phi đi?" Phong dường như bất khả tư nghị[52] nhìn theo bóng Sở Dạ.

Trần nghĩ thầm, xong rồi, đắc tội với Vương phi, nhưng là mệnh lệnh của Vương gia, không thể không theo, bây giờ Vương gia lại bảo Vương phi đi, làm sao bây giờ?

"Tâm tư của Vương gia người đừng đoán, đoán tới đoán lui cũng bằng không!" Mạc thờ dài.

"Tốt lắm tốt lắm, chúng ta đi thôi, để Vương gia yên tĩnh trong chốc lát."

Sở Dạ nhìn thấy yên lặng, chỉ có thể thâm nhủ trong lòng hai tiếng: Xin lỗi, Nhan Sắc Sắc. Nếu nàng không đi, Hoàng Thượng sẽ tìm cách giết nàng, thả rằng ta để nàng đi, xin lỗi nàng!

"Thành Nhân, nếu có người bằng mọi cách muốn cô rời khỏi tôi, cô sẽ thế nào?"

Thành Nhân sững sốt, tiểu thư nói lời này là ý gì? "Đương nhiên không được, càng bảo nô tài đi nô tài càng phải ở lại, nô tài không tin ai dám làm vậy, hơn nữa tiểu thư thương nô tài như vậy, nô tài còn sợ cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tình huống

"Súc sinh, Hà gia chúng ta nhiều đời trung thần, sao lại có nghịch tử như ngươi? Ngươi. Ngươi quỳ xuống cho ta!" Hà phu nhân nện mạnh gậy chống trên mặt đất, tức giận túm Hà Kì đưa y đến từ đường, trước mặt tổ tiên thừa nhận sai lầm.

"Tổ mẫu, Vương gia không phải con đâm bị thương, võ công Dự vương cao cường, con làm sao có thể là đối thủ của ngươi! Rõ ràng. Rõ ràng là ngươi cố ý để con đâm trúng, mà còn ngờ con." Hà Kì cúi đầu.

"Ngươi. Ngươi, nghịch tử dám nói láo, ta đánh chết ngươi!" Hà thái quân là phu nhân của tam triều nguyên lão, phu quân đã qua đời, được phong làm nhất phẩm phu nhân, hiện giờ bà vẫn không ngừng khuyên dạy con cháu trở thành trung lương, theo tổ phụ tận trung với triều đình.

Đánh Hà Kì, tìm người tổ mẫu cũng đau.

"Tổ mẫu muốn đánh cứ đánh, Kì nhi nhận sai, được không? !" Hà Kì quỳ trên mặt đất, nhìn bài vị tổ tông trước mặt, khóc ròng lau nước mắt. Âm thầm cảm thán, chức vụ ngự tiền thị vệ của hoàng đế quả thật bất kham, một bên là Hoàng Thượng, một bên là con của Hoàng Thượng, có thể là đề vương trong tương lai, cha con tranh chấp lại còn lỗi người ngoài vào, thật sự là oan uổng!

"Ngươi nghe đây, Hà gia nhiều đời trung lương, đầu tiên là thái tổ phụ của ngươi, cùng Thái tổ hoàng đế chinh chiến mới có được giang sơn, sau tổ phụ ngươi phụ tá tiên hoàng kế vị cũng lập không ít công trạng, cuối cùng chết trận sa trường, hiện giờ phụ thân ngươi hết phận tấn trung[53], còn ngươi... Cừu nhiên đâm bị thương Dự vương, người mà bách tính yêu quý đến nỗi trọng thương! Ngươi. Ngươi quỳ xuống!" Càng nói càng giận, thực hận không thể từ bỏ luôn đứa cháu này.

"Nếu Dự vương không sao, chuyện này ta không truy cứu nữa, nếu Dự vương có gì không hay xảy ra, ngươi chờ chôn chung với ngươi!" Nói xong Hà phu nhân oà khóc, đây là mạch hương khói duy nhất của Hà gia, vậy mà tại phạm vào tội trọng như thế!

"Tổ mẫu, trên kiểm Kì nhi không có độc, Vương gia cũng không hề gì, nhưng không biết vì sao lại trúng độc, hơn nữa lúc ấy là Hoàng Thượng bảo con đâm Vương gia, một bên là Hoàng Thượng, một bên là Vương gia, nếu không nghe Hoàng Thượng lại là kháng chỉ. Con đành phải." Hà Kì nói lại tình cảnh, hy vọng bà y tin tưởng, không trách mắng y nữa.

"Ngươi cho ta thật sự đã già rồi? Thế gian nào có phụ thân muốn giết con mình? Hơn nữa Hoàng Thượng là người hiểu Dự vương rõ nhất, ngươi định gạt lão bà này sao?" Hà phu nhân dẫn cây trượng xuống đất cực mạnh, tỏ vẻ phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Anh là tất cả của em

"Tổ mẫu, lúc ấy Hoàng Thượng yêu cầu Dự vương cưới biểu muội của Dự vương, Trác Quân quận chúa, Vương gia không đồng ý, nói là đã có thê tử ở nhà, hơn nữa cả đời chỉ thấy một thê. Hoàng Thượng mắng người bất hiếu, nói: Trong hoàng thất, không thể có tư tình nhi nữ, đừng nói gì đến con lấy một người, điều con nói quả thực vớ vẩn. Từ nay về sau, không chỉ có chính phi, phải nạp sùng phi và vô số cơ thiếp, Nhan Sắc Sắc có tư sắc gì để con thích? Hoàng Thượng nói như vậy." Hà Kì kể lại.

"Vương gia nói thế nào?"

"Vương gia nổi giận, hành lễ, bình thân nói: Con đã lập lời thề, cả đời này, nếu lấy ai sẽ vĩnh viễn yêu người đó, cả đời không phụ, nếu phụ hoàng cố ý như thế, con cũng không còn cách nào khác, nếu người muốn nhìn biểu muội cả ngày roi lệ thì cứ theo ý người, con cũng không có cách nào khác!"

"Sau đó thì sao?" Hà phu nhân nhướn mày.

"Sau đó, Hoàng Thượng nói: Nếu không cưới Trác Quân, trăm cũng chỉ đành giết Nhan Sắc Sắc. Vương gia biến sắc, quỳ sụp xuống van cầu Hoàng Thượng: Nếu muốn giết Nhan Sắc Sắc, hãy giết con trước. Vậy là Hoàng Thượng ra lệnh cho con đâm Vương gia." Nói xong, cúi đầu.

Hà phu nhân thở dài, "Khó thấy được người như Vương gia, trọng tình trọng nghĩa, chí tiết, chẳng lẽ. Vương gia cố ý." Nói đến đây, mắt bà tròn trũng.

"Tổ mẫu. Tổ mẫu? Sao lại là Vương gia cố ý?" Hà Kỳ hỏi.

". A? Không có gì. Không có gì."

Hốt hoảng, miệng không biết nói gì nữa, sau đó ly khai. Còn một mình Hà Kỳ quỳ gối trước mặt tổ tông, thầm mắng Sở Dạ ngoan độc. Bất ý chịu tiếng xấu thay cho người khác.

"Sở Dạ, tôi đến để nói với anh, tôi không đi, vô luận anh đến đâu, đời này kiếp này anh đều là người của Nhan Sắc Sắc tôi, tôi phải nhìn thấy anh, buộc anh lại một chỗ!" Nhan Sắc Sắc không thêm đề ý những người ngăn cản, chạy đến trước mặt Sở Dạ, 'khóc lóc om sòm'.

Bộ dáng thật đáng kiêu một người đàn bà chanh chua, hai tay chống nạnh, nổi giận đùng đùng, như đang tuyên bố Sở Dạ là đồ vật của nàng.

Sở Dạ đang uống thuốc, nghe Nhan Sắc Sắc nói những lời này, thiếu chút nữa bị sặc, sao lại có cảm giác hân là một thứ đồ gì đó? Nhìn thấy nét mặt nghiêm túc của nàng, lại vương nét ngượng ngùng, cười về xấu hổ, tay bỗng run lên, đánh rơi chén thuốc xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quận chúa Trác Quân

"Đề bản quận chúa đi vào, người cắt đi, đừng bắt bản quận chúa động thủ!" Bên ngoài vang lên tiếng nói ồn ào, Sở Dạ chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy giọng một cô gái vang lên đầy vẻ giận dữ, Nhan Sắc Sắc quay đầu nhìn Sở Dạ, mỉm cười, "Tiểu tam đã đánh tới cửa, tôi cảm thấy người làm vợ như tôi cũng nên đi nhìn một chút."

Sở Dạ cũng cười với nàng, như hoa nở mùa xuân, đầy mắt mang theo thâm tình nồng đậm, "Nàng ghen rồi."

Ghen? Quốc gia nào quy định Nhan Sắc Sắc nàng không thể ăn dấm chua?

"Quận chúa, người thật sự không thể vào, Vương gia đã dặn."

Trác Quân quận chúa vừa nghe lại càng không đồng ý, "Ta chính là Vương phi tương lai của huynh ấy, dựa vào đâu ta không được vào? Khi ta làm nữ chủ tử nơi này, lúc đó việc đầu tiên ta làm là giết người."

"Quận chúa tha mạng, quận chúa tha mạng."

Nhan Sắc Sắc trong phòng nghe nhất thanh nhị sở[54], Vương phi tương lai? Ha ha, tiểu nha đầu tâm tư đơn thuần, nói năng lỗ mãng, sợ là Sở Dạ cũng không thích, không đủ tạo thành mối họa.

"Quận chúa? Tướng công à, muội muội chàng đến đây, bảo nàng vào thăm chàng đi!" Nhan Sắc Sắc cúi người, nháy mắt với Sở Dạ, trong mắt che giấu vài tia nghịch ngợm, hoàn toàn không có vẻ khấn trương, sợ hãi, hay tức giận.

Gương mặt tái nhợt của Sở Dạ cũng hồng lên, khoảng cách giữa Nhan Sắc Sắc và hân thật sự là rất gần, hô hấp giao quyện vào nhau, nhẹ nhàng nhiều động bên tai, thân thể hân mang theo hương hoa nhẹ nhẹ, thấm tận ruột gan. Nhan Sắc Sắc đứng lên mặt, nói vọng ra: "Vương gia có lệnh, mời quận chúa vào."

Nghe xong lời này, thị vệ bên ngoài đều nhẹ nhàng thở ra, không ngăn Trác Quân lại nữa, trên mặt Sở Dạ chỉ còn vẻ sùng nịnh, mỉm cười.

"Dạ ca ca."

Nhan Sắc Sắc đứng bên kia Sở Dạ, cẩn thận đánh giá nữ tử che mặt, ước chừng mười bốn tuổi, không giống Sở Dạ lấm lét xéch, mi khóe, giữa hai hàng lông mày là một dấu chu sa màu đỏ, càng tăng thêm vẻ quyến rũ, y phục màu đỏ, quần lụa mỏng làm nổi bật dáng người.

"Quân «nhân huynh» sao lại đến đây. Khụ khụ khụ." Sở Dạ ho khan vài tiếng.

"Dạ ca ca, huynh đừng ngồi đây, thân thể trọng yếu, ôi, sao huynh lại để mình bị thương? Có đau không?" Vừa định tiến lên nhìn thương thế, Sở Dạ đã khép áo, ngoài mặt vẫn là vẻ vân đạm phong khinh, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhẹ nhàng cười, "Không làm phiền quận chúa..."

Chỉ lo lắng nhưng nháy mắt đã kéo léo tạo khoảng cách. Rất uyển chuyển, nhưng bất cứ người nào có mặt cũng biết Sở Dạ vì sao lại làm vậy.

Chương 44: Tiểu tam trong tình thế bất buộc

Một bên là chính thê, một bên là thê tử tương lai, đúng là khiến hao tổn tâm trí, Nhan Sắc Sắc dường như không hề nhìn đến Trác Quân, im lặng, đứng một bên lơ đãng quan sát, không phiền không giận, nàng muốn nhìn xem Sở Dạ « thu xếp » cho muội muội hán thế nào.

"Dạ ca ca." Mắt to vô tội lóe lệ quang, khiến người phải sinh lòng yêu thương. Đừng nói là đàn ông, ngay cả Nhan Sắc Sắc là nữ cũng có chút rung động, môi động đập, nhưng một câu cũng không nói.

"Trác Quân, muội còn nhỏ." Sở Dạ vừa muốn nói tiếp đã bị Trác Quân cướp lời, "Muội không nhỏ, muội đã tới tuổi phải gả đi rồi, vì sao trong mắt huynh, lúc nào muội cũng còn nhỏ?" Mặt Trác Quân bi thương, cười khổ nói tiếp: "Lần này huynh cự hôn làm mất muội mất hết, bây giờ ngay cả chút tôn nghiêm cũng không cho muội phải không?"

Nhan Sắc Sắc nhìn, âm thầm nhũ mảy, thật ra cô ta cũng là một cô gái đáng thương, tuy có thân thể cao quý nhưng không có được người mình yêu, không cần biết xuất phát từ đâu, cũng thật bi ai.

Sở Dạ không nói gì, lặng lẽ ngồi.

"Nhan cô nương, ta có chút chuyện muốn nói với tỷ, có thể chứ?" Trác Quân quay đầu, hỏi Nhan Sắc Sắc.

Nhan Sắc Sắc sững sốt, mỉm cười, đi theo cô ta.

Trong nhà nghỉ mát, chung quanh có cây tươi tốt, cảnh vật trang nhã, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn.

"Ban đầu, Hoàng Thượng hạ chỉ cho ta ba ngày sau gả vào vương phủ trở thành Vương phi, nhưng Dạ ca ca dù bị kiếm đâm cũng không nguyện ý cưới ta, ha ha, nghe xong tỷ có cảm thấy ta đáng buồn không?" Mặt Trác Quân nhìn xa xa, u buồn - mang theo một ít bi thương. Đây không phải là cảm xúc mà lứa tuổi như cô ta nên có, Nhan Sắc Sắc nhìn thấy, trong lòng căng thẳng.

"Nhưng tỷ cũng đừng đắc ý." Trác Quân quay sang, đột nhiên cười, nụ cười mang theo một tia tự giễu, "Ta không phải một kẻ dễ buông tay, hạnh phúc là phải dám theo đuổi mới có thể có. Ngày mai ta sẽ vào vương phủ ở, một ngày nào đó, người ở vị trí Vương phi nhất định là ta!"

Nói xong, quay đầu bước đi, Nhan Sắc Sắc ngây người, rốt cuộc là tình huống gì đây, cô ta nói vào ở là vào ở ngay?

oOo

"Vương gia là không buông tay rời khỏi Nhan Sắc Sắc được sao?"

Sở Dạ cười, "Còn không đến lượt người nghỉ ngơi bốn vương."

"Ban đầu kế hoạch chậm lại vài ngày, mặt khác người mắc bệnh nhẹ trong người cố tình để người khác biết, Vương gia thật sự là khổ sở vì dụng tâm!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 45: Bất quá là một hồi diễn nhảm chán

"Vương gia, thuộc hạ biết thuộc hạ phạm thượng, cho dù Vương gia giết thuộc hạ, thuộc hạ cũng không nhiều lời, nhưng để thành đại sự người phải buông bỏ hết thù tư tình nhi nữ. Vương phi rất tốt, nữ tử như thế chỉ có thể là hòn đá kê chân để chúng ta thành công, không thể vụn tình lên người nàng." Cảm giác Vương gia không vui, không sợ là giả, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể khuyên Vương gia nhanh chóng quyết định.

"Chuyện. Giữ nguyên kế hoạch tiến hành."

Người nọ gật đầu thật mạnh, biến mất khỏi tầm mắt Sở Dạ.

Nhan Sắc Sắc bước chậm trên đường mòn sâu thẳm, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lòng phiền muộn. Nàng thật sự muốn biết cuối cùng chuyện gì đang xảy ra, thương thế trên người Sở Dạ vì sao mà có? Bệnh Sở Dạ cuối cùng thật sự không thể trị khỏi? Vì sao biết rõ Sở Dạ không còn

sống được bao lâu, Trác Quân quận chúa vẫn sống chết muốn gả cho hân? Dần dần, còi bỏ từng vấn đề vẫn tốt hơn so với cứ để chúng xếp lên nhau như một mạng lưới vô hình, cuối cùng ai mới có thể còi bỏ?

Đột nhiên cảm thấy trên đầu như bị cái gì che khuất, ngay cả thân mình cũng ám áp, ngẩng đầu nhìn thấy một chiếc ô che, xoay người – một người đàn ông đang mỉm cười - Sở Dạ.

"Đi với ta một chút, được không?"

Nhan Sắc Sắc không hé răng, se sẽ theo hân đi, xem như cam chịu.

"Chắc nàng đang nghi hoặc, vết thương của ta từ đâu mà có? Ha ha, thật ra, ngày đó Hoàng Thượng gọi ta vào cung để bàn chuyện hỏi cưới Trác Quân, bởi vì ta do dự, Hoàng Thượng tức giận ra lệnh cho thị vệ đâm ta một kiếm, dù sao người cũng là Hoàng Thượng, là phụ thân ta, ta dù trăm vạn lần cũng không thể ra tay. Bởi vì ta bị thương, việc cưới hỏi cũng tạm thời dừng lại." Sở Dạ đi về phía trước, về mặt đậm bạc.

"Bởi ta biết nàng không thể chấp nhận nữ nhân khác cùng nàng chung chồng, cho nên."

"Cho nên diễn một hồi kịch, để tôi buông tha chàng, đồng thời cũng buông tha chính mình?" Nhan Sắc Sắc nói. Trong mắt đã có rướm lệ lại cổ nhin xuống, cười sáng lạn.

Mưa móc dính làn váy, càng làm tâm thêm yếu ớt.

"Lúc ấy ta nghĩ như vậy, nếu nàng có thể hạnh phúc, đối với nàng cũng không phải không tốt. Nhưng là mỗi khi nghĩ đến chuyện nàng sẽ gả cho ai khác, ta lại cảm thấy hốt hoảng, chậm chạp không chịu quyết định, ha ha, có lẽ nàng cảm thấy ta rất dối trá, nếu không thương nàng sao lại trêu chọc nàng? Chính là ý trời, ta làm sao có năng lực cải biến?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Vào ở Dự vương phủ

Mưa không ngừng, Nhan Sắc Sắc dừng bước, Sở Dạ cũng đứng lại, hai người nhìn nhau, trong ánh mắt có một thứ nhu tình không nói nên lời, Nhan Sắc Sắc thầm nói: Dạ, nếu không thích vì sao còn trêu chọc tôi? Thật sự là ý trời sao? Nếu là hữu duyên nhưng vô phận, vậy đoạn tình này xem như cái gì? Nói như vậy, chàng cũng là vì khó xử sao?

Nhan Sắc Sắc không nói, thờ dài, nhấc làn váy bị mưa ướt đi tiếp, Sở Dạ cũng đuổi theo, hai người sóng vai đi mà không nói gì nữa, so với hôm qua, lúc này có thể nói là đã tâm bình khí hòa thông dong cùng một chỗ - cũng coi như là một thứ hạnh phúc, còn Nhan Sắc Sắc, nàng chỉ nghĩ – nếu cứ thế này cũng không xem như đang xa xỉ?

Nhan Sắc Sắc là cô gái đến từ thế kỷ 21, thời đại mà luật pháp chỉ thừa nhận chế độ một vợ một chồng, nàng cũng vậy, không thể chấp nhận sống chung chồng.

oOo

"Phụ thân, hôm nay con vào ở Dự vương phủ, người chờ xem, một ngày nào đó, người cùng Dạ ca ca sóng vai đi sẽ không phải là Nhan Sắc Sắc mà là con! Con và Dạ ca ca có thể nói là thanh mai trúc mã, nhưng con không hiểu Dạ ca ca vì sao lại cưới Nhan Sắc Sắc? Ngày đó huynh ấy cười với con, đánh đàn với con, đùa giỡn khiến con vui vẻ, bây giờ —— người cảm thấy con gái có nên buông tay không?" Trác Quân quý gồi trước mặt cha, hành lý đã đặt bên người.

"Quân nhi, ngày đó trong yến tiệc ở Nhan phủ, cha đã gặp Nhan Sắc Sắc, nàng quả thật không có cá tính như con, dung mạo không bằng con, võ công sợ là cũng kém con, chỉ tiếc... con thua nàng là thua cơ trí. Trong tình cảm con cũng thua, nàng là kẻ cảm được thì cũng buông được - dám yêu dám hận, còn con... Thôi thôi, Chỉ là oan nghiệt!" Cung Thân Vương lắc đầu, lại thờ dài.

Cung Vương phi nhìn con gái quý trên mặt đất, đồng dạng nói: "Con gái, tình yêu là phải theo đuổi mới có thể có, mẫu thân tin tưởng con gái ta là ưu tú nhất, con có gia thế vĩ đại, dung mạo xinh đẹp, cùng với võ công của con, nhất định con phải có hạnh phúc, nếu có gì khó khăn cứ nói với mẫu thân, mẫu thân nhất định giúp con."

"Mẫu thân ——"

Trác Quân nhào vào lòng Cung Vương phi, ngọt ngào gọi, như một tiểu cô nương vô cùng mê luyến sự ôm ấp của mẹ, có điều, hôm nay tiểu cô nương cuối cùng cũng đã lớn để tìm một cái ôm chỉ thuộc về cô, dù cái ôm đó không phải của cô, nhưng là cô vẫn cố sức giành lấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Ngăn trở

Trác Quân từ nhỏ lớn lên trong vòng tay của cha mẹ, chưa bao giờ qua đêm trong phủ khác, bay giờ từ biệt cha mẹ vào ở Dự vương phủ, tuy với điều này Hoàng Thượng chưa có chỉ, nhưng cô thật sự rất muốn sống cùng Dự vương, cùng thờ, ăn cùng nồi, coi như một thứ hạnh phúc, trước mặt hạnh phúc, tất cả quyền uy hay không muốn xa rời cha mẹ, toàn bộ hoá thành hư ảo.

"Điệp nhi, thu thập mọi thứ, chúng ta phải đi rồi." Nói xong dẫn theo Điệp nhi, không quay đầu lại, ngồi vào xe ngựa, Cung vương nhìn con gái đi xa, thăm thẳm dài, không biết đây là phúc hay họa, duyên phận do ý trời, hà cớ gì phải làm như vậy? Nhưng trong lòng vẫn chúc phúc cho con.

Lần này Trác Quân đến, đã nhận trước với Nhan Sắc Sắc nhưng chưa được Sở Dạ cho phép, thị vệ giữ cửa thấy người đến là quận chúa, đang chuẩn bị để cô vào, lại nhìn đến hành lý đưa kèm, chợt nhớ tới lời dặn của Vương phi: Hôm nay Vương gia không tiếp khách, bất luận kẻ nào cũng không cho vào. Một câu vô cùng đơn giản, xem tình thế này y đã hiểu ý của Vương phi, cái gì mà từ chối tiếp khách, rõ ràng hôm nay Trác Quân đến chủ đến đến tranh Vương gia với Vương phi.

"Quận chúa. Quận chúa. Người không thể vào."

Thị vệ ngăn Trác Quân lại.

"Các người thật to gan, biết rõ ta là quận chúa, cư nhiên dám ngăn cản ta, có phải chán sống hay không?" Trác Quân giận dữ.

"Quận chúa thứ tội, chúng nô tài cũng là nhận lệnh, thật sự là vạn bất đắc dĩ, Vương phủ hôm nay không tiếp khách, ngày khác mời quận chúa lại đến!" Nói đủ uyển chuyển, chính là để mặt mũi cho người, còn nói khó nghe sẽ là, người là khách nhân, không có lệnh Vương gia, còn muốn vào vương phủ?

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, thị vệ này dám xúc phạm với cô, thật là tức chết cô mà! Không hề nghĩ ngợi, một cái tát vung tới, "Hôm nay, bản quận chúa cứ đi vào thì thế nào? Trừ phi người dám đuổi bản quận chúa trở về, nếu không đừng mơ tưởng kêu bản quận chúa rời đi."

Dù đã cao tuổi nhưng vẫn bị chọc tức, người thị vệ khó khăn nói, "Quận chúa nếu cứ cố ý như thế, chúng nô tài cũng không còn cách nào khác, chỉ là chúng nô tài thực quân lộc tất yếu tông mệnh[55], chỉ cần có chúng nô tài, quận chúa đừng mong vào, trừ phi người giết chúng nô tài, nếu không đừng mơ tưởng bước vào vương phủ này một bước!"

"Người... các người..." Trác Quân tức giận đến nghẹn, không thèm nhìn mặt mũi cô, một ngày cô thành chủ nhân đám người này, nhất định phải giáo huấn đám người kia!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bế môn canh[56]

"Chỉ bằng mấy thị vệ nhỏ các người mà dám ngăn trở ta? Nói, các người cuối cùng là do ai phái tới ngăn? Người không biết ta là Vương phi tương lai của các người sao? Cãi lời là cãi thánh chỉ, là muốn mất đầu! Ta thật muốn nhìn người sau lưng các người xem có lớn hơn Hoàng Thượng không?" Trác Quân là một nữ tử thông minh, dù sao nơi này cũng không phải phủ quận chúa, sợ không ăn được trái ngọt, tốt nhất là đưa Hoàng Thượng ra để làm áp lực.

"Này ——" Có người dao động, tuy chưa nghe ai nói, nhưng lời quận chúa cũng không thể là dối trá, dù sao bản thân cũng có thể nhĩ[57] phải nuôi.

"Là tôi."

Ánh mắt mọi người tập trung vào một nữ tử áo trắng đứng cách đó không xa, thanh âm thân nhiên dịu dàng, khiến kẻ khác sinh ý yêu thương, chỉ là trong mắt mang theo sự lạnh lùng, làm người ta sợ, áo trắng tôn tóc đen, tạo thành cảm giác thoát tục xuất trần.

"Quận chúa, là tôi bảo bọn họ làm vậy, không cần phải liên lụy người vô tội làm chi!?" Nhan Sắc Sắc lại mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười thân nhiên, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt.

Trác Quân sững sờ, hoá ra là cô ta! ?

Tướng Nhan Sắc Sắc sợ cô, ngẩng đầu cao giọng nói: "Một khi đã như vậy, còn không để bản quận chúa vào."

Nhan Sắc Sắc mỉm cười đi tới, hỏi: "Cô nói cô có chỉ dụ của hoàng đế, có thể mang đến cho tôi xem không? Chớ quên, giả truyền thánh chỉ là tội tru di chín tộc, cho dù hoàng đế có tâm bao che sợ cũng không tránh khỏi lao ngục, hiện giờ tôi là chủ nhân Dự vương phủ, không thể để người đàn bà khác khác tới đây quấy rối, ngày nào trở thành Vương phi, ngày đó hãy đến trị tội bọn họ! Phiền các vị đại ca đưa quận chúa trở về, sợ một cô nương mới sáng sớm ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm."

Nhan Sắc Sắc cũng lười ở chỗ này ngu ngốc, bước đi, ban đầu chỉ dặn Thành Nhân: Sáng sớm sợ là sẽ có khách đến, người đi tiếp đón, sau thời gian uống một chén trà thì hãy mời về.

Không ngờ nha đầu Thành Nhân kia tuyệt không để mặt mũi cho người ta, lập tức dặn thị vệ không cho vào cửa, nhưng như vậy cũng tốt, đỡ phiền toái.

"Hoàng Thượng —— Hoàng Thượng cho ta khẩu dụ! Người... Người dám can ta!" Trác Quân nhìn theo bóng Nhan Sắc Sắc, cắn giận nói.

Nhan Sắc Sắc ngoái đầu nhìn lại, cười, cười đến kinh tâm động phách, sau lại gọi người, "Tùy cô nghĩ!" Sau đó mặc kệ cô ta mắng chửi cũng không quay đầu lại.

Thật sự là một cô gái khó chơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trữ phụ thương thiên bất phụ khanh[58]

Hiện giờ chuyện gì cũng đều đã nói rõ ràng, Sở Dạ không cần phải giả bệnh nữa, đến phòng Nhan Sắc Sắc gặp nàng, lúc này nàng đang xem sách, chăm chú nhìn từng chữ, ngẫu nhiên nhíu mày, ngẫu nhiên mỉm cười, trong phòng lẳng lặng chỉ có tiếng lật sách sần sật, thỉnh thoảng vang lên tiếng thở nhẹ.

Có lẽ xem một lúc thì mệt mỏi, ngẩng đầu, lúc này mới thấy Sở Dạ.

"Tới khi nào vậy?" Nhan Sắc Sắc ngây ngốc hỏi. Nhấp nháy mắt, rất đáng yêu.

Sở Dạ cười, hần đến đây lúc nào? Nói vậy có lẽ hần đã ở đứng nhìn nàng cả một canh giờ, "À, ta vừa tới." Ngồi ở bên cạnh nàng dịu dàng hỏi, "Vừa nãy ra ngoài?"

Nhan Sắc Sắc hơi kinh hãi, sáng sớm nàng đi ra ngoài, lúc đó mọi người còn ngủ say, ngay cả thị tỳ cũng chưa dậy, thế mà Sở Dạ lại biết? Chẳng lẽ lúc Trác Quân tới hần đã tỉnh? Hay thị vệ báo với hần?

"Sao anh biết?" Hơi trầm ngâm rồi nói, "Buổi sáng Trác Quân quận chúa đến đây, nàng nói phụng chỉ dụ của hoàng đế vào ở trong phủ, có điều tôi đuổi đi rồi."

Sở Dạ xoa của nàng sợi tóc, cười ha hả nói: "Buổi sáng đường ướt, vạt váy nàng có dính chút bùn, về phần Trác Quân, muội ấy cùng ta lớn lên, ta xem muội ấy như muội ruột thịt, muội ấy tính cách hoạt bát trẻ con, có điều ta không nhìn ra nàng cũng có bản chất hần thê[59], lại còn làm khó muội ấy, đuổi người ta đi, thật sự là bội phục!"

Nhan Sắc Sắc bị hần chọc cười, "Hần thê thì thế nào? Nếu chàng thích tôi có thể dùng tám kiểu lớn mời cô ấy quay lại." Lời này nói ra cộng mang theo chút oán hờn.

"Giận sao?" Sở Dạ buồn cười.

Nhan Sắc Sắc vui đầu vào ngực hần, thờ dài nói: "Trong tư tưởng của tôi, chỉ có thể chấp nhận sống chế độ « một vợ một chồng », nếu chàng thật sự muốn lấy Trác Quân, tôi sẽ không chút do dự rời khỏi chàng, thật ra tôi thật sự luyến tiếc, nhưng tôi không thể dễ dàng chấp nhận cảnh có một người phụ nữ khác chung chồng với tôi, chàng cảm thấy tôi ngang ngược không nói lý lẽ cũng tốt, cảm thấy tôi là đồ phụ[60] cũng thế, tóm lại tôi muốn một người chồng thuộc về tôi cả thân thể và trái tim, chúng ta thân nhiên, hạnh phúc sống qua ngày."

Sở Dạ ôm nàng thật chặt, "Ta, Sở Dạ, thà phụ trời không phụ thê tử. Nếu là phụ hoàng cường bách ta cưới Trác Quân, ta tình nguyện bỏ qua tất cả mang nàng rời đi."

Khi nói lời này, trong mắt Sở Dạ thoát ra một chút u buồn và âm thầm không giấu kín được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thư mời

"Con gái à, không thể trách con, muốn trách thì trách Nhan Sắc Sắc kia quá đáng, cứ nhiên không cho con vào, nhưng con có thể trèo tường hoặc đi cửa sau mà!" Cung Vương phi ôm con gái vào lòng – lúc này đang khóc như mưa, tim đau nhói, thờ dài tiếp tục nói: "Mẫu thân biết con bị ủy khuất, Nhan Sắc Sắc thật đúng là to gan, một đứa con gái Nhan phủ nhỏ nhoi mà dám kiêu ngạo, không sao, mẫu thân sẽ nghĩ biện pháp cho con."

Trác Quân quật cường lau nước mắt, cao ngạo ngẩng đầu lên, "Con đường đường là một quận chúa, sao có thể đi cửa sau hoặc trèo tường? Con phải danh chính ngôn thuận thoải mái đi vào, Nhan Sắc Sắc kia, con nhất định bắt ả rời khỏi Dạ ca ca ! Mẫu thân, người nói người có biện pháp gì?"

Cung Vương phi nói có biện pháp thì nhất định có biện pháp, thời điểm gần giờ Ngọ[61] từ Cung phủ gửi thư mời đến Dự vương phủ, nội dung là Cung thân vương mở tiệc chiêu đãi, mời chư vị hoàng thất tới tham gia, bởi vì là yến tiệc của hoàng thất, chắc chắn không thể từ chối.

"Cung thân vương là phụ thân của đệ đệ ta, cũng là hoàng thúc của ta, ông ấy rất ít khi mở tiệc mời hoàng tôn hậu duệ quý tộc đến gặp, nếu người ta thịnh tình như vậy, sợ là còn hạ mình mời Dự phủ, cứ xem như yến hội gia đình, nàng không cần lo lắng." Sở Dạ nhìn Nhan Sắc Sắc dịu dàng, trong tay nắm thiệp mời, mày lại nhíu chặt.

"Cung vương? Đệ đệ Hoàng Thượng? Ha ha, chỉ sợ là chàng muốn đề mặt mũi cũng không được." Nhan Sắc Sắc mỉm cười, "Chỉ là tôi cuối cùng cảm thấy hơi kỳ lạ, trong lòng có chút bất an."

Bất an? Vì sao lại bất an? Rõ ràng cảm thấy tim đập rất nhanh, chẳng lẽ không ngủ được? Hay vì tâm sự chất chứa quá nhiều?

"Nàng nghĩ nhiều rồi. Ta đã nói là yến hội gia đình, đến đó nàng cứ nắm tay ta không rời là được. Ta thấy nàng có vẻ mệt mỏi, hay đi ngủ một lát?"

Nhan Sắc Sắc lắc đầu, ngủ tiếp lại thành heo, có thấy ai ngủ ngày chưa?

"Coi như xong!"

Nhan Sắc Sắc thờ dài, có lẽ là nàng quá đa nghi. Cung thân vương và nàng ngày trước không oán bất kỳ gì không hận, hơn nữa cũng là hoàng thúc Sở Dạ, có lẽ không có vấn đề gì, hoàng thất họp mặt, sẽ có không ít người võ công cao cường đi theo bảo vệ.

Chỉ là Nhan Sắc Sắc xem nhẹ một vấn đề lớn nhất, đó là... Quan hệ giữa Trác Quân và Cung thân vương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mở tiệc chiêu đãi

Sở Dạ một thân màu trắng như bình thường, tao nhã ngồi cạnh Nhan Sắc Sắc, bên hân, Nhan Sắc Sắc lãnh đạm nhìn mọi người. Trong yến hội có Tứ Vương gia Sở Dương, Tứ Vương phi Nhan Ngọc, Trác Quân quận chúa, Cung thân vương cùng với Cung Vương phi, thật sự nhìn không ra đây là tụ hội hoàng gia. Chỉ có thể mời bằng ấy người trong hoàng thất Đại Viêm thôi sao? Đột nhiên Nhan Sắc Sắc có cảm giác không hay.

"Đây là Dự Vương phi? Đã nghe người ngoài khen ngợi về Dự Vương phi, hôm nay gặp mặt, quả thật là một nữ tử xinh đẹp, Dự Vương gia thật có phúc, hai người ngồi kề nhau thật đúng là trai tài gái sắc, Kim Đồng Ngọc Nữ! Thật khiến người khác hâm mộ!" Cung Vương phi cười cười, đánh giá Nhan Sắc Sắc, quay đầu nhìn Tứ Vương phi Nhan Ngọc lại nói tiếp, "Đây có phải là muội muội Dự Vương phi - Nhan Ngọc không? Quả không hổ danh đệ nhất mỹ nhân Đại Viêm, ngay cả ta nhìn cũng muốn say!"

Một câu nói vui, Nhan Ngọc cũng đã đỏ mặt, nhìn thấy Sở Dương bên cạnh không không buồn chớp mắt, trong lòng cũng lạnh đi, chậm rãi khôi phục vẻ lạnh nhạt.

Nhan Sắc Sắc cũng nhìn thấy Nhan Ngọc, Nhan Ngọc cũng chỉ có thể thoáng nhìn nàng sợ hãi, sau đó rồi thôi!

"Đa tạ Cung Vương phi khích lệ, Sắc Sắc bất quá chỉ là tiểu thư khuê các bình thường, sợ là không đủ vì đảm[62], nếu muốn nói hâm mộ sợ là Sắc Sắc lại hâm mộ Cung Vương phi, Cung thân vương cả đời chỉ sủng ái người, hai người tương cứu trong lúc hoạn nạn, ân ái cả đời càng làm kẻ khác hâm mộ học hỏi!" Nhan Sắc Sắc thông thả nói, vẻ mặt cũng thản nhiên, bởi vì lúc này nàng đã hoàn toàn tin tưởng con gái Cung thân vương chính là Trác Quân.

Cung Vương phi vừa nghe, cười cười, nụ cười hơi chua xót. Nhưng đột nhiên nghĩ đến con gái và Dự vương, lại quay nhìn Nhan Sắc Sắc – không có một câu nói, một cử chỉ dư thừa, kinh hãi. Nhan Sắc Sắc đúng là miệng mềp giao hoạt, trách không được con gái bà không đầu lại cô ta.

Nhan Ngọc cũng cười nói: "Tỷ tỷ quá khiêm nhường, trong mắt Như Ngọc, tỷ tỷ mới là người khiến kẻ khác hâm mộ." Nói xong, uống rượu không nói thêm. Sở Dạ cũng nói theo, "Cả đời này chỉ có thể yêu một người, mà lại yêu nàng mất rồi!"

Dứt lời, ánh mắt đã uơn ướt.

Nhan Sắc Sắc mỉm cười, không nhiều lời.

"Nghe nói rượu và thức ăn ở Túy Phượng lâu là ngon nhất ở Đại Viêm, hôm nay ta đặc biệt mời đầu bếp chỗ ấy làm món ăn, mọi người đến nếm thử, xem có hợp khẩu vị không !" Cung thân vương cười, nói sang chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Âm sát

Nhan Sắc Sắc không nói gì, đang chuẩn bị gấp rau thì thấy trong bát xuất hiện hai miếng chân gà, một của Sở Dạ, một từ phía Sở Dương, Nhan Sắc Sắc khó hiểu nhìn Sở Dương, y lại cười cười không nói gì, gấp một miếng chân gà bỏ vào bát của Nhan Ngọc, Nhan Sắc Sắc khép mắt, có lẽ là nàng suy nghĩ quá nhiều!

Quận chúa Trác Quân vẫn trầm mặc, không nói một câu, ánh mắt thường hướng về phía Sở Dạ, lúng túng ăn cơm, như đang chờ mong cái gì.

Sở Dạ chỉ ôn hòa gấp đồ ăn cho Nhan Sắc Sắc, thỉnh thoảng lại cùng Nhan Sắc Sắc nói vài câu nhẹ nhàng, nhìn tình cảm mười phần ân ái. Bữa tiệc bỗng nhiên trở nên ngưng đọng.

"Cha, rượu có độc." Trác Quân cuối cùng cũng thốt một câu, nhưng không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lên tiếng khiến ai nấy đều kinh ngạc, Sở Dạ gần như nhũn mảy, Nhan Sắc Sắc nhìn Sở Dạ, vẻ mặt lo lắng.

"Có độc?" Cung thân vương khó tin, hỏi.

"Con gái từng học qua y thuật, sợ là độc này không giết chết người, chỉ làm người bất động không vận được chân khí, không dùng được võ công, nếu dùng võ công sẽ đứt kinh mạch mà chết."

Vừa dứt lời chợt nghe thấy.

"Sở Dạ, ngươi chịu chết đi!" Một hắc y bịt mặt xông vào, cầm chủy thủ^[63] hướng Sở Dạ chạy tới, tốc độ cực nhanh, còn Sở Dạ vẫn uống rượu, không động đậy, như là tất cả những lời vừa rồi hẳn đều không nghe được.

Nhan Sắc Sắc chưa kịp phản ứng, Trác Quân đã bỏ nhào đến trước người Sở Dạ, một kiếm đâm tới, máu đỏ chậm rãi chảy xuống, ngón tay Sở Dạ như bạch ngọc cũng bị nhiễm đỏ. Đổ chói mắt. Nhan Sắc Sắc nhìn trên mặt hắc cũng có một chút lo lắng, cũng nhìn thấy khóe miệng Trác Quân mang theo một tia đắc ý.

Xem ra, đây mới là mục đích bọn họ mở tiệc chiêu đãi!

Sở Dạ đã ôm Trác Quân về Dự vương phủ.

Nhan Sắc Sắc vẫn mỉm cười từ biệt mọi người, cũng rộng lượng nói vài lời an ủi.

"Cung thân vương, Cung Vương phi đừng nên lo lắng, Dự vương gia nhất định sẽ cứu quận chúa. Sắc Sắc tạ ơn hai người. Cung thân vương, Cung Vương phi, Tứ Vương gia, muội muội, tôi đi trước. Cũng trở về nhìn thương thể Trác Quân quận chúa luôn." Nhan Sắc Sắc rộng lượng nói, vẻ mặt bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc.

Cung thân vương và Cung Vương phi vẫn ngồi tại chỗ, mà Nhan Sắc Sắc quay người lại, lặng lẽ rơi một giọt lệ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Thất vọng đau khổ

Quả thực mưu kế này quá thành công, Sở Dạ an bài Trác Quân ở phòng ngủ của hắn, tận tâm chăm sóc, không cho phép có gì sơ xuất, tất cả thái y đều vây quanh Trác Quân, ngay cả việc Nhan Sắc Sắc cảm mạo cũng không người tới hỏi thăm.

Ngoài cửa sổ, những giọt mưa tí tách, Nhan Sắc Sắc nằm ở trên giường, trên gương mặt không thể nhìn ra cảm xúc, có lẽ nàng chỉ là một kẻ qua đường,

nàng ở đây làm sao có tình yêu? Có lẽ đây chỉ là một giấc mộng, tình mộng, hết thấy cũng chấm dứt, nhắm mắt lại, những việc trước đây như hiện ra trước mắt.

"Tiểu thư, Thành Nhân không hiểu Trác Quân quận chúa đó có cái gì tốt, cả ngày giữ Dữ Vương gia không cho người rời đi nửa bước, nếu không phải chỗ này đau chỗ kia nhức, chỉ cần ở gần Dữ vương cái gì cô ta cũng không đau, thật là già mồm cái lão, nếu không phải tiểu thư khoẻ hơn, sợ là cũng không nhìn nổi trận phong hàn này, Dữ vương cũng thật là, rõ ràng thích tiểu thư, sao lại cứ phải trông coi Trác Quân quận chúa, hết sức tận tâm chăm sóc, Thành Nhân thật sự vì người bất bình!" Thành Nhân căm giận nói, không hề chú ý cô cùng lắm chỉ là một tiểu nha đầu, luôn miệng cầu nhau.

Nghe tiếng mưa ngoài cửa sổ, Nhan Sắc Sắc cũng bình tĩnh lại, nhưng vẫn cảm lạnh, không nói lời nào.

"Tiểu thư đừng bận tâm nữa, ai, thôi thôi, người uống canh gừng đi, tối qua mắc mưa cả đêm, sốt cao đã bớt nhưng người có còn thấy lạnh không? Hay để nô tài lấy thêm chăn đệm?" Thành Nhân nhẹ giọng hỏi.

"Không cần, tôi cảm thấy ấm hơn rồi. Canh cứ để đó, chút nữa tôi uống, cô ra ngoài trước đi, tôi muốn tĩnh tâm nghĩ ngợi một chút." Giọng Nhan Sắc Sắc bình thản, mặt còn mỉm cười, Thành Nhân cũng chỉ có thể thở dài, không nhiều lời nữa, khép hờ cửa sổ rồi lui ra ngoài.

Nhan Sắc Sắc nhìn chén thuốc, hét lên thì thế nào? Đây được rét lạnh trong cơ thể, nhưng không thể đẩy rét lạnh trong tim, bỏ thêm chăn đệm thì thế nào? Thân thể ấm áp, tim sẽ ấm áp sao?

Thành Nhân đứng ngoài, nhìn mưa, một mình ngẩn người, đã yêu nhau mà sao không tài nào ở cùng nhau được? Đêm qua tiểu thư mắc mưa, Vương gia đi ngay tại sau lưng tiểu thư, nhưng người không gọi cô chăm sóc tiểu thư, tiểu thư thì ưu thương trong mưa, nhìn kia bên kia đèn đuốc sáng trưng như cũ, mà Vương gia thật ra cũng không ở nơi ấm áp kia, lặng lẽ đứng sau lưng tiểu thư nhìn người, hai người một mực yên lặng, trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Quận chúa chó má

Thủy Bích đột nhiên lặng lẽ chạy ra sau lưng Thành Nhân, cười cười, sau đó nhẹ nhàng vỗ vai Thành Nhân, động tác mờ ám khiến cô – đang nhìn mưa đến thất thần sợ hãi nhảy dựng, suýt nữa ngã quỵ trên mặt đất.

"Thủy Bích làm muội sợ muốn chết." Thành Nhân sợ hãi vỗ ngực, trong mắt mang theo ý cười, lại dùng giọng nói tức tối rửa: "Thật đúng là xuất quỷ nhập thần, nếu muội một ngày nào đó chết chắc là bị tỷ hù chết. Ai, tỷ chạy đi đâu, lâu rồi không thấy? Hay là vương phủ mang đến đây một mỹ nam tử câu hồn tỷ rồi trốn mất rồi?"

Thủy Bích nhíu mày, cười nói: "Tiểu nha đầu này sao lại có ý tưởng kỳ quái như vậy? Nói chuyện càng ngày càng không nhẹ không nặng[64], đương nhiên là Vương gia giao việc cho tỷ, đúng rồi, Vương phi đâu?"

Thành Nhân nổi giận, bĩu môi nhìn vào phòng Nhan Sắc Sắc, thở dài nói: "Khẳng định là ngủ rồi, dầm mưa cả một đêm, buổi sáng nóng như bị đun, vừa lúc có cô Trác Quân quận chúa nào tới đây, tất cả thái y thầy thuốc đều vây quanh cô ta, tiểu thư chúng tôi cũng chỉ có thể uống canh gừng giải cảm!" Nhìn thấy mưa, bỗng nhiên nổi lên một cơn cô quạnh không nói nên lời, nhìn thư phòng của Vương gia, lại thở dài một hơi.

Trong mắt Thủy Bích có một tia lo lắng, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Tỷ tin tưởng Vương gia chỉ vì ngại Trác Quân quận chúa là khách, hơn nữa vì Vương gia đỡ một kiếm nên mới chiếu cố cho người, hơn nữa sợ là Vương gia cũng không biết Vương phi sinh bệnh! Không sao, theo tỷ đi gặp Vương gia, nhân tiện bảo thầy thuốc lại bắt mạch cho Vương phi?!"

Thành Nhân dứt tay áo, tức giận nói: "Đã bảo Vương gia cứ đi chiếu cố cái cô quận chúa kia đi, tiểu thư của tôi mới không thêm thích, tiểu thư cũng dặn không muốn quấy rầy Vương gia và quận chúa chó má kia. Hừ, người khác thích cô ta, tôi mới không thêm, có bản lĩnh thì cứ đi làm Vương phi đi, Thủy Bích tỷ, chẳng lẽ tỷ không cảm thấy việc ám sát này hơi quái dị sao? Nhất định là cô ta chủ mưu đã lâu!" Càng nói càng hăng say, thanh âm cũng trở nên lớn hơn, tựa hồ là cô ý dè có người nghe.

Thủy Bích vội vàng che miệng Thành Nhân, "Ai da, cô nải nải của tôi ơi, chuyện như thế này mà cô cũng dám nói sao, có một số việc không phải bọn nô tài như chúng ta có thể bàn luận, nếu muốn sống yên ổn thì quản cái miệng của mình đi! Ai, tỷ đi nhìn Vương phi xem thế nào, muội đó, đừng có nói nữa cho tiểu thư nhà muội thêm phiền não."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nếu đã nghi hoặc lẫn nhau thật không thú vị

Trời lạnh, Nhan Sắc Sắc nhìn những làn mưa ngoài cửa sổ vẫn không ngừng lay động áo nàng, chậm rãi đi đến cửa sổ, vô thức nhìn, ngoài cửa sổ là Sở Dạ tay cầm ô che, không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn thấy, trước mặt hẳn là Trác Quân, trong lòng bỗng nghi hoặc, Trác Quân không phải trùng một kiếm sao? Thế nào lại cùng Sở Dạ đứng trong mưa?

"Sở Dạ, huynh sao lại nhần tâm như vậy? Chẳng lẽ huynh không biết, từ năm mười tám tuổi gặp huynh, muội đã tự nhủ ngoài huynh muội sẽ không lấy người nào khác, lúc ấy muội nói với huynh, huynh còn cười muội là nha đầu ngốc, chờ muội lớn rồi nói sau, bây giờ muội đã trưởng thành, tại sao huynh còn không chịu cưới muội? Chẳng lẽ vì Nhan Sắc Sắc kia sao?" Trác Quân tức giận nói, hai tay nắm chặt, mày cũng nhíu thành một đường.

Sở Dạ đưa ô về phía cô ta, sợ cô ta phải mưa, chậm rãi nói: "Thân thể chưa khỏe còn chạy ra đây dầm mưa, vạn nhất bị bệnh thì sao? Về phần muội huynh thật xin lỗi, Nhan Sắc Sắc là người ngoài ý muốn." Nói đến Nhan Sắc Sắc, trong mắt Sở Dạ toát ra sự dịu dàng tới mức Trác Quân hoảng loạn, tuy Sở Dạ đối xử với người ngoài rất ôn nhu, nhưng mắt hẳn luôn lạnh như băng, cũng có thể nói là lạnh khốc, sao lại ..., "Nàng là một nữ tử chỉ có thể gặp mà không dám cầu, có được nàng, cuộc đời này coi như đã đủ!"

Nhan Sắc Sắc không nghe rõ hai người nói gì, nhưng vô tình nghe được vài câu, có điều khi nghe những lời Sở Dạ nói, trong lòng bỗng ấm áp, môi hé ra thành một nụ cười mỉm.

Trác Quân hạ mắt không nhìn Sở Dạ, lẳng lặng đứng.

"Vương phi ——" Thủy Bích nhẹ nhàng gọi.

Thấy Nhan Sắc Sắc không để ý đến cô, bất giác tầm mắt lướt qua xem từ cửa sổ phòng Sắc Sắc có thấy Trác Quân và Sở Dạ đứng cùng hay không như lời dặn của Sở Dạ, nghĩ Nhan Sắc Sắc tức giận, vội vàng nói: "Vương phi, nhất định không phải giống như người thấy, Vương gia chỉ coi Trác Quân quận chúa như muội muội, tuyệt đối không có tâm tư khác, nô tỳ nhìn ra Vương gia toàn tâm toàn ý yêu người, nếu không phải Hoàng Thượng chặn ngang một bước... Vương gia tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với người." Đến cuối, giọng chột nhỏ hẳn.

Nhan Sắc Sắc cười cười, đóng cửa sổ, nhìn Thủy Bích, "Nếu tôi không tin anh ấy, anh ấy cũng không tin tôi, tình yêu còn lại chẳng khác một hồi tán nhảm, không bằng tan cuộc, có điều tôi không nghi ngờ anh ấy, tôi tin anh ấy sẽ xử lý tốt, cho nên không lo lắng. Nhưng lại làm cô lo lắng... Được rồi, chúng ta không nói nữa, cô đã đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Giữ trong lòng không nói

Thủy Bích cười, nụ cười che dấu bất an và nỗi lo âu sâu thẳm sau đáy mắt, bình tĩnh trả lời, "Trong nhà nô tỳ gần đây có chuyện, Vương gia cho nô tỳ về thăm người thân, mới vừa về đến vội chạy đến tìm người, lúc này ở cửa nghe Thành Nhân nói Vương phi sinh bệnh?"

Nhan Sắc Sắc cười, lắc đầu không nói.

"Đúng rồi. Đây là một thuốc cảm, là nô tỳ... Vương gia bảo nô tỳ mang tới, nói thân thể Vương phi không tốt phải nghỉ ngơi nhiều, thuốc này uống một ngày ba lượt, uống đủ ba ngày là có thể khiến Vương phi sinh long hoạt hổ[65]." Thủy Bích cười hi hi.

Nhan Sắc Sắc nhìn thuốc, thờ dãi, nhẹ nhàng nói: "Ồ trước mặt tôi cô cứ tự xưng là ‘tôi’ cũng được, hoặc là Thủy Bích cũng không sao, cứ ‘nô tỳ’ làm tôi phiền quá. Cũng đừng thếp vàng lên mặt Sở Dạ nữa, sợ là anh ta còn không biết tôi sinh bệnh đi? Về phần thuốc này, cứ để đây, tôi đã khỏe hơn rồi."

"Sinh bệnh thì phải uống thuốc, dù không phải ta đưa, nhưng cũng đừng ủy khuất bản thân." Đột nhiên vang lên một giọng nói ôn hòa, ngữ khí mang theo thân nhiên và lo lắng, Nhan Sắc Sắc và Thủy Bích dời tầm mắt đến Sở Dạ đang đứng ở cửa, người hẳn ảm ướt, có lẽ là bị mưa khi đi trên đường.

Nhan Sắc Sắc nhìn nụ cười của Sở Dạ, ngẩn người, hẳn không phải đang ở bên cô quận chúa kia sao?

"Ha ha, tôi cũng không phải không tự khỏe được, nhưng là mấy người phong kiến như các vị... tôi muốn nói thuốc ở đây đáng quá, nếu uống vào mới là tự mình chịu tội, nếu đã gần khỏe rồi thì tội gì phải tự đi tìm tội?... A, sao anh lại chạy đến đây? Quận chúa Trác Quân chốc lát nữa tìm không thấy anh e rằng lại ầm ĩ lên, tôi bây giờ đang muốn yên tĩnh, còn lại cái gì cũng không muốn nghĩ." Nhan Sắc Sắc nửa thật nửa giả cười nói, giọng nàng có thể coi là đang dối, cũng có thể là lời nói thật lòng.

Mặt Sở Dạ tối sầm, lại cười, hơi giả tạo, "Có thể từ nào bắt trượng phu mình dúi vào lòng người khác? Đúng là không có lương tâm." Sau đó nghiêm mặt nói: "Về sau, ban đêm không được ra ngoài dầm mưa, lại còn cả đêm."

Nhan Sắc Sắc sững sờ, khờ dại hỏi, "Làm sao anh biết tôi mắc mưa? Lại còn mắc mưa cả đêm?"

Sở Dạ cười, tự nhiên: "Vương phi hơn nửa đêm ra ngoài dầm mưa, ngày sáng hôm sau sẽ có nha hoàn đến chỗ ta bẩm báo, không phải ngạc nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tranh chấp

Nhan Sắc Sắc cười cười như muốn phản đối, trong mắt giấu kín một tia thất vọng, có điều trong mắt Sở Dạ lại mang theo vài phần tươi cười, tựa hồ rất hài lòng với thái độ của nàng, Thành Nhân đứng ngay cửa nghe lén, bĩu môi, Dự Vương gia này thật đúng là thà chết sĩ diện làm khổ tiểu thư!

Nhan Sắc Sắc vừa muốn nói, một nha hoàn vội vàng chạy tới, liếc nhìn Nhan Sắc Sắc khinh thường, lại nói với vẻ lo lắng: "Vương gia người mau đi xem, quận chúa nhà chúng nô tài sợ là sắp chết, vừa rồi uống thuốc đều phun ra."

Thủy Bích nhìn nha hoàn kia, càng nhìn càng không vừa mắt, lớn tiếng chất vấn, "Quận chúa nhà các người phải chết Vương gia chúng ta có thể can được sao? Còn nữa, lạ thật, Vương gia nhà chúng ta đi, quận chúa nhà người có thể từ chết mà sống lại? Thật là, không uống thuốc sẽ chết sao, Vương phi nhà chúng ta sinh bệnh vẫn cố chống chọi, cũng không đến nỗi vừa gặp đã nói chuyện chết sống!"

Lời nói bất hòa, thậm chí có vẻ gây gổ, nhưng cẩn thận lắng nghe cũng không phải không có đạo lý, Vương phi trong phủ sinh bệnh cũng không đến nỗi yếu ớt như vậy, chuyện nhỏ của quận chúa này sao lại nhiều như vậy? Cái gì cũng phải kêu Vương gia giúp đỡ, cái này gọi là gì đây?

Nha hoàn kia hung hăng trừng mắt nhìn Thủy Bích, Thủy Bích cũng không sợ, trừng mắt nhìn lại. Cô vẫn là người cứng chạch, bộ dạng hiện giờ khiến Nhan Sắc Sắc buồn cười, có điều nàng cố nén, dù sao Thủy Bích cũng đang thay nàng nói sự thật, nàng cũng không phải dạng chủ nhân chịu để người khác khi dễ, nhưng dù sao bản thân cũng đang đuối lý, nếu không phải Trác Quân đỡ mũi kiếm kia, người nằm trên giường lúc này sẽ là Sở Dạ, nhưng nếu nhìn võ công của Sở Dạ, có lẽ không xảy ra vấn đề gì. Nghĩ đến đây, Nhan Sắc Sắc sùng sốt.

Hay là bọn họ cố ý ... ?

"Ta mặc kệ, quận chúa nhà chúng ta nói, Vương gia phải đến!" Nha hoàn kia khí thế không khác gì bà đỡ, thờ phỉ phỉ, mặt mày nhăn nhúm, nhưng nhìn thật hài hước.

Thành Nhân đứng ở cửa, thấy cô ta không coi ai ra gì, xông vào, hung tợn nói: "Đừng quấy nhiễu Vương gia và Vương phi chúng ta, bất quá trùng có một kiếm nhẹ tên? Đi đi đi, đứng ở chỗ này vướng chân người ta, quận chúa nhà các người nếu thật sự phải chết, thời điểm không còn sống cả nhà chúng ta theo liền!"

Nhan Sắc Sắc bị chọc đến bật cười, Thành Nhân này đúng là ý hợp tâm đầu với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Quân cò

Nha hoàn nhìn thấy Thành Nhân, ánh mắt như muốn sống nuốt cô mới giải hận, cắn răng, trừng mắt nhìn Nhan Sắc Sắc, lại nói với Sở Dạ: "Vương gia, quận chúa nhà chúng nô tài tám tuổi đã yêu thương người, trong lòng người chẳng lẽ không có một chút bóng dáng quận chúa sao? Nô tài thật sự không hiểu, Nhan Sắc Sắc này có gì tốt, nhìn thấy rõ ràng không đẹp như quận chúa, vì sao người nhìn ả như châu báu, quận chúa có điểm nào không bằng ả?" (Làm tới đây mà tức chết >_< - Phạm)

Sở Dạ nghe xong, không giận mà cười, hơn nữa bình tĩnh nhìn Nhan Sắc Sắc, nói: "Quận chúa quả thật không tồi, luận dung mạo, luận đạo làm theo tử đều là nhất đẳng, chỉ là trong mắt bản vương, Nhan Sắc Sắc có cái mà quận chúa nhà các người không thể bằng được."

Sở Dạ dùng hai chữ 'bản vương' – thốt ra cực nhỏ, dễ xưng hô, nhưng lúc này đây khiến nha hoàn kia hoảng sợ. Điều này nghĩa là Sở Dạ đã thể hiện rõ thân phận.

Nhan Sắc Sắc đang dựa vào người Sở Dạ, đột nhiên nghe hắn nói, trong lòng hoảng loạn, âm ỉ nổi sợ hãi, không biết vì sao, dường như nàng cảm thấy sẽ có một chuyện sắp phát sinh, cũng có lẽ nàng quá đa nghi!

"Thôi, cô trở về nói với quận chúa của cô, Vương gia lập tức qua bên ấy, tôi nói với anh ta vài câu là xong." Trong mắt Nhan Sắc Sắc mang theo một tia mỉa mai - không biết sao đột nhiên cảm thấy mỉa mai, có lẽ vì đêm qua không ngủ được!

Nhà hoàn thoả nhìn Nhan Sắc Sắc, trong mắt đầy vẻ đắc ý, cung kính rời đi.

"Anh đi xem cô ta thế nào, nếu không sợ là cô ta lại nghĩ ra mấy cách khác." Lời nói mười phần bình tĩnh, nhưng không che dấu được nỗi đau thương.

"Sắc Sắc." Sở Dạ muốn nói gì, nhưng nhìn ra cửa sổ, nhíu mày, "Nàng sớm nghỉ ngơi, ta đi xem Trác Quân thế nào." Nói xong cũng bỏ đi.

Thủy Bích nhìn bóng đen vừa lướt đi, quay nhìn Nhan Sắc Sắc, thở dài, tự nhủ: Vương gia cũng không muốn lợi dụng Nhan Sắc Sắc, mỗi lần đều hết sức bảo vệ nàng, nhưng hôm nay... Chỉ sợ là tuyệt không quay đầu lại, Li vương sắp xuống tay rồi, nếu vật này ở trong tay người khác e là lại một hồi huyết vũ tinh phong[66].

oOo

"Cung Vương gia, thiệp không rõ, Quân nhi vì Vương gia bị thương. Vương gia chỉ nhìn nó vài lần, nói vài câu không đến nơi đến chốn, còn lại là lạnh lùng, người..." Về mặt Cung Vương phi đầy vẻ không cam lòng.

Cung thân vương cười khổ, đau thương nói: "Dự Vương gia sợ là đã sớm nhìn ra đây chỉ là mưu kế, hẳn chưa bao giờ để người khác chi phối, bây giờ..." Cung thân vương lắc đầu, "Quân nhi sợ là đã trở thành quân cờ trong tay hắn."

oOo

Cảm nhân (và xì poi): Có bạn comt bảo là Nhan Sắc Sắc sau này xử sự hơi tàn nhẫn, nhưng nhìn cách mà Sở Dạ đối xử với cô trong những chương vừa qua thì Phạm thấy không có gì là tàn nhẫn hết. Sở Dạ rõ ràng là lợi dụng Nhan Sắc Sắc, những gì mà anh ta làm cũng chẳng kém tàn nhẫn hơn so với Nhan Sắc Sắc. Chuyển ngữ tới đây mà tức chết !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Nhất định không bình tĩnh

‘Quân cờ’, nghe hai chữ kia, Cung Vương phi đầu tiên là sững sờ, đang chuẩn bị đi đón Trác Quân lại bị Cung Thân Vương ngăn lại, "Nàng muốn làm gì?"

Cung Vương phi cau mày, chẳng lẽ Cung thân vương đầu óc hồ đồ? Cho dù ông hồ đồ bà cũng không thể hồ đồ, nó là đứa con duy nhất, hơn nữa người khác sợ hắn, bà không sợ, trăm vạn lần bà không thể để con gái mạo hiểm như vậy. "Đương nhiên là thiệp muốn đi cứu con, cho dù người không đau lòng, người làm mẹ như thiệp cũng phải đau lòng!"

"Không được đi!" Cung Thân Vương hét lớn, "Lúc này mới đi sợ là không giải quyết được vấn đề lại còn làm Trác Quân rước lấy phiền toái, nàng cho là bây giờ Quân nhi sẽ chịu quay về với nàng sao? Sợ là nó đang ở mật thất bên trong, đưa được nó ra ngoài là không có khả năng, hơn nữa, Sở Dạ làm việc thúc thúc như ta vẫn tạm yên tâm, hẳn nhất định sẽ không xúc phạm Trác Quân, hẳn sẽ trả lại cho nàng đứa con gái không mất một cọng lông cái tóc. Lúc này nếu nàng đi, sợ là Trác Quân nàng không mang về được lại còn dâng tính mạng không không cho hắn. Thủ hạ của Sở Dạ người nào cũng võ công cao cường, chắc chắn bọn họ sẽ không để người ngoài phá hỏng kế hoạch, hơn nữa, vật ấy rơi vào tay người khác, sợ rằng... Cả vương triều Đại Viêm cũng không thể an bình!"

oOo

Sở Dạ im lặng nhìn Trác Quân nằm trên giường, trong mũi vẫn vút một mùi hương nhẹ, thầm cười lạnh: Nếu chút tài mọn này có thể làm khó hắn, hẳn còn là Sở Dạ sao? Tuy rằng ‘Sở công tử’ nổi danh là điềm đạm, nhưng Lục Vương gia Sở Dạ không phải là kẻ điềm đạm với thiên hạ. Bất quá cũng không sao, hy vọng có thể lợi dụng chuyện này để giảm bớt thương tổn của Nhan Sắc đến mức thấp nhất. Hy vọng nàng sẽ nhận ra ‘Sở Dạ chỉ là gã nam tử bất kham như thế, sớm rời xa hắn!’. Nhưng không biết vì sao, nghĩ đến đó, trong lòng chợt đau xót.

Nhìn thấy Trác Quân chậm rãi đứng dậy, trong mắt mang theo vài phần vui sướng, gieo thân người mềm như nước xuống đất, chậm rãi bước lại gần, Sở Dạ nhắm mắt lại, ngã trên mặt đất.

.

Một đêm mưa gió, một đêm lo lắng. Buổi sáng hôm sau nhất định là một buổi sáng không yên tĩnh, cũng là kiếp số của Nhan Sắc Sắc!

"Trời ạ, Vương gia, Vương gia người... Người sao lại ở trong phòng ngủ của quận chúa! Còn... Còn cùng quận chúa... Quận chúa ngủ... Ngủ cùng một giường?" Thành Nhân trong tay cầm thuốc, nhìn hai người trên giường đắp chung một chăn, Trác Quân quận chúa còn trần trụi vui người vào lòng Sở Dạ, nhìn thấy cô ta, Thành Nhân cảm thấy vô cùng chói mắt, ban đầu tiểu thư bảo cô đưa cho cô ta ít thuốc, không nghĩ tới...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Đau thương lớn lao để chết tâm

Nghe tiếng người, Trác Quân kích động túm chân, trên mặt đỏ ửng, hoảng sợ nhìn Thành Nhân như một đứa trẻ làm lỗi, mà Sở Dạ bên cạnh vẫn nằm nghiêng người, trên mặt không chút phản ứng, hô hấp nhẹ nhàng, như đang ngủ say, như không hề bị quấy rầy. Thành Nhân lặng người. Thế này... Phải ăn nói làm sao với tiểu thư? Sở Dạ hết thuốc chữa rồi, vậy mà cũng không thể kìm chế!

"Thành Nhân cô nương, ta, ta ngày hôm qua... Chuyện này không thể trách Vương gia, huynh ấy... Ta, đều là lỗi của ta!" Trác Quân rơi nước mắt, bả vai trắng nõn không ngừng run rẩy, nhìn qua đáng thương vô cùng.

Thành Nhân không nói thêm, quay đầu bỏ chạy, cô cũng không biết vì sao lại muốn chạy, chỉ là đột nhiên cảm thấy không khí nơi đó quá sức dơ bẩn, có lẽ cảm thấy số mệnh tiểu thư quá khổ, nam tử đầu tiên vì quyền thế bỏ rơi nàng, vất vả xua hết bóng ma già cho nam tử thâm ngư ông mồi, nhưng hẳn lại vì sắc đẹp phản bội nàng!

Nhan Sắc Sắc nghe Thành Nhân kể lại, âm thầm cười khổ không thôi, nhưng nàng còn có thể làm gì được? Nơi đây, nam tử không phải đều tam thể tứ thiếp sao? Nàng nên như thế nào? Đột nhiên, nàng cảm thấy mê man.

Thành Nhân nhìn thấy Nhan Sắc Sắc lẳng lặng rơi lệ, không nói một câu, sự im lặng dường như không hề tồn tại, đột nhiên cảm thấy hoảng kinh, chạy tới ôm Nhan Sắc Sắc, khóc lớn, "Tiểu thư, Thành Nhân biết tiểu thư khổ, nhưng tiểu thư không thể ghen mãi trong lòng, nếu ghen đến chết thì Thành Nhân biết làm thế nào cho phải? Tiểu thư muốn khóc thì cứ khóc lớn đi, khóc đi cho đỡ, nam nhân đều như thế, thay đổi thất thường, liền ngay cả Dự Vương gia cũng..." Nói đến tên hán, Thành Nhân lại do dự, vẫn là không nên ở trước mặt tiểu thư đề cập đến hán.

Dáng vẻ của Nhan Sắc Sắc làm cho người ta có cảm giác tim cũng nát, lẳng lặng chảy nước mắt, vô thanh vô tức, như không muốn làm người khác vì mình mà lo lắng, hoặc như không muốn mình bộc lộ ra nỗi bi ai, một thân áo trắng, lẳng lặng đứng trước cửa sổ, gió thổi phát phơ sợi tóc, nhìn về phía đó, mày nhíu lại, như đang nghe trái tim mình dần dần tan nát. Thành Nhân ôm Nhan Sắc Sắc khóc, như đang thay Nhan Sắc Sắc khóc, khóc đến tê tâm liệt phế[67].

Nước mắt Nhan Sắc Sắc dừng lại trên cánh tay Thành Nhân, lạnh đến xương, khiến Thành Nhân không khỏi cảm thấy lạnh băng, nhìn nàng im lặng, run rẩy nói: "Tiểu thư, người nói một câu được không? Người như vậy làm Thành Nhân sợ..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Yêu càng sâu bi thương càng thật

Thủy Bích hoảng sợ, mở cửa đã thấy Thành Nhân ôm Nhan Sắc Sắc khóc đến chết đi sống lại, không biết làm gì, chỉ phải lúng túng hỏi một câu, "Chuyện này là sao? Sao lại khóc đến nỗi ấy?"

Thành Nhân lúc này nhìn ai cũng không thuận mắt, Thủy Bích vốn là người của Sở Dạ, tự nhiên giọng nói cũng đầy vẻ khiêu khích, "Đều tại Vương gia chó má của các người, rõ ràng phải thì nói với thế tử, hán cả đời chỉ cười một người, làm như hán là Liễu Hạ Huệ, thật ra chỉ là ra vẻ đạo mạo, đêm qua... Lại phản bội tiểu thư nhà chúng ta!" Dứt lời lại bắt đầu khóc lớn, như là bị trời cao uy khuất điều gì.

Thủy Bích ngơ ngác, thế này là sao? Hôm qua Vương gia vẫn cùng Phong, Trần uống rượu đến bình minh, sao lại...

"Chuyện này là thật sao?" Thủy Bích hỏi thử. Trong lòng hơi bất an, Vương gia cũng thật là... Đây là biện pháp tồi nhất từ trước tới giờ!

"Ta tận mắt thấy bọn họ ngủ cùng nhau, còn là giả sao?" Thành Nhân hỏi lại, Thủy Bích không trả lời. Nhìn thấy Nhan Sắc Sắc như thế, không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hô hấp cũng đau, cái đau từ trên người Nhan Sắc Sắc truyền tới. Ông trời! Vương gia cuối cùng là thương tổn Vương phi sâu sắc đến đâu? Nên làm gì để hoá giải mâu thuẫn này đây?

"Vương phi, nò... Thủy Bích biết người hận Vương gia, nhưng có những thời điểm, những gì nhìn thấy không nhất định là thật, Vương gia có lẽ cũng là thân bất do kỷ mới làm chuyện như vậy, có lẽ người cảm thấy nò tỷ ăn nói hồ đồ, nhưng sau này... Sau này người nhất định sẽ hiểu, Thủy Bích không dám cầu xin Vương phi tha thứ cho Vương gia, Thủy Bích khẩn cầu Vương phi buông tha cho chính mình, người bây giờ thật sự làm kẻ khác đau lòng." Thủy Bích nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, bất giác nhìn thấy góc áo ẩn hiện, thăm thẳm dài, trong lòng Vương gia có Vương phi, sao lại còn làm như vậy? Thật sự là ngu ngốc, luôn miệng bắt người khác không được thương tổn Vương phi, thật ra, hán mới là người thương tổn Vương phi sâu nhất.

"Tôi không sao." Nhan Sắc Sắc nói nhẹ nhàng, dùng quyết tâm lớn nhất của nàng che giấu cảm giác bi thương trong giọng nói, dường như có một dòng nước nhẹ nhàng chảy trong lòng nàng, nhộn nhạo khởi đầu một cơn sóng, nhẹ như vậy, đau như vậy.

Thủy Bích không đành lòng, roi lệ nhìn Nhan Sắc Sắc, thở dài một hơi, đi ra ngoài, khép mắt, nhìn thấy Sở Dạ xa xa, không nói một tiếng, tránh qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Trời làm bậy có thể tha, tự làm bậy không thể sống

Sở Dạ biết rõ Thủy Bích đứng phía sau, nhưng không biết phải mở miệng nói với cô thế nào, đứng trước cửa sổ, nhìn thấy nàng lẳng lặng roi lệ, tâm như dao cắt, lại phải lãnh khốc vô tình, cứ như vậy để nàng càng dễ rời xa mình, càng dễ dàng tìm được hạnh phúc.

"Vương gia, Hoàng Thượng đột nhiên hạ chỉ tặng mười nữ tử làm sủng phi, thuộc hạ nói thân thể Vương gia không khoẻ không thể tiếp chi, hiện giờ mười nữ tử đã được đưa đến phòng khách, phải làm thế nào? Mới vừa có một Trắc Quân quận chúa, bây giờ lại thêm sủng phi, cái này sẽ làm Vương phi chán nản đến thế nào đây? Ta và Mạc, Trần đều không hiểu, vì sao Vương gia và Vương phi yêu nhau như thế, mà Vương gia bây giờ..." Phong vẫn thích bày tỏ ý nghĩ, cau mày, nói một cách khó hiểu.

"Thôi, có lấy được đồ không?"

Phong trình trọng gật đầu: "Lấy được, còn nữa... Nhan lão gia đã theo hạc về trời rồi."

Sở Dạ ngẩng đầu, không nói chuyện, Phong cũng lẳng lặng đứng. Sở Dạ biết Nhan Sắc Sắc đã nghe đoạn đối thoại vừa rồi, hẳn không thể không làm như vậy, oán hận cũng tốt, hận hận cũng tốt, miễn là nhớ hận.

Buổi chiều, Nhan Sắc Sắc lên kiệu về Nhan phủ, bây giờ Nhan phủ quá hui quanh, trên mặt gia đình nha hoàn đều lộ vẻ bi thương, công và sân vắng vẻ, thậm chí không thấy ai vội về chịu tang, chỉ nghe Nhan Ngọc quý gối trên bậc thang, thì thào nói: "Khi còn sống phong cảnh tươi đẹp thì như thế nào? Sau khi rơi xuống, ngay cả chó cũng không đến nỗi thăm như thế. Ha ha, Trời làm bậy có thể tha, tự làm bậy không thể sống!"

"Muội muội ——" Nước mắt Nhan Sắc Sắc lúc này không còn khống chế được, không ngừng rơi xuống, nàng và Nhan phủ không có cảm tình gì, có lẽ là thân thể nổi lên phản ứng.

Nhan Ngọc cũng không quay đầu lại, chỉ nhẹ nhàng hỏi, "Tỷ tỷ đã đến rồi?"

Nhan Sắc Sắc gật đầu, nhìn thấy Nhan Ngọc búi tóc hỗn loạn, một thân đồ tang trắng cũng vương đầy bụi đất, ngăn ra, đây là người ngày đó vẫn cả vú lấp miệng em, kiêu ngạo vô cùng sao? Hiện giờ nhìn bộ dạng cô ấy sa sút đến thế nào, tại sao lại như vậy? Dựa vào dung mạo và tư sắc của cô, tất nhiên sẽ có vô vàn vinh hiển, vì sao ngày cả nha hoàn bên người cũng không thấy?

"Nhị tiểu thư, trên mặt đất đầy nước mưa, người đừng quý nữa, chúng ta vào trong rồi nói!" Thành Nhân cẩn thận hỏi, dựa vào tính tình trước kia của Nhị tiểu thư, sợ là không tát cô một cái, mắng cô xen vào việc của người khác mới lạ. Nhưng hôm nay, cô chỉ lẳng lặng đứng lên, đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Biết sai còn có thể cải thiện

Nhan Sắc Sắc kinh ngạc phát hiện, Nhan Ngọc bây giờ so với dĩ vãng đã trưởng thành rất nhiều, nhìn cô như vậy, có lẽ đã chịu không ít khổ? Cười khổ, đi theo cô vào phòng lớn, phía trước là quan tài, chung quanh là nha hoàn và gia đình quý trên mặt đất, khóc và đốt tiền giấy. Đầu cũng không buồn nâng lên.

Nhan Ngọc xoay người, Nhan Sắc Sắc nhận ra: Ánh mắt Nhan Ngọc đã có phong vận của một thiếu phụ, không còn sự thanh cao kiêu ngạo ngày xưa, đơn thuần nhưng lại không thể nhận ra, nhìn kỹ mới có thể thấy sâu trong đôi mắt sót lại một chút tình cảm, Nhan Ngọc như vậy thật sự làm Nhan Sắc Sắc hoảng sợ.

"Muội muội, cuối cùng là... gặp phải chuyện gì?" Nhan Sắc Sắc lấp bắp nói, bởi nàng cảm thấy Nhan Ngọc hiện tại so với quá khứ càng sắc bén hơn, đã xảy ra chuyện gì?

Nhan Ngọc cười khổ, nhẹ giọng kêu lên: "Tỷ tỷ, muội chưa bao giờ gọi tỷ như vậy, bây giờ đối xử tốt với muội chắc chỉ còn mình tỷ tỷ, có lẽ là số mạng của muội, nếu không tàn nhẫn người khác sẽ tàn nhẫn, những mưa gió trước đây, đột nhiên muội cảm thấy không là gì so với tình cảm tỷ muội. Gã cho

phu quân, vốn tưởng rằng hần là trời của muối, không nghĩ tới hần chỉ lợi dụng muối, cảm thấy cơ thể muối mới mẻ, ha ha, nghĩ thật là buồn cười đến cực điểm."

Nhan Sắc Sắc không nói gì. Nhẹ nhàng thở dài.

Nhan Ngọc cười, cười đến trong mắt rướm lệ, "Tỷ tỷ, muối muối hy vọng tỷ có thể hạnh phúc, gần đây nghe nói chỗ tỷ cũng gặp chuyện không vui. Nhưng theo muối thấy, Sở công tử, không, phải là Lục Vương gia, người đối với tỷ vẫn là có tâm, bảo vệ khắp nơi." Thở dài nói tiếp: "Nữ nhân chúng ta mệnh khổ, gả cho một người nhất định phải chung thủy cả đời, ban đầu muối nghĩ, với dung mạo của muối, hần nhất định sẽ vì muối mà thần hồn điên đảo, chỉ tiếc muối sai rồi, nữ nhân luôn luôn phải có thời điểm già đi... Vì phiền muộn. Tỷ tỷ... Muối muối... Muối muối xin lỗi tỷ!" Dứt lời, nhào vào lòng Nhan Sắc Sắc, khóc lớn, như một hài nhi không tìm thấy nhà, khiến Nhan Sắc Sắc tim đau như cắt.

"Không sao, đừng khóc!" Nhan Sắc Sắc cố giữ bình tĩnh. Lúc này, lòng nàng cũng đã không chịu nổi.

"Cha mẹ đều đi rồi, họ... họ đều đi rồi, tỷ, muối sợ!" Nhan Ngọc mơ hồ nói, Nhan Sắc Sắc chỉ có thể vỗ lưng cô, thở dài.

"Nhan Ngọc, tiện nhân!"

Nhan Sắc Sắc chợt nghe bên ngoài có tiếng người ồn ào, lòng này không khỏi nhẩn lại.

Ai dám coi thường Vương phi như thế?

Thanh âm mềm mại đáng yêu lại vang lên, tự nhiên khiến người khác không vui, nhưng Nhan Sắc Sắc không nghĩ người nào dám to gan chạy đến Nhan phủ nào loạn, chẳng lẽ uy phong của Nhan phủ không còn? Cho dù người đã qua đời, nhưng người còn sống sẽ không chấp nhận bất lực như thế.

"Nhan Ngọc, tiện nhân!" Không đợi Nhan Sắc Sắc kịp phản ứng, Nhan Ngọc đã bị người nọ túm đến một bên, 'bốp' một tiếng, tát vào mặt Nhan Ngọc, nàng nhìn ra người này là cơ thiếp của Sở Dương, nhưng Nhan Ngọc là Vương phi của Sở Dương? Loạn rồi! Nhất định là người này rất được sủng ái, mắt sáng lung linh, dung nhan xinh đẹp, hoa dung thướt tha, thật sự là khiến kẻ khác hướng tâm về.

Nhan Ngọc không phản kháng, chỉ đứng tại chỗ hung hăng trừng mắt nhìn cô ta, xem ra cô ả đã có Tứ Vương gia che chở!

À kia nhìn thấy Nhan Sắc Sắc, thầm đánh giá nàng, đậm đặc trong ánh mắt lại khiến ả có chút kinh ngạc, tiếp theo cười ha ha nói: "Lục muội à, hay quá, muội đã ở đây." Thanh âm lại mềm mại đáng yêu, ánh mắt đưa tình loang loáng, dù mới vừa rồi còn xông tới vô duyên vô cớ đánh người, ngay lập tức đã xả ra bộ mặt khác, phong cách hành xử cũng hai mặt như thế.

"Lục muội?" Nhan Sắc Sắc sửng sốt, chợt nhớ ra nàng là Lục Vương phi, vậy là cười nói: "Chỉ là một cơ thiếp nhỏ nhỏ, sợ rằng không thể gọi ta Lục muội, theo lễ nghi e là người phải hành lễ với ta mới được, hơn nữa quên nói cho người, ta không chỉ là Lục Vương phi, còn có một thân phận khác, Đại tiểu thư Nhan phủ, tỷ tỷ của Nhan Ngọc, người làm trò, đánh muội muội của ta một cái tát, bây giờ giải thích thế nào?" Giọng Nhan Sắc Sắc giận dữ, nhưng lại chứa vài phần giễu cợt.

À kia ngẩn ra, sau đó cười dịu dàng nói: "Đừng nên không biết tốt xấu, người quá lắm là ả Vương phi bị vứt bỏ. A!"

À không ngờ một tiểu thư khuê các có thể ra tay đánh ả, Nhan Sắc Sắc đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn ả, dường như người đánh ả là một người hoàn toàn khác.

Nhan Sắc Sắc phát tay - lại là một cái tát, chậm rãi nói: "Cái trước là cho muội muội của ta, nàng là thiên kim Nhan phủ, cũng là Vương phi của Tứ Vương gia, há có thể để một nữ tử khác ra tay? Cái thứ hai là cho ta, vô luận thế nào ta vẫn là Lục Vương phi, có thể để người - một cơ thiếp nhỏ nhoi đến xoi mói sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Truy nã Vương phi bỏ trốn

À kia hết sức tức giận, nhìn Nhan Sắc Sắc lại bất lực, e ngại về thân phận nên chỉ có thể từ bỏ, nghĩ đến ả lớn như vậy, phụ mẫu còn chưa đánh một cái, hôm nay cư nhiên bị nàng giáo huấn, thật sự là đáng giận! Đứng ở đó đá gió mấy cái rồi rời đi. Còn Nhan Ngọc thủy chung vẫn đứng sững sờ, không nói lời nào, không bày tỏ thái độ, khiến Nhan Sắc Sắc có chút lo lắng.

Đến lúc hoàng hôn buông xuống, Nhan Sắc Sắc cũng trở lại Dự vương phủ, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không nói, về phòng nàng thì ngủ ngay, nàng thật sự thương tâm, khi nàng biết Sở Dạ giết cha nàng, cũng là khi trong lòng ngoại trừ nỗi đau cũng chỉ còn nỗi đau, bởi nàng tin Sở Dạ lấy nàng chỉ vì trong tay cha nàng là món đồ kia, nếu không có thứ đó, ngay cả nhìn nàng có lẽ hần cũng không buồn nhìn! Nghĩ tới đó, nước mắt ướt nhẹp vạt áo, giữa ánh trăng mờ mờ lung lung, nàng chậm rãi ngủ.

"Nhất cử nhất động của Vương phi các người đều phải từng giờ từng khắc chú ý, ta cảm thấy nàng quá mức im lặng, ta sợ nàng..." Sở Dạ thở dài, trong

giọng nói tràn ngập lo lắng.

Trần đứng sau Sở Dạ hơn một thước, thờ dãi, không nói gì thêm.

Ngày thứ hai, tinh thần Nhan Sắc Sắc đặc biệt tốt, kéo Thành Nhân và Thủy Bích đi dạo phố, nàng cảm thấy con người cần phải có thứ để theo đuổi, tiêu hết tiền của Sở Dạ, sau đó giảm lên hẳn, tự giải mỗi hận trong lòng.

Sở Dạ ngồi ở thư phòng, chuẩn bị bước tiếp theo của kế hoạch.

"Khỏi bẩm Vương gia, buổi chiều hôm nay Vương phi mua tất cả các món hàng ở phố Đông về."

Mỗ nam ngay cả mắt cũng lười nâng, gật đầu, dịu dàng nói: "Tuỳ nàng."

"Khỏi bẩm Vương gia, Vương phi nói sân nhỏ không thể chứa sườn phi và biểu tiểu thư, cho nên. Toàn bộ đuổi đi." Mỗ nam nhú mày, trên mặt không sùng cuối cùng đã nổi cơn thịnh nộ, thật lâu sau thờ dãi: "Theo ý của nàng."

"Khỏi bẩm Vương gia, Vương phi nói người đã chuẩn bị tốt để hồng hạnh ra tường, cũng đã viết một tờ hưu thư, thuộc hạ đã đưa đến, thỉnh Vương gia xem qua." Mỗ nam mặt bình tĩnh, cau mày, trên mặt tràn ngập tức giận, vỗ bàn đến nảy lên, lạnh giọng nói, "Mời Vương phi lập tức tới gặp bổn vương."

"Khỏi bẩm Vương gia, Vương phi từ hai canh giờ trước đã treo tường chạy trốn."

"."

Sở Dạ đập bàn, hạ lệnh: "Tróc nã Vương phi, ai tìm được người, ban thưởng một vạn lượng vàng."

Trần khó hiểu, Vương gia không phải luôn muốn Nhan Sắc Sắc đi sao? Vì sao đi rồi còn muốn bắt nàng trở về? Không phải là mâu thuẫn quá sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Làm rõ

Chuyện Nhan Sắc Sắc bỏ Vương gia không ngừng lan truyền khắp kinh thành, bên ngoài, người ta đồn Vương gia và Vương phi xa nhau hoàn toàn bởi vì Trác Quân quân chúa chen chân, nghe tin đó, người vui mừng nhất là Trác Quân, còn cả Tịch công tử, tuy đã cưới Trương tiểu thư, nhưng trong tim vẫn một mực hướng về Nhan Sắc Sắc, biết nàng bỏ đi, không biết nên vì chính mình vui vẻ hay vì nàng khổ sở.

Đêm, thâm trầm, Sở Dạ một mình ngồi trước cửa sổ nâng cốc ngắm nguyệt, cô đơn càng cô đơn. Đây là kết quả hắn muốn sao? Chiếm được rồi trong lòng lại trống trơn, hắn đã sớm tự biết: Không biết từ lúc nào đã yêu Nhan Sắc Sắc, có lẽ là đầu tiên gặp mặt, nữ tử áo trắng hơn tuyết, nhìn thấy hồn lè của người trong lòng cũng không khóc không nháo, đứng ở cổng thành lạnh lẽo nhìn, đối mặt với chế bai khi dễ không bối rối, bất an. Hắn quả thật có mục đích khi từng bước một tiếp cận nàng, cuối cùng lại dùng mưu kế bức nàng rời đi.

Tất cả mọi chuyện tiến hành trôi chảy, nhưng hắn quá mức tự tin, hắn tự tin về vị trí của hắn trong tim Nhan Sắc Sắc, ban đầu nghĩ cho dù làm ra chuyện này, Nhan Sắc Sắc vì quá yêu hắn cũng sẽ không rời xa hắn, vĩnh viễn im lặng ở bên hắn, ha ha, cuối cùng cũng chỉ là người si nói mộng mà thôi!

"Dạ ca ca ——"

Sở Dạ không quay đầu lại, hắn biết là Trác Quân, hắn hỏi hận về quyết định của mình, nếu không có màn kịch kia, Nhan Sắc Sắc sẽ không rời xa hắn? ! Chỉ là trên thế giới này, hối hận cũng không bán được!

"Đêm đã khuya, muội trở về nghỉ ngơi cho sớm!" Sở Dạ ôn hoà nói, buồn rầu uống rượu tiếp. Bây giờ chỉ có rượu hiểu hắn, nhưng là hắn uống không say, càng uống càng nhớ nàng.

"Dạ ca ca, tối nay, muội. . . Muội cùng huynh được không?" Trác Quân nói thật cẩn thận, Nhan Sắc Sắc đã bỏ đi, cô không tin Sở Dạ thích Nhan Sắc Sắc mãi mãi, cho dù Nhan Sắc Sắc đi rồi cũng không tình nguyện nhìn cô một lần?

"Hồ đồ! Một nữ tử chưa chồng sao có thể một mình ở phòng nam tử khác, chuyện này truyền ra ngoài muội làm sao gả đi?" Sở Dạ lạnh lùng nói, đầu cũng không quay lại, tiếp tục uống rượu.

Hai mắt Trác Quân đắm lệ nhìn hắn. Sở Dạ vẫn là rất dịu dàng đối đãi cô, đáng về kiếp này chẳng lẽ vì Nhan Sắc Sắc sao? Cô không cam lòng!

"Từ sau buổi tối hôm đó muội đã là người của huynh, chẳng lẽ huynh còn muốn chối?" Trác Quân không biết vì sao lại nói chuyện hôm ấy ra, có lẽ cô muốn hắn nhớ thật kỹ, cô - Trác Quân, đã là người đàn bà của hắn!

Chương 66: Chấm dứt

Sắc mặt Sở Dạ lạnh lẽo, thực sự hắn không muốn đề cập đến huyện này, đó là hành động làm hắn hối hận nhất trong suốt cuộc đời, xoay người nhìn ánh nến - Trác Quân đang khóc, Sở Dạ đậm mặc nói, "Đêm đó chuyện gì cũng không phát sinh, ngươi vẫn là tâm thần xử nữ!" Ban đầu làm việc này để Nhan Sắc Sắc thương tâm, không ngờ kết quả lại làm cho chính mình thất vọng đau khổ, thật sự là đáng buồn!

Trác Quân sững sờ nhìn Sở Dạ. Rõ ràng... rõ ràng Sở Dạ bị hạ thuốc, hắn sao lại biết?

"Huynh...Sao huynh biết?" Trác Quân lắp bắp hỏi, trong mắt ứa nước, cô cảm thấy được mình giống một quân cờ, mỗi bước đi đều bị Sở Dạ nhìn thấu.

Sở Dạ lạnh lùng nói: "Nói thật thương tâm, nói dối đã thương người, ngươi lựa chọn thế nào?"

Ý hắn nói: Nếu nói thật ra tất nhiên sẽ khiến người đau thương thấu tâm, nếu nói láo lừa người, tất nhiên sẽ đã thương người, mặc kệ là lời nói thật hay dối, bị thương tổn đều là người!

Trác Quân sững sờ, cuối cùng cười lạnh trả lời, "Nếu đều là thương tâm muội, không bằng huynh cứ làm hoàn toàn triệt để, trong lòng không còn dành cho huynh nữa, cũng tốt."

"Trác Quân, trong lòng ta, muội mãi mãi là muội muội!" Sở Dạ nhìn Trác Quân trước mắt - tươi đẹp động lòng người, bỗng có chút không đành lòng, nàng vốn là cô gái hoạt bát đáng yêu, lại bởi vì yêu người không nên yêu mà thành như vậy, không biết là ai phải bị ai.

Trác Quân không nói gì, lẳng lặng nhìn Sở Dạ, đã sớm bị thương tích đầy mình, hắn đã biết tất cả mưu tính, nhưng hắn không nói, nhìn thấy mình như một kẻ diễn kịch, vừa nhìn biểu diễn rồi ra diễn cùng, hắn có thể tuyệt tình như vậy?

Sở Dạ thở dài đi ra khỏi phòng, để lại Trác Quân yên lặng khóc một mình.

Kết thúc!

Sáng hôm sau, Sở Dạ đến phòng Nhan Sắc Sắc, dẫn dò người hầu đóng cửa sổ, trong phòng như còn vương hương thơm người nàng, nàng thích ngồi bên cửa sổ, để gió thổi bay mái tóc, lẳng lặng nhìn cảnh vật bên ngoài, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn hắn mỉm cười, thỉnh thoảng lại ghé vào giường nhìn sách, ai oán hỏi hắn: Vì sao những hoàng đế ở triều đại của chàng cũng như những ông vua ở triều đại của tôi lại ngu ngốc như vậy? A, cứ coi như tôi bị bệnh thần kinh đi, đừng để ý!

Nghĩ đến đó, Sở Dạ bất giác mỉm cười, một con gió mát thổi bay trên bàn hé ra một trang giấy, phía trên nét mực chưa khô, một câu thơ đập vào mắt hắn.

Nhĩ kí vô tâm, bì phi vô ý.

Chuyển nhãn chi gian, nhất trường bà hí.

(Tạm dịch: Ngươi đã không còn lòng dạ nào, chưa hẳn vô tình.

Trong nháy mắt, chỉ còn là một màn hài kịch.)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Biến chuyển

Đầu tháng sáu, hoàng đế thứ tám qua đời, truyền ngôi cho Lục vương gia Sở Dạ, Sở Dạ thuận lợi đăng cơ, đầu tháng bảy Sở Dạ tìm được Nhan Sắc Sắc lưu lạc dân gian, hai người ân ái như lúc ban đầu. Hai mốt tháng 7, Vương phi Nhan Sắc Sắc ngồi trên vị trí mẫu nghi thiên hạ.

Cánh hoa rực rỡ bay bay, màu trắng đậm bạc, màu vàng nhạt, màu phấn hồng... Không ngừng bay xuống, từng cánh lặng yên không tiếng động rơi trên vai, giò ngọc sau con mưa phùn, ánh mặt trời mang theo hơi thở ướt át mon man trên mặt, như nghiêng người chào nữ tử xinh đẹp kiều mỵ mỉm cười.

"Nương nương thật là có tâm." Thành Nhân bưng bát, nhìn Nhan Sắc Sắc bận rộn nấu nướng, một thân y phục đơn giản, chính là áo tang bằng vải thô mặc trên người Nhan Sắc Sắc vẫn thanh lệ động lòng người, mái tóc đen nhánh dùng một mảnh lụa cột vào phía sau, đai lưng nhẹ nhàng phất phơ, theo dáng người đi cũng bay vờn như múa.

"Sắc Sắc, nàng đối với ta thật tốt." Sở Dạ uống thuốc Nhan Sắc Sắc tự mình sắc, nét cười lộ khắp khuôn mặt, nhìn về phía Nhan Sắc Sắc đầy tình cảm "Có nàng, cuộc đời này coi như không uống!" Đột nhiên, giọng nói lộ ra sầu não, tay Nhan Sắc Sắc bất giác xoa trán hần, nhẹ giọng khẽ nói: "Làm sao vậy, Dạ, dường như có tâm sự, xem mặt chàng nhăn thành như vậy Không cho nhủu mày ."

"Được được..." Sở Dạ vội gãi mày, buông bát trong tay, nhẹ nhàng ôm lấy Nhan Sắc Sắc, dịu dàng dán vào tai nàng, Nhan Sắc Sắc nói nhỏ: "Không nhủu mày, đây, ta giúp chàng uống" Nhẹ nhàng múc thìa canh thơm ngát, đưa đến tận miệng Sở Dạ, trên mặt Sở Dạ bùng lên hạnh phúc đẹp đẽ, cứ như vậy mà gần bó, nhìn vào mắt nhau, không nói gì trong một lúc lâu, chỉ nhìn nhau, mọi suy nghĩ chôn kín trong lòng.

Ra khỏi điện Kim Loan, không khí bỗng nhiên thư thái, Nhan Sắc Sắc ngẩng đầu, hít sâu làn hương ẩm ướt bao quanh người nàng, thể xác và tinh thần dần dần trầm tĩnh lại, ý cười trên khóe miệng không giảm nửa phần, khoan thai đi về hướng bờ hồ.

"Sắc Sắc." Một tiếng gọi nhỏ, đượm vẻ tiếc nuối như cánh còn người đã mất, Tịch Mặc Dương đứng cách đó không xa, vẻ mặt lo lắng, đuổi theo Nhan Sắc Sắc: "Xin muội nghe ta giải thích."

"Xin gọi tôi là Hoàng hậu nương nương!" Nhan Sắc Sắc lui về sau vài bước, sắc mặt nhu hòa biến mất, chỉ còn lại vẻ kích thích động và lạnh lùng, nhìn chằm chằm Tịch Mặc Dương: "Bản cung có việc, cáo từ, Tịch đại nhân nếu tìm Hoàng Thượng nghị sự, hãy đến Kim Loan điện."

Lời nói thốt ra, rõ ràng thấy trong mắt Tịch Mặc Dương đọng đầy phiền muộn, cổ ý lơ đi ... Không thêm nghĩ đến hần, quay người lại vội vàng rời xa, không kịp lưu lại một lời nào, cũng không nhìn thấy Tịch Mặc Dương gút gao nắm chặt tay, cắn chặt răng, ánh mắt lạnh lẽo kiên định đầy chấp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Kết cục

Hoa liễu bay toán loạn, bay là tà, phiêu bạt - là tà khắp nơi, chia thành từng chiếc vảy, không ngừng bện vào nhau làm thành một tấm lưới hoa rồi vỡ ra, la đà rơi xuống. Triều đình một lần nữa rung chuyển. Thừa tướng cầu kết với ngoại bang, muốn làm phản, tội bán nước thông đồng với địch là trọng tội, sau khi tra xét, phát hiện người tố giác chính là con rể Tịch Mặc Dương, triều đình chia ra làm hai phe tranh chấp. Một bên đòi nghiêm trị Thừa tướng, tiến cử Tịch Mặc Dương đảm đương chức Thừa tướng, khen thưởng Tịch Mặc Dương quân pháp bất vị thân; phe kia muốn miễn tội cho Thừa tướng, bởi công trạng của ông ta - nhiều năm qua vì triều đình chinh chiến, công lao hiển hách, Tịch Mặc Dương còn trẻ ngạo mạn cuồng không đủ tư cách nắm giữ trọng trách. Sở Dạ nhốt Thừa tướng vào đại lao, đợi mùa thu sau mới xét tội.

"Dạ, nên tha cho Thừa tướng." Giọng Nhan Sắc Sắc yếu ớt, trong lòng hiểu rõ nàng đang vì Tịch Mặc Dương, một lần cuối cùng vì y, bảo vệ Thừa tướng, cũng là bảo vệ cho nhạc phụ y, không muốn hai vợ chồng y lâm vào cảnh đối địch: "Dù nói thế nào, năm đó Thừa tướng cũng trợ giúp chàng đăng cơ thuận lợi."

Hôm sau, Hoàng đế hạ chiếu miễn tử cho Thừa tướng, tước đoạt hết quyền bính, chuyển giao cho Tịch Mặc Dương, từ đó vụ án lớn oanh oanh liệt liệt: Bán nước, thông đồng với địch bị chôn vùi, thật lâu về sau cũng không có người nhắc lại. Bởi vì, không lâu sau, lại xảy ra một trận rung chuyển khác, vùi lấp rồi ren lần này.

Ánh trăng mờ lung, dưới ánh trăng người ấy dựa bàn, hạ bút thành văn, tiếng đàn lượn lờ, khép hờ hai mắt say mê, gió thổi trên mái tóc đen phiêu dật, ban đêm lộ ra cảm giác mát lạnh, phía sau, bóng người khẽ động, cời cầm bảo phủ lên bờ vai nữ tử.

"Đêm lạnh, chú ý thân thể." Sở Dạ đau lòng nhìn người âu yếm trước mắt, ngực – không hiểu sau luôn cảm thấy đau, không muốn thấy Nhan Sắc Sắc cứ hao tổn tinh thần, đau lòng đến khó nhận.

"Dạ, chàng thổi tiêu cho tôi nghe đi?" Nhan Sắc Sắc đột ngột đưa ra yêu cầu chưa bao giờ có trước đây, nàng chưa từng nghe Sở Dạ thổi tiêu, giờ phút này lòng nàng bức bối như không thể đợi thêm.

"Sắc Sắc từng nghe qua tiếng tiêu của ta chưa?" Sở Dạ mỉm cười, nháy mắt rút ra một cây sáo, trong khoảnh khắc, tiếng tiêu du dương vang vọng khắp không gian, hoà với tiếng đàn từ Nhan Sắc Sắc, cùng hợp nhất, réo rắt bên nhau, bốn mắt nhìn nhau, thật lâu, dường như cả trời đất chỉ còn mỗi hai người, một đôi tượng người, mờ lung dưới ánh trăng, tình nồng vô hạn.

Sở Dạ nhẹ nhàng châm rượu, cầm ấm, rót ra chén, dòng nước chậm rãi rơi, từng giọt lạc ra ngoài chén, tiếng nước va vào chén thanh thúy. Hai má ửng hồng, tay Nhan Sắc Sắc đang cầm chén rượu rơi vào tay Sở Dạ, ánh sáng trong mắt hần càng rực rỡ, ý cười càng sâu.

oOo

"Sắc Sắc, ta thật sự yêu nàng." Nàng chén uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt mê ly, trước mắt dần dần hoảng hốt, trên khóe miệng, tơ máu nhè nhẹ chảy ra,

không có tiếng la, không có kinh hoàng, trong mắt Sở Dạ tình ý nồng đậm, một hồ nước sâu, hai tay nắm chặt tay Nhan Sắc Sắc: "Ta biết, nàng cũng yêu ta Đừng nhủ mây, nghe ta, đừng nhủ mây. Đừng khóc. Ta sẽ đau lòng." Tay đưa lên khoé mắt Nhan Sắc Sắc, như muốn xoa đi từng giọt lệ trong mắt nàng.

"Dạ!" Bàn tay hốt hoảng, nhẹ nhàng lau tơ máu ở khoé miệng Sở Dạ, thống khổ ập đến, gào khóc giọng: "Tôi yêu chàng! Nhưng mà... Tôi càng không thể yêu chàng."

"Nương nương!" Tất cả cung nữ tới gần đều bị Nhan Sắc Sắc đẩy ra, nàng gắt gao ôm lấy Sở Dạ, quát lớn, phát tay giận dữ: "Các người tránh ra, đừng quấy rầy Dạ, chàng đang ngủ. Nhỏ giọng lại."

"Ừ, nhỏ giọng lại." Nhan Sắc Sắc nói nhỏ, cảm sáo chạy ra, thân thể nhẹ nhàng bỗng loạn choạng, ní non gọi: "Tôi nói với họ, chàng đang ngủ, không có ai quấy rầy chúng ta."

Tin thư! Một phong thư xuất hiện trước mắt Nhan Sắc Sắc, hai tay nàng run rẩy mở ra, lời lời như châu ngọc, từng câu thâm tình đâm vào mi mắt. Hoá ra, tất cả Sở Dạ đã sớm nhìn rõ, hoá ra nàng vẫn Sở Dạ cung chiều như vậy, che chở như vậy, yêu đến tận tâm liệt phế, tột cùng.

Một năm trước, Nhan lão gia bị giết, Nhan Sắc Sắc rời khỏi Sở Dạ không ngừng bị đuổi giết, Thủy Bích vì bảo vệ Nhan Sắc Sắc đã chết trên đường đi, Hắc y nhân xưng là người của Dự vương hạ lệnh phải giết tất cả mọi người, sau đó, Nhan Ngọc không hiểu vì sao lại chết, thi thể tan nát, thảm thương đến mức khiến người kinh hoàng. Từ miệng Tứ Vương gia Sở Dương, Nhan Sắc Sắc biết được cái gọi là đương triều hoàng đế vì ngại vàng không ngại giết chóc, đơn giản là một chỉ công văn, bị hãm hại, mà món đồ kia khi mở ra, chỉ là tờ giấy trắng lại mang đến họa sát thân, dẫn tới Sở Dạ giết cha nàng, Sở Dạ không tra rõ, tổn công tìm hiểu từng người trong Nhan phủ, bây giờ chỉ còn một mình nàng còn sống.

Biết sự thật, tim Nhan Sắc Sắc gần như đã chết, vốn định tự mình giết chết cảm giác, trời đất bao la mặc nàng phiêu lưu, không ngờ gặp lại hoàng đế Sở Dạ vừa đăng cơ. Lại trở về, bắt đầu báo thù, mỗi ngày tự mình sắc thuốc, trong lúc đó cũng pha thêm độc được tính chậm, đêm qua rượu là chất xúc tác. Nàng sao có thể biết, Sở Dạ võ nghệ cao cường, đối với việc nhận độc là cao thủ nhất nhì, nhưng Sở Dạ yêu nàng tận xương tủy, vì oan án ngày trước, thẹn với Nhan Sắc Sắc, hơn nữa tình nùng ý thâm, bắt đắc dĩ mới yêu giang sơn hơn mỹ nhân, cuối cùng lại tình nguyện chết bên người mình yêu.

oOo

"Nương nương, không xong rồi, bọn họ sắp vào!" Thành Nhân gọi âm ỉ, sự thật dội vào tai Nhan Sắc Sắc, lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào: "Các người chạy đi!"

"Sắc Sắc, ta đến đây!" Tịch Mặc Dương vung kiếm xông vào hậu cung, bước lên tây đình, người đứng trước mắt làm hấn đau thương tích vạn phần, nâng Nhan Sắc Sắc dậy, đột nhiên đẩy tay ra, cảm giận nói: "Đã bảo các người không được quấy rầy Dạ, có nghe không?"

"Sắc Sắc!" Nhìn Nhan Sắc Sắc ngất ngốc, Tịch Mặc Dương không khỏi thương cảm, vuốt tóc nàng không kìm được nước mắt rơi: "Ta đến rồi, chúng ta cuối cùng đã có thể mãi mãi không xa rời."

Ngày mười tháng tám, Tứ Vương gia Sở Dương đăng cơ kế vị, trong vòng mấy tháng ngắn ngủn đã xảy ra rất nhiều sự kiện. Nhan Sắc Sắc một mình ngồi trong Dự vương phủ lẳng lặng si đần, bên cạnh chỉ có Thành Nhân, Phong, Trần, Mạc cướp Nhan Sắc Sắc ra khỏi hoàng cung. Sau mới biết kỳ thật Thủy Bích chính là Anh, cứu Nhan Sắc Sắc khi Trần hi sinh vì nhiệm vụ. Sau đó, Mạc, Phong cướp thi thể Sở Dạ thì Mạc gặp nạn.

oOo

"Nhan Sắc Sắc, ta vẫn nghĩ ngươi là nữ tử có trí tuệ, nhưng ta không thể ngờ ngươi có thể ngu xuẩn đến như vậy, ngu ngốc tin tưởng Sở Dương, cương quyết không tin tưởng tình cảm Sở Dạ dành cho ngươi."

Nhan Sắc Sắc nhìn người đàn bà trước mặt, ngày quay về Nhan phủ, cô ta là người tát Nhan Ngọc. Giọng nói cô ta tràn ngập căm phẫn, mắt ngập nước, dường như hận mình không thể giết chết Nhan Sắc Sắc, chỉ tiếc Nhan Sắc Sắc là người Sở Dạ yêu nhất, không thể giết!

"Tất cả là mưu đồ của Tứ vương gia. Sở Dạ không hề giết Nhan lão gia, là Tứ Vương gia giết, muối muối của ngươi - Nhan Ngọc thì bị Thừa tướng đương triều, cũng là Tịch Mặc Dương sát hại, Sở Dạ vẫn không ngừng bảo vệ ngươi, mà ngươi... Ngươi lại nhẫn tâm giết hấn! Nếu không phải vì ngươi là những gì còn lại của hấn, ta nhất định phải chém ngươi ngàn đao!" Cô ta hung hăng nói, dứt lời thì dậm chân bỏ đi.

"Cô ta nói... Là thật phải không?" Giọng Nhan Sắc Sắc khàn khàn, tóc hỗn độn, ngồi trước cửa sổ lẳng lặng hỏi Phong.

Phong lau mắt, chậm rãi nói, "Kỳ thật Vương gia cũng không hề sung hạnh Trắc Quân quận chúa, tất cả là do người bày ra, người vì bảo vệ nương nương, ban đầu muốn nương nương rời đi, để người tìm được một ai khác bảo vệ tốt cho người, để người tìm thấy hạnh phúc thuộc về người.

Nhưng Vương gia hối hận... Khi người bỏ đi, Vương gia phát hiện người không thể rời xa nương nương, nên hạ lệnh phái người tìm kiếm, phải tìm thấy người không mất một sợi tóc quay về.

Vương gia đúng là muốn thứ gì đó trong tay Nhan lão gia, thứ ấy, mấy ngày trước Nhan lão gia đã giao lại cho Vương gia, Vương gia không giết Nhan lão gia." Giọng của Phong cũng nghẹn ngào, Nhan Sắc Sắc lẳng lặng nghe, từng giọt nước mắt rơi xuống, im lặng.

oOo

Thiên ý trên người, một thân áo đỏ đẹp đẽ như lửa, dung nhan chải chuốt tỉ mỉ, ánh mắt mị hoặc trước gương, khe hé môi, gờ bút kẻ mi, đôi mắt đẹp

trầm ngâm, tóc đen mon trón trên tay, hồi tưởng những gì mới trước mắt.

Là lúc Tịch Mặc Dương rơi nước mắt kè, sáu năm trước bị Thừa tướng bức bách phải lấy Trương Đình, dùng tính mạng Nhan Sắc Sắc uy hiếp, vì cứu nàng, tình nguyện nhập phủ Thừa tướng làm con rể, chờ đến lúc lấy được chứng cứ phạm tội của Thừa tướng, một lưới bắt hết. Tất cả kết cục đã định trước, vì yêu Nhan Sắc Sắc, lại trở thành Ngô Tam Quế giận dữ bởi hồng nhan, để vào được hoàng cung, đi theo Tứ Vương gia Sở Dương, chỉ cần hoàn thành mọi chuyện là có thể có vinh hoa phú quý, và cả người yêu thương.

Một chữ tình, sao lại phải khổ như vậy? Nhan Sắc Sắc có phải hồng nhan nên chịu nhiều đau khổ, trời đổ kị phận má hồng, trải qua bao nhiêu biến cố, sau lúc chính tay mình đâm kẻ thù mới phát hiện nàng là tìm nhầm kẻ thù, là báo thù sai. Tứ Vương gia Sở Dương mới là nguyên nhân chí mạng dẫn đến cảnh cả nhà mất mạng.

Ngày hôm sau, Sở Dương hạ lệnh giết Tịch Mặc Dương, tuyên bố với bên ngoài, Tịch Mặc Dương chòng ghẹo hoàng hậu tương lai, ban chết. Mà hoàng hậu tương lai đó là Nhan Sắc Sắc.

Quần áo lửa đỏ, váy dài xinh đẹp quyến rũ nhấc cao, chậm rãi đi về chiếc bàn đá trong hậu cung, tiếng lanh canh thanh thúy của lắc chân theo gió lay động, trước khi Nhan Sắc Sắc gả cho Sở Dương, nàng đã yêu cầu không muốn bị quấy rầy, trong lúc này, Nhan Sắc Sắc áo đỏ như lửa, xinh đẹp vạn phần hoàn toàn không còn nét thanh lệ ngày xưa, chỉ còn lại vẻ yêu mị lan tràn câu hồn người khác.

Nhẹ nhàng nằm bên người Sở Dạ, an tường trong sự yên lặng, khoe miệng dạt dào ý cười, tay Nhan Sắc Sắc nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Sở Dạ, nỉ non: "Dạ, anh không cô đơn, có em đây." Hôn lên mặt hắn.

"Còn nhớ tiếng tiêu của chàng không."

"Thật ra, chỉ trong một khoảnh khắc, chúng ta đã định là phải dây dưa không có tương lai."

"Từ nay về sau đừng nhũn mảy, nghe lời ta!"

"Vĩnh viễn đừng rời khỏi ta."

"Tôi sẽ không rời khỏi chàng." Tay Nhan Sắc Sắc run rẩy, gắt gao nắm chặt tay Sở Dạ đang mê man, khuôn mặt vẫn yên lặng như thế, chưa chút nặng nề đi vào giấc mộng, suy nghĩ cuộn lên trong hư không: Gặp nhau trong nháy mắt, mà như liếc mắt đã vạn năm, đánh mất phần hoa, chỉ còn lại phù vân, qua hết bị thương, ừ thành tình ái say lòng.

Nhan Sắc Sắc ở lại một đêm, mơ một giấc mộng đẹp, trong mơ, nàng phiêu dật trên một đoá hoa đào rực rỡ, đón gió mùa quay cuồng, tóc đen vờn như gió, tay áo phất bay, hai người cùng dựa vào nhau, chẳng còn gì để nhớ, cầm tay đi tới cuối trời, cả đời.

oOo

Lời tác giả : Những người thích ngược văn đọc đến đây là có thể dừng nếu không thích, còn lại mời đọc tiếp. Ha ha ha ha ...

oOo

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng đã cho người đưa y phục của người tới, quá đẹp, người xem xem." Một cung nữ nâng áo cười, trên mặt tràn ngập vui sướng, tuy hoàng hậu là người của hoàng đế trước, nhưng không ngờ đương kim Hoàng Thượng không chê, vẫn hy vọng người có thể có kết quả tốt.

Khi tìm được Nhan Sắc Sắc, nàng nằm bên người Sở Dạ, khoe miệng ứa máu, trên mặt là nụ cười ngọt ngào, tay nắm chặt tay Sở Dạ.

"A! Người đâu, mau tới đây, Hoàng hậu nương nương tự sát, Hoàng hậu nương nương tự sát." Cung nữ kia hét lên một tiếng kinh hãi, hoảng hốt chạy đi tìm người.

Đối với Nhan Sắc Sắc mà nói. Tìm nàng đã chết, còn sống bây giờ chỉ còn một cái xác không hồn mà thôi, còn không bằng chết. Có thể cùng người nàng yêu chết cùng một chỗ, đó cũng xem như một loại hạnh phúc, nàng hiểu lắm hẳn, cuộc đời tiếp theo nàng nguyện dùng tất cả để đền cho hắn.

"Nhan Sắc Sắc, đừng không cho nàng chết! Thái y, đã ba ngày trôi qua, vì sao nàng còn chưa tỉnh? Nếu nàng không tỉnh lại, trẫm sẽ cho toàn bộ thái y viện các người chôn chung với nữ nhân trẫm yêu!" Sở Dương hung tợn nhìn thái y, nhìn người trên giường, trong lòng tràn đầy hiu quạnh, chẳng lẽ y thật sự không bằng Sở Dạ?

"Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng hậu nương nương thân mình yếu nhược, hơn nữa chỉ vì người không có tư tưởng muốn sống, sợ là." Thái y nơm nớp lo sợ nói, một trán đầy mồ hôi, giọng cũng run rẩy .

Sở Dương thờ dài, khoát tay, cho mọi người đi ra.

Y kéo tay Nhan Sắc Sắc, nói: "Trẫm biết nàng hận trẫm, nhưng Lục đệ chưa hoàn toàn vong mạng, nàng phải thay thế đệ ấy cố mà sống tốt, ta nghĩ đệ ấy cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ lúc này của nàng, bên nàng còn có Thành Nhân, nàng nhẫn tâm để cô ta thương tâm khổ sở sao? Nàng biết không, nàng cứ như vậy mà đi, sẽ khiến bao nhiêu người tan nát cõi lòng? Ngày đó trẫm cũng không muốn oán ngời, sát hại Lục đệ, nhưng nếu không làm hoàng đế sẽ không có được nàng. Ha ha, bây giờ trẫm hiểu, cho dù trẫm lên làm hoàng đế, có được người nàng, cũng không thể có được lòng nàng, nếu có thể lựa chọn, trẫm. . . Tình nguyện làm một Vương gia tiểu đạo, nhìn nàng và Lục đệ ăn ái cả đời cũng không sao, chỉ tiếc. . ."

Sở Dương tự nói với bản thân, y không nhìn thấy, từ khoé mắt Nhan Sắc Sắc đã rơi ra một giọt lệ, bắn tung toé trên mặt đất. Giọt nước đầu tiên khơi dậy thâm tâm Nhan Sắc Sắc nhận nhạo những gợn sóng.

oOo

Một thân áo trắng khoác thêm áo choàng đỏ, đứng giữa tuyết trắng mờ mịt trong hoàng cung, mê man, bất lực, ưu thương... Từ không trung, những bông tuyết không ngừng bay là tả, trời mênh mông, yên lặng đến vô cùng. Nàng đứng cạnh một gốc mai, âm thầm đau thương.

Tuyết trắng long lanh, hoa kiêu diễm càng làm nền cho tuyết sáng, kiêu diễm như hoa, luôn nhoèn cười, âm thầm tự nói: "Dạ, hoa nở rồi?"

Đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nóng rực, Nhan Sắc Sắc quay đầu nhìn, một người đàn ông hai bảy hai tám, trong mắt không che giấu nổi thất vọng và bi thương, nhưng vẫn mỉm cười, xoay người rời đi. Ánh mắt không dừng trên người nào quá vài giây, vội vàng xẹt qua, cứ như vậy dường như người ấy đã thỏa mãn.

Thân thể mềm mại bao bọc trong lớp áo khoác đỏ, đỏ chói mắt, mặt tái nhợt, như không hề sống làm cho ngực người đàn ông căng thẳng.

"Cô nương, xin dừng bước." Hần khẽ gọi nàng.

"Tại hạ thấy sắc mặt cô nương tái nhợt, thân thể yếu nhược, sợ là tâm bệnh, không bằng nghe tại hạ chậm rãi nói vài câu." Hần dịu dàng cười, trong mắt đầy vẻ cung chiêu, nhẹ giọng hỏi.

"Cám ơn công tử, có điều... Sợ là chữa không được." Nhan Sắc Sắc tuyên chuyển từ chối.

"Nếu ta có thể chữa khỏi bệnh cho nàng?" Đôi mắt trong suốt mang đầy ý cười, giọng nói chắc chắn, khẳng định, làm cho Nhan Sắc Sắc không khỏi nhũn mảy, người này có vấn đề gì trong đầu không? Không thấy nàng đang rất khó chịu sao?

"Chữa khỏi hay không đối với tôi mà nói đã không còn quan trọng, tôi chỉ ước gì mình hai chân một chỗ, chết đi sớm một chút. Dù nói như vậy, sợ là tôi cũng khó được như vậy, tôi sống trên đời này là vì tự trừng phạt mình. Nếu không phải tôi..." Nhan Sắc Sắc muốn nói lại thôi, thờ dãi, chậm rãi đi tiếp.

Sương mù tràn ngập, cảm giác không nói nên lời luôn luôn vây hãm, Nhan Sắc Sắc chợt cảm thấy người kia có một cái gì khó nói rất quen thuộc, thả chậm bước chân, một đôi mắt - một thân áo trắng, khuôn mặt tuấn mỹ, mỉm cười nhìn nàng, con người nàng vô cùng quen thuộc, nhưng giờ nhìn thấy hần, không biết nên khóc hay cười, gọi to một tiếng, "Sở Dạ..."

Sở Dạ thản nhiên cười, xem như đã trả lời nàng.

Đến gần, hần đã biến mất như không hề trông thấy, tất cả như một giấc mộng bình thường.

"Nương nương, nương nương mau đứng lên, đêm qua trời đổ tuyết cả một đêm, hôm nay hoa mai trong viện đều đã nở, nương nương muốn ngắm không... A, nương nương, người vẫn chưa đi giày mặc thêm áo nữa!"

Nhan Sắc Sắc vội vàng chạy ra ngoài viện, khắp nơi trắng xoá, cảnh tượng như ở trong mơ.

oOo

Đứng bên gốc mai, đột nhiên trời đất biến thành màu trắng, mắt mắt to lớn như vậy, vốn không hề như hy vọng của nàng, hy vọng càng lớn thất vọng càng cao, đó là thứ đau khổ không gì hơn khiến người thương tâm muốn chết. Nàng tựa vào gốc mai, một mình rơi lệ.

"Sắc Sắc..."

Thanh âm mềm nhẹ, tựa như bông tuyết đầy trời, tan biến trong tai Nhan Sắc Sắc.

"Sắc Sắc..."

Nghe càng rõ ràng, Nhan Sắc Sắc lại ngẩng đầu nhìn- vật áo trắng, khuôn miệng tươi cười, nàng đứng lên, bỏ nhào vào lồng ngực ấm áp.

Cảm giác đầy đủ trở lại, nghe tiếng tim hần đập, nghe tiếng hần thở, đây là một loại hạnh phúc.

Sở Dương đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn đôi tình nhân đứng ôm nhau, trên mặt cũng hiện ra một nụ cười, có lẽ yêu một người, nghĩa là chỉ cần nàng hạnh phúc cũng mãn nguyện. Sở Dạ sống lại, là y tìm thuốc quý cứu hần, chỉ vì muốn cuộc đời Nhan Sắc Sắc kết thành một vòng tròn viên mãn.

Mùng năm tháng năm, Sở Dạ, Nhan Sắc Sắc, Thành Nhân ba người ngồi xe ngựa rời khỏi hoàng cung, ngày ấy, trong thành đầy những hoa tiết trang trí, như một con bướm đang bay về thiên đường tự do.

Sở Dương đứng trên thành, từ trên cao nhìn xe ngựa rời đi, ngón tay cầm sẵn ấn tín cầm thạch vân rồng, nhìn thấy bên trong xe, Nhan Sắc Sắc mỉm cười đến mê người, để tay lên ngực tự hỏi: Chẳng lẽ y thật sự yêu thích quyền uy vô thượng này sao? Bên cạnh không có người mình yêu, chung quy vẫn chỉ là một kẻ cô đơn.

Nhìn bóng dáng xe ngựa biến mất không còn tăm tích, đột nhiên cảm thấy ngực như thiếu một thứ gì. Cho dù có được hậu cung đẹp ba ngàn người đẹp, cho dù thắng được nước cờ cùng vô số vàng bạc châu báu, nhưng nàng vĩnh viễn không thuộc về y!

Hoàng đế có chỉ, sáng sớm, hoàng hậu Nhan Sắc Sắc vì nhớ người thân đột ngột tái phát bệnh cũ, qua đời ngày 5 tháng 5 theo lịch Đại Viêm, cả nước để tang. Khâm thờ!

Một năm sau, Vũ phi sinh hạ một tiểu công chúa, đáng yêu đến cực điểm, Sở Dương đặt tên là Sở Nhan.

Dòng nước mỹ lệ từ trên núi chảy xuống, Sở Dạ ôm lấy Nhan Sắc Sắc, bên người có hai bé gái thông minh đáng yêu cười đùa.

Thành Nhân năm trước đã gả cho Phong, cũng đã có một đứa con gái xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.